

Toái Tâm Kiếp

Contents

Toái Tâm Kiếp	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17
4. Chương 4	26
5. Chương 5	34
6. Chương 6	41
7. Chương 7	50
8. Chương 8	58
9. Chương 9	66
10. Chương 10: End	74

Toái Tâm Kiếp

Giới thiệu

Bạn đang đọc truyện Toái Tâm Kiếp của tác giả Mai Bối Nhi trên website đọc truyện online. Hân sa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toai-tam-kiep>

1. Chương 1

Huyền Vũ hồ trong Huyền Vũ môn nằm ở Đông Bắc thành Kim Lăng, cổ xưng tang bạc, thời Tam quốc, lúc Tôn Quyền Đông Ngô từng ở chỗ này huấn luyện Thủy sư, lại xưng là Luyện hồ; theo truyền thuyết trong hồ từng xuất hiện Hắc Long, nên đổi tên thành hồ Huyền Vũ.

Khu vườn Phùng gia chính là ở cạnh Huyền Vũ hồ, cả tòa trạch được xây tỉ mỉ tinh xảo, xa hoa, hiện lên đầy đủ vẻ đẹp của núi rừng Giang Nam. Bất quá nó nổi danh cũng bởi đây là nơi ở của ba vị nữ nhi Phùng

gia nhan sắc sánh ngang thiên tiên hạ phàm, dung mạo xuất chúng, có thể làm lục cung phần đại không còn nhan sắc, các nàng có tên là Ái Tâm, Tuệ Tâm cùng Băng Tâm, là ba đóa hoa nổi danh Kim Lăng.

Người người đều biết chủ nhân Phùng gia hiện tại là Phùng Vũ Hoàn có một nam bốn nữ, con trai lớn, trưởng nữ cùng thứ nữ đều đã cưới gả. Trưởng nam sau khi trưởng thành liền kế tục phụ nghiệp, đem mọi việc trong gia tộc xử lý gọn gàng ngăn nắp, trước mắt cưới một thê một thiếp, đều vì ông ta sanh hạ một hài tử.

Trưởng nữ Ái Tâm ôn nhu đa tình, cùng Thiếu môn chủ vô lâm thế gia “Tinh anh môn” Thiết Chấn Phi tình cờ mà quen biết, cơ duyên mà mến nhau. Hôm nay đã là đương gia chủ mẫu của “Tinh anh môn”.

Thứ nữ Tuệ Tâm khéo léo, từ nhỏ đã cùng người đính hôn. Vị hôn phu trải qua mười năm khổ luyện đèn sách, may mắn không phụ sự mong đợi của mọi người thi đỗ Trạng nguyên, được đương kim Thánh thượng trọng dụng, có thể nói quan trường đặc ý.

Đứa con gái thứ ba Băng Tâm người cũng như tên, mỹ cuộc so tài vương tướng, tính tình cũng là lãnh đạm cao ngạo. Bởi vì ánh mắt kia cao, đến nay có không ít bà mai tới cửa nhưng đều bị nàng cự tuyệt, cũng là nữ nhi duy nhất trong ba đóa hoa đến mười tám tuổi vẫn chưa lấy chồng, nhưng có không ít công tử muốn cưới giai nhân vào cửa.

Cuối cùng nói đến tứ nữ của Phùng gia là Phùng Si Tâm, nàng năm nay mới tròn mười sáu, không có xinh đẹp như ba vị tỷ tỷ, nhưng tính tình thuần chân thiện lương lại được lòng bọn hạ nhân trong phủ. Bởi vì nàng không giống Tam tiểu thư luôn là đối với người yêu thích không có lý do, dáng vẻ cũng không giống như hai vị phu nhân của Đại thiếu gia, nhưng cũng không biết vì có gì mười mấy năm qua không được Phùng Vũ Hoàn bố thí chút tình phụ tử.

Hiện tại Phùng Vũ Hoàn lo lắng nhất chính là hôn sự của đứa con gái thứ ba. Hồng nhan tuy đẹp, nhưng cũng sợ năm tháng qua đi nhan sắc tàn phai, qua năm nay sợ cũng không có nhà đến hỏi. Nhưng dù có gấp cũng không có tác dụng, Phùng Băng Tâm vẫn cao ngạo khắp nơi, cho là ngay cả đại tử, nhị tử cũng có thể tìm được lương tể. Nàng từ trước đến nay luôn tự mình rất cao, bàn về tài mạo càng hơn hai vị tỷ tỷ một bậc, há có thể bại bởi các nàng? Không phải là người tốt nhất nàng không muốn.

“Ai!” Con gái thứ ba ngoan cố khiến Phùng Vũ Hoàn đau đầu nhức óc, mỹ nhân cao ngạo, cũng sẽ làm cho nam nhân không dám đến gần. Hiện nay phải đi đâu để tìm một trạng phu hoàn mỹ không sút mẻ cho nàng đây?

Đại nữ nhi ngũ quan, cá tính, đơn giản cùng phu nhân đã mất giống nhau như đúc, nhị nữ nhi giống hẳn thật nhiều, xử sự mọi việc đều khôn khéo. Đứa con gái thứ ba lại cũng là người được hẳn cưng chiều từ nhỏ, chỉ vì giữa hai lông mày nàng lại có mấy phần giống tình nhân mới gặp năm nào, có lúc hẳn cho rằng đó chính là người tình nhân đó đầu thai chuyển thế, cũng liền đặc biệt cưng chiều. Về phần tiểu nữ mà chỉ có hẳn biết thân thế, có lẽ bởi vì không phải là ruột thịt chi thân, cho nên vẫn không cách nào thật lòng thương yêu nàng.

Phùng Vũ Hoàn đang tính chuyện hôn sự cho đứa con gái thứ ba, ngoài cửa lại vang lên tiếng lão tổng quản kêu sợ hãi, tiếp theo liền thấy hắc lão đảo nghiêng ngã chạy vào.

“Lão gia, việc lớn không tốt! Lão gia ——” lão tổng quản năm nay cũng hơn năm mươi tuổi, là lần đầu thất thố như thế, trong tay cầm thứ gì đó, gương mặt trắng bệch chạy vội vào.

“Ban ngày mà cứ hô to gọi nhỏ, không lẽ người gặp quỷ sao?” Phùng Vũ Hoàn tức giận liếc hẳn một cái.

Lão tổng quản thở hổn hển như trâu, đem đồ vật cầm trong tay đưa về phía trước, đứt quãng nói: “Lão gia, mới vừa có. người của Diêm. Hoàng. . . đưa thiếp tới.” Mặc dù Phùng gia không phải là người trong giang hồ, nhưng đối với hai chữ “Diêm cung” ma giáo cũng không xa lạ, đột nhiên nhận được thiếp này, so với gặp quỷ còn kinh khủng hơn, lão tổng quản thiếu chút nữa bị dọa ngất đi.

Phùng Vũ Hoàn thần sắc tái mét, quắc mắt đứng lên, đoạt lấy thiếp màu đen trong tay hẳn, cũng không vội mở ra xem cái đến tột cùng, chỉ là dùng cặp mắt nhìn chăm chăm vào nó, phẳng phất muốn nhìn xem nó là gì.

Cũng là hắc thiếp. Hơn ba mươi năm trước ông cũng tận mắt thấy một lần, một lần kia đã phá đi một mối lương duyên. Nay đã qua rất nhiều năm, lại để cho ông thấy lần nữa, lúc này lại là cái gì đây?

Về mặt của ông không chỉ là khiếp sợ mà thôi, còn có nồng nặc hận ý “Người nào đưa tới?” Ông khàn khàn hỏi.

“Là một chiếc xe ngựa màu đen, vừa đem thiếp vào. liền đi.” Lão tổng quản nói xong còn có chút hổ hển.

Ông cắn răng nghiêng lợi lên tiếng, mắng: “Diêm cung đáng chết!”

Cho là đời này không bao giờ ... nghĩ tới nó một lần nữa. Hôm nay bởi vì tờ hắc thiếp này, chuyện cũ lại bị đào lên, vết thương khép chặt lần nữa bị người lột ra tới máu chảy đầm đìa.

Lão tổng quản chưa từng thấy qua vẻ mặt lão gia kinh người như vậy, dường như muốn ăn tươi nuốt sống người nào đó, nuốt nước miếng xuống, nhẹ hỏi: “Lão gia, ngài. không xem thử bên trong viết gì sao?”

Ông nặng nề thở dài, một lát sau mới mở thiếp. Vừa nhìn, khuôn mặt chuyển một trận xanh, một trận trắng, che ngực ngã ngồi xuống.

“Lão gia, ngài sao vậy?” Lão tổng quản thấy hai mắt ông nhắm chặt, trên trán mồ hôi lạnh toát ra, bị dọa đến sợ hãi, vội vàng gọi người. “Người đâu! Nhanh đi mời đại phu ——”

Mới vừa về đến cửa, Phùng Triệu Tuấn nghe tin chạy vội đến, lập tức sai người đỡ Phùng Vũ Hoàn vào phòng, lơ đãng liếc thấy thiếp màu đen rơi trên đất, vội nhặt lên xem, sắc mặt cũng biến đổi.

“Hừ! Diêm hoàng tuyển phi thì liên quan gì tới Phùng gia? Cư nhiên dám đem Tam muội cũng liệt vào một trong các thí sinh. Thật là buồn cười.” Hắn cắn giận bất bình quát lên, vo tẩm thiếp lại, lập tức đến phòng Phùng Vũ Hoàn

Phùng Vũ Hoàn nằm ở trên giường đã sớm thanh tỉnh, vẻ mặt ngưng trọng nhìn trần nhà, giống như là đang suy tư điều gì đó.

“Tuấn nhi, con tới đây.” Đột nhiên, ông khẽ gọi con trai lớn tiến lên.

Phùng Triệu Tuấn vội đến trước giường, giọng nói đầy quan tâm hỏi: “Cha, đại phu đã tới rồi. Cha có nơi nào không thoải mái hay không?”

“Con thấy nội dung của Diêm hoàng thiếp chưa?” Khẩu khí Phùng Vũ Hoàn trầm ngâm dị thường.

Phùng Triệu Tuấn đem vật cầm trong tay ném tới góc tường, “Cha, chúng ta cũng không phải là người trong giang hồ, không cần để ý tới nó. Phùng gia chúng ta cũng ngại cùng ma giáo làm ra vẻ thân thiết.”

“Dĩ nhiên, ta sẽ không đem con gái của mình đưa vào miệng cọp. Bất quá, đến lúc đó Diêm cung không thấy người chắc là sẽ không từ bỏ ý đồ.”

“Chẳng lẽ bọn họ muốn gì cũng được sao?” Hắn tuyệt đối không sẽ ngồi nhìn muội muội của mình chịu ủy khuất.

Phùng Vũ Hoàn châm chọc, “Diêm cung nếu đã muốn, ai cũng không ngăn trở được.”

“Đã như vậy, chúng ta phải sớm có đề phòng mới được. Cha, không bằng ta lập tức thông báo Đại muội phu, xin hắn phái người tới đây bảo vệ Tam muội.” Tin tưởng Thiết Chấn Phi sẽ nguyện ý giúp chuyện này.

“Thời gian còn hai tháng, không vội. Chuyện này để cho ta hảo hảo cân nhắc một chút. Cha đã không sao, muốn yên lặng một chút, con đi xuống trước đi!” Ông phất tay một cái muốn nhi tử đi ra ngoài, giờ phút này, ông cần tĩnh táo suy nghĩ một chút.

“Trần muội, chẳng lẽ đây là thiên ý?” Phùng Vũ Hoàn trong lòng nghĩ ngợi nói.

Ông nhắm mắt lại lòng chua xót, ở trong đầu vẽ ra hình ảnh nữ nhân cả đời này mà ông thích nhất. Chuyện cách nhiều năm như vậy, dung mạo cùng hình bóng của nàng vẫn luôn trong trí nhớ của ông. Đã mười mấy

năm nay, ông ở trong giấc mộng khóc kêu tên của nàng. Cứ cho là thời gian sẽ hòa tan hết thảy, hiện tại mới biết hận ý mãnh liệt kia bị đè nén, gần như muốn cắn nuốt ông.

Hơn ba mươi năm trước, Tiêu Ngọc Trân là ái nữ duy nhất của Hải Ninh Tiêu gia Tiêu Chí Uyên, không chỉ có học một thân hảo võ nghệ, lại còn là một vị tuyệt sắc tiểu giai nhân. Phùng gia tuy là thương gia, nhưng lại là lán giềng của Tiêu gia, cận thủy lâu thai tiên đắc nguyệt, một đôi tiểu nhi nữ thanh mai trúc mã từ nhỏ, trong lòng tự nhiên đã sớm thâm sinh tình.

Phùng Vũ hoàn đợi rồi lại chờ, trông rồi lại ngóng trông, chỉ chờ Trân muội của hắn gặt đầu, liền lập tức xin cha mẹ phải người tới cửa làm mai. Đang lúc này, một tin sét đánh ngang tai nổ vang trên đỉnh đầu, ông vĩnh viễn không quên được khi ông nghe nói Tiêu gia nhận được Diêm hoàng thiếp, nói rõ ngay lúc đó Diêm hoàng Đông Phương Hàn coi trọng Trân muội, quyết định cưới nàng làm phi, ít ngày nữa sẽ phải người tới rước. Khi đó, ông chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, cả người giống như rơi vào trong địa ngục.

Ông cũng không kịp đường đột, lập tức đi cùng Trân muội đến gặp Tiêu Chí Uyên, hy vọng hắn có thể đưa Trân muội đi trước khi thành hôn. Đến lúc đó gạo sống nấu thành cơm chín, Đông Phương Hàn cũng không có cách ngăn cản bọn họ. Chỉ là bọn ông làm sao cũng không ngờ tới, Tiêu Chí Uyên lại một tiếng cự tuyệt ông!

Lúc ấy các đại môn phái sớm có kế hoạch tiêu diệt Diêm cung, bất quá không người nào có thể lẫn vào làm nội ứng, vẫn không cách nào triển khai hành động. Lúc này, Tiêu Chí Uyên quyết định hy sinh hạnh phúc cả đời của nữ nhi.

Kế hoạch của ông ta là đợi Trân muội lấy được tín nhiệm của Đông Phương Hàn cùng trên dưới Diêm cung, thừa dịp Đông Phương Hàn kia không chuẩn bị liền ám sát. Khi đó trong ứng ngoài hợp, dẫn mọi người lên đảo nhất cử diệt trừ Diêm cung. Đến lúc đó hắn chính là một đại công thần, chức Minh chủ Vô lâm chính là vật trong túi ông ta.

Vì thế, Trân muội ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt, nước mắt của nàng làm đau xót tâm can Phùng Vũ Hoàn. Có mấy lần bọn họ muốn cao bay xa chạy, nhưng Tiêu Chí Uyên sớm có phòng bị, ông ta đem Trân muội giam lỏng, liên tục lừa gạt cùng ép buộc nàng đồng ý gia nhập kế hoạch đó.

Mà ông chỉ có thể tro mắt nhìn người con gái mình yêu mến bị mang đi, ông thật hận! Hận Tiêu Chí Uyên hi sinh hạnh phúc của con gái của mình, càng hận chính mình vô năng, không bảo vệ được Trân muội. Nhưng ông thủy chung đều không buông tha, vẫn mong đợi một ngày kia nàng sẽ nữa trở lại bên cạnh ông. Đang lúc này, ông gặp thê tử của ông, bị cha mẹ áp bách cùng vì sự nghiệp Phùng gia không thể bỏ, nên ông đã cưới Uyển nhi làm vợ.

Uyển nhi là một giai nhân hiền lành, thật là một nữ nhân tốt, biết rõ trong lòng ông đã có người khác, nhưng chỉ là yên lặng làm bạn ở bên, cũng không có bất kỳ yêu cầu gì. Nếu ông không có nàng ủng hộ, đoạn thời gian đó ông nhất định sẽ bởi vì không nhận được mà nổi điên. Có lẽ cũng là bởi vì như thế mà áy náy rất nhiều, đối với nàng cũng chậm chậm từ nấy thương sinh yêu.

Năm ấy con trai lớn Triệu Tuấn hai tuổi, trên giang hồ truyền ra tin tức Trân muội ám sát Diêm hoàng thất bại liền tự vẫn, đánh nát hi vọng mà ông ấp ủ bấy lâu nay, dĩ nhiên dã tâm của Tiêu Chí Uyên cũng không thành công, ngược lại mất đi sinh mạng nữ nhi. Sau đó Phùng gia rời Hải Ninh đi tới Kim Lăng, Phùng Vũ Hoàn là đem đoạn chuyện cũ này vĩnh viễn chôn dưới đáy lòng.

Phùng Vũ Hoàn chắc là sẽ không dấn vào vết xe đổ của Tiêu Chí Uyên, lợi dụng nữ nhi ruột thịt để đạt tới mục đích. Bất quá, thù của Trân muội ông nhất định phải báo! Nếu ban đầu Đông Phương Hàn không chọn Trân muội làm phi, Trân muội cũng sẽ không chết. Mặc dù Đông Phương Hàn đã chết rồi, nhưng là nợ cha con trả, báo ứng này sẽ phải báo trên người nhi tử hắn

“Đại ca!” Phùng Si Tâm vội vàng chạy tới, kêu Phùng Triệu Tuấn ở trong phòng ra ngoài. “Phụ thân không phải đã ngã bệnh sao? Đã mời đại phu đến xem bệnh chưa?”

“Cha không sao, chẳng qua là tâm tình không tốt, muội không cần lo lắng.” Hắn an ủi tiểu muội ưu tâm, bởi vì hai người hơn kém nhau mười hai tuổi, cộng thêm hắn phải gánh vác việc buôn bán nên thời gian hai

huynh muội gặp nhau không nhiều lắm, cảm giác có vẻ mới lạ. “Ách, muội có muốn đi vào thăm cha một chút hay không?”

Nàng ngược đôi mắt long lanh “Không cần, chỉ cần phụ thân không có sao là tốt rồi. Tâm tình của phụ thân không tốt, muội không dám làm phiền. Đến tối muội sẽ quay lại thăm người sau.”

“Như vậy cũng tốt, đại ca còn có việc phải làm nên đi trước.” Hắc trước khi đi lại quay đầu lại nói: “Có rảnh rồi, đi tìm hai tẩu tẩu nói chuyện phiếm giải buồn, không nên cứ ở trong phòng.”

“Vâng, muội sẽ, đại ca.” Phùng Si Tâm khéo léo lên tiếng, chăm chú nhìn cửa phòng kia đóng lại. Suy nghĩ lại, cuối cùng vẫn là xoay người tránh ra.

“Tứ tiểu thư không phải là rất muốn vào thăm lão gia sao?” tiểu tỷ nữ Hỉ nhi đi theo bên người nàng ước chừng mười hai, ba tuổi, đi theo phía sau tò mò hỏi.

Phùng Si Tâm nặn ra vẻ tươi cười, che giấu khổ sở dưới đáy lòng, “Nhưng phụ thân dường như không thích thấy ta lắm. Ta không nên đi vào, tránh lại chọc phụ thân phiền lòng.”

“Làm sao như vậy?” Hỉ nhi vừa mới tới Phùng gia không lâu, mặc dù nhìn ra được lão gia đối với Tứ tiểu thư không giống đối với ba vị tiểu thư, lại không nghĩ ra nguyên nhân là gì.

“Đại khái là bởi vì ta đáng đáp không xinh đẹp giống như các tỷ tỷ.” Nàng tự an ủi mình.

Hỉ nhi vẻ mặt nghiêm chỉnh nói: “Sẽ không đâu. Hỉ nhi cảm thấy Tứ tiểu thư so Tam tiểu thư còn xinh đẹp hơn. Không chỉ là ta, tất cả mọi người nói như vậy, là thật đó!” Nàng nếu nói mọi người, dĩ nhiên chính là chỉ người làm của Phùng gia. Ở trong mắt các nàng, bề ngoài đẹp tự nhiên không sánh bằng tâm địa tốt.

“Lời này cũng không thể để cho tam tỉ nghe được, nếu không nàng sẽ tức giận. Hỉ nhi, ta cho em biết! Tam tỉ là cô nương đẹp nhất trong thành. Có một lần ta nghe lén bà mai cùng phụ thân đang nói chuyện ở bên ngoài có thật là nhiều thật là nhiều người muốn lấy tam tỉ làm vợ. Không biết là dạng người gì có thể làm tam tỉ phu của ta nhỉ?” Nàng ngheo đầu ảo tưởng.

“Tứ tiểu thư, người phải suy nghĩ ỉnh một chút. Sau này người có thể lấy được Tứ tiểu thư mới là người may mắn nhất.” Nếu như nàng là nam nhân, nàng cũng tình nguyện cưới Tứ tiểu thư, mới sẽ không thêm cưới Tam tiểu thư lạnh như băng vậy.

Phùng Si Tâm lắc lư chiếc đầu nhỏ, “Ta mới không cần, tam tỷ tỷ cũng lập gia đình, phụ thân ở nhà một mình sẽ rất cô đơn, cho nên ta muốn để ở nhà bồi phụ thân, chăm sóc phụ thân.”

“Nào có cô nương ở nhà không lấy chồng? Huống chi lão gia cũng sẽ không đáp ứng.” Hỉ nhi gấp gấp nói.

“Ta sẽ cầu xin phụ thân, xin phụ thân cho ta lưu lại. Ta tin tưởng sau này, phụ thân sẽ bắt đầu thích ta, tựa như thích tam tỷ tỷ vậy.” Đây là tâm nguyện duy nhất của nàng.

Hỉ nhi khó chịu thay nàng, “Tứ tiểu thư ——”

“Đúng rồi, trong vườn hoa cúc đang nở rộ, ta đi hái một chút đặt ở trong bình hoa, sau đó đặt ở gian phòng phụ thân. Chắc chắn nhìn thấy nó, tâm tình phụ thân sẽ tốt hơn. Hỉ nhi, chúng ta đi nhanh thôi.” Phùng Si Tâm cao hứng chạy về phía hậu viện.

Chỉ cần là chuyện khiến phụ thân để ý tới mình, nàng cũng nguyện ý đi làm.

Phùng Triệu Tuần suy nghĩ liên tục, nhưng vẫn quyết định trước hết để cho Tam muội chuẩn bị tinh thần một chút.

Thấy thường ngày hiếm khi được huynh trưởng tới chơi một lần, Phùng Băng Tâm có chút kinh ngạc. Chờ nàng lắng nghe đầy đủ câu chuyện, mặt đã trắng bệch.

“Tại sao có thể có chuyện như vậy?” Nàng vừa giận vừa sợ hỏi.

“Đại ca cũng không hi vọng đây là thật. Ta từng nghe đại tỉ phu của muội nhắc qua chuyện về Diêm cung. Nó ở trên giang hồ bị người xưng là ma giáo, cũng không phải là tiểu bang phái gì, nghe nói là một tổ chức

kinh khủng. Mà Diêm hoàng chính là Giáo chủ ma giáo. công phu của hắn thay đổi liên tục, là một nhân vật tương đối đáng sợ. Đến nay chưa có ai nhìn thấy khuôn mặt thật của hắn.”

Phùng Băng Tâm bắt đầu ngồi đứng không yên, “Cha nói thế nào?”

“Cha dĩ nhiên sẽ không đáp ứng, bắt quá ta sợ chính là Diêm cung sẽ không vì vậy mà dừng tay.”

Nàng lo lắng: “Vậy làm sao bây giờ? Muội chết cũng không muốn gả ột đại ma đầu!” Sớm biết sẽ phát sinh chuyện như vậy, khi hai tỉ phu cùng nàng đề cập tới chuyện hoàng thượng muốn chọn tú nữ, mình cũng nên đồng ý mới đúng. Coi như bị chọn vào cung làm phi tử, ít nhất có thể được ân sủng.

Phùng Triệu Tuấn an ủi: “Trước hết muội đừng kích động. Ta cùng cha sẽ tìm một biện pháp giải quyết thích đáng.”

“Thật là buồn cười, tên đại ma đầu đó làm sao có thể cưới được ta? Cũng không thèm soi gương, nói vậy ngày thường diện mạo xấu xí, diện mục khả tăng, hắn muốn học con cóc ăn thịt thiên nga, muốn kết hôn với Phùng Băng Tâm ta sao? Hắn xếp hàng đến đời sau cũng không đến lượt. Đại ca, ta sẽ đi tìm cha ngay bây giờ.” Nàng là người cao ngạo, quyết định vì tương lai mình mà cố gắng.

Phùng Si Tâm vui vẻ ngồi ở bên hồ nước, làn váy kéo cao đến trên đầu gối, một đôi chân trần trắng nõn khéo léo ngâm dưới ao nước, một mặt cầm cuốn sách trong tay, điều đầu hoẵng nào đọc diễn cảm bài thơ trong sách.

“Ta ở Trường Giang đầu, quân ở Trường Giang đuôi, mỗi ngày tư quân không thấy quân, cộng ầm Trường Giang nước. Này nước bao lâu lưu? Hận này khi nào đã? Chỉ nguyện quân tâm tựa như lòng ta, định không chịu tương tư ý!”

Nàng ngâm “Bạc toán tử” Lí Chi Nghi của Tống Triều, sau đó mặt buồn bực hỏi người bên cạnh, “Hỉ nhi, tại sao trong lời thơ này ông ta toàn viết những ngữ tương tư, rốt cuộc cái gì gọi là tương tư đây?”

Hỉ nhi nhàm chán, đang ngủ gật bị nàng đánh thức, vừa ngáp vừa nói: “Tứ tiểu thư, em lại không biết chữ, cũng không từng đọc quá sách, làm sao biết là có ý gì.” Làm ơn đi tiểu thư à, Tứ tiểu thư không biết, nàng chẳng qua chỉ là một tỷ nữ, làm sao có thể biết được? Tiểu thư hỏi lầm người rồi.

“Em nói tương tư có phải chính là tưởng niệm một người hay không?” Phùng Si Tâm đưa tay chống cằm, nhíu lại mi tâm khổ tư. “Như vậy ta rất nhớ đại tỉ, đại tỉ phu còn có nhị tỉ, nhị tỉ phu, còn có mẫu thân đã mất. Như vậy có phải cũng gọi là tương tư hay không?”

Hỉ nhi đứng dậy uốn thân duỗi người, cũng bởi vì tiểu chủ tử bình dị gần gũi, có lúc có thể càn rỡ chút. Nếu có người bên cạnh, nàng liền không dám làm như vậy.

“Tứ tiểu thư, người cũng quá rảnh rồi đi! Luôn suy nghĩ vu vơ không à, nhanh xỏ giày vào, nếu để cho lão gia nhìn thấy, Hỉ nhi sẽ thê thảm.” Nàng nhặt giấy thêu bị ném ở thật xa lên, lấy khăn lau khô chân cho tiểu chủ tử, sau đó bó chân lại.

“Em không cần sợ, cho dù phụ thân thấy được, ta cũng sẽ nói là tự ta muốn làm như vậy, không liên hệ gì tới em.”

“Vậy sao được? Hỉ nhi là người đặc biệt phục vụ Tứ tiểu thư, dù bị mắng cũng là phải.” Hỉ nhi cũng không quên mình là một người làm.

Phùng Si Tâm lòng tràn đầy cảm động, “Hỉ nhi, em đối với ta thật tốt! Ta thật sự cao hứng khi phụ thân đem em cho ta. Thật may là có em ở nơi này, nếu không ta cũng không có bạn để nói chuyện. Không thể tin được, trong lòng phụ thân vẫn rất yêu ta.”

Nàng bây giờ rất muốn đâm rách ảo tưởng của tiểu chủ tử, vốn là mình bị phái đi phục vụ phụ nhân, bởi vì không có kinh nghiệm hầu hạ người ta, lại bị giao cho Tam tiểu thư. Kết quả là Tam tiểu thư chê nàng tuổi còn nhỏ, lại không biết búi kiểu tóc đang lưu hành, còn vụng tay vụng chân chỉ biết làm xấu, cuối cùng nàng không thể làm gì khác hơn là tới hầu hạ Tứ tiểu thư.

“Em cũng thích đi theo Tứ tiểu thư, mặc dù em không hiểu chuyện rất nhiều, nhưng nhất định sẽ tận tâm tận lực phục vụ tiểu thư.” Nàng mặc dù chỉ là một người làm, nhưng cũng hiểu được tri ân báo đáp. Người ta đối tốt với nàng, nàng cũng sẽ hồi báo người ta gấp bội, huống chi là người tốt giống như Tứ tiểu thư vậy.

“Ta không muốn em phục vụ, em chỉ cần theo ta nói chuyện là tốt rồi. Ta mặc dù có ba tỷ tỷ, nhưng là các tỷ ấy ai ai cũng đều rất bận rộn, ngay cả ngồi xuống nói một lời cũng không dễ dàng. Kể từ sau khi đại tỷ cùng nhị tỷ gả ra ngoài, một năm cũng chỉ có thể gặp nhau được mấy lần, trong nhà lại càng lạnh tanh. Hỉ nhi, em có huynh đệ tỷ muội không?”

Hỉ nhi vừa nói hốc mắt cũng phấp phồng, “Em có một đệ đệ, nhưng mà em ghét hắn nhất. Trước kia lúc ở nhà, có cái đồ ăn gì ngon, cha mẹ cũng sẽ để lại cho hắn ăn, em chỉ có thể ở bên cạnh chảy nước miếng. Sau đó cha mẹ lại đem bán em làm nha hoàn, cũng là vì cần bạc để cho hắn đi đến trường để đọc sách. Đều là con của cha mẹ, tại sao không công bằng như vậy chứ?”

Phùng Si Tâm nghe xong cũng rơi lệ, nói: “Hỉ nhi, em đừng thương tâm nữa. Sau này ta có đồ ăn ngon nhất định để lại cho em ăn, sẽ không có ai đoạt mất đâu.”

Thì ra là người bên ngoài cũng nghèo như vậy. Vì bạc còn đem nữ nhi ruột thịt bán đi. So với bọn họ, mình tốt số hơn nhiều.

Hỉ nhi động lòng nói: “Khó trách mỗi người đều nói Tứ tiểu thư đối với người làm tốt nhất.”

“Như vậy không tốt sao?” Phùng Si Tâm ngây thơ hỏi, nàng cảm thấy như vậy rất tốt, mọi người chung đụng được khoái trá, mỗi ngày quá phải thật vui vẻ. Không phải là rất tốt sao?

“Các người đang nói chuyện gì vậy?” Thanh âm người thứ ba xen vào giữa hai người đang nói chuyện.

Thiệt Chấn Phi cùng Phùng Triệu Tuần tuổi tác xấp xỉ nhau, bắt quá cũng là một nhân vật trong giang hồ, ánh mắt chính phái, cả người tản mát ra hào khí can vân, quân nhân khí chất. Giờ phút này đang mỉm cười hướng về phía các nàng.

“Đại tỉ phu?!” Phùng Si Tâm vui mừng kêu to, vừa chạy vừa nhảy xông tới nắm lấy cánh tay của hắn, “Đại tỉ phu, thật sự là huynh. Huynh đến lúc nào vậy? Đại tỉ có phải cũng trở lại với huynh hay không? Thật kỳ quái a! Hôm nay không phải là ngày lễ ngày tết, cũng không phải là ngày sinh của phụ thân, sao mọi người lại đột nhiên trở lại vậy?”

Thiệt Chấn Phi hắng giọng cười to, “Muội hỏi nhiều như vậy, ta phải trả lời câu nào trước đây?”

Hắn chính là con rể cả của Phùng Vũ Hoàn, cũng chính là môn chủ của “Tinh anh môn”, người đã cưới trưởng nữ Phùng Ái Tâm làm vợ. Trong ba người em vợ, hắn duy chỉ có sủng ái cô bé ngây thơ lãng mạn này.

Nàng chu môi nói, “Muội thật cao hứng sao?”

“Ta còn mang theo một vị khách tới, muội đoán xem đó là ai?”

Đôi mắt của Phùng Si Tâm chuyển một cái, kêu lên: “Muội biết, là Nhược Nam tỷ tỷ có đúng hay không?” Thiệt Nhược Nam là muội muội của đại tỉ phu, ra đời trước nàng năm tháng.

“Đã đoán đúng.” Hắn cười nói.

“Hay quá! Muội đã rất lâu không có thấy Nhược Nam tỷ tỷ. Nhưng tại sao huynh cùng đại tỷ đột nhiên trở lại vậy?”

“Ách. Cũng không có chuyện gì, chẳng qua là vừa hay gần đây tương đối rảnh rỗi, cho nên dẫn đại tỉ của muội về nhà mẹ đẻ một chút.” Hắn không có nói ra nguyên nhân đích thực hắn quay về, là muốn cho nàng vĩnh viễn giữ vững vẻ trong sáng cùng ngây thơ.

“Phụ thân hôm nay nhất định rất vui vẻ, gần đây tâm tình của người không tốt, mọi người vừa đúng dịp trở lại thăm cha, chính là chọn thời điểm mà trở về.” Nàng vui vẻ nói.

Hắn khẽ mỉm cười, “Không phải là muội muốn gặp đại tỉ sao? Đi thôi! Chúng ta đến tiền thính đi.”

“Đại tể phu, chúng ta thi một lần, xem ai chạy nhanh nhất. Chuẩn bị. Bắt đầu!” Phùng Si Tâm tựa như hải tử, như một làn khói chạy trước hết.

Thiết Chấn Phi cũng không vội đuổi theo, muốn để một chút thời gian cho hai tể muội các nàng tâm sự. Hắn thấy may mắn người Diêm hoàng chọn là Băng Tâm, mà không phải Si Tâm. Chẳng qua, điều không ngờ tới chính là, muội muội Nhược Nam cũng ở trong danh sách đó. Diêm cung lúc này cũng quá lớn mật, cư nhiên nghĩ cách đánh tới trên người “Tinh anh môn”.

“Si Tâm!” Một vị thiếu niên anh khí lại mang chút son phấn kêu lên.

Phùng Si Tâm ngẩng đầu lên khuôn mặt tươi cười, hướng thiếu niên ngoắc: “Nhược Nam tỷ tỷ, ta ở chỗ này.”

Thì ra là thiếu niên kia là nữ giả nam trang. Nàng chính là Đại tiểu thư “Tinh anh môn”, muội muội của Thiết Chấn Phi Thiết Nhược Nam, chỉ thấy tay nàng dài chân dài, thân thể thực gầy hợp với nam trang, thật là giống vị thiếu niên ngọc thụ lâm phong.

Thiết Nhược Nam đi vào chòi nghỉ mát, ngồi xuống đối diện Si Tâm “Muội đang thêu gì vậy?”

“Muội thêu hà bao. Tỷ cảm thấy cái bản vẽ này như thế nào? Nhìn có được hay không?” Phùng Si Tâm mong mỗi đêm đồ đưa cho nàng nhìn xem, hi vọng lấy được một chút đề nghị.

Thiết Nhược Nam nghiêng đầu, khó khăn nói: “Loại nữ công gì đó ta một chút cũng không hiểu, cho tới bây giờ cũng không có học qua. Bây giờ không nhìn ra, bắt quá ta tin tưởng tài nghệ của muội. Là muốn cho ai đây?”

“Cái này là lễ vật muội muốn tặng cho tam tể. Ngày sinh của tỷ ấy sắp đến, cho nên muội muốn thêu nó thật đẹp.” Hà bao này, mỗi một kim, mỗi một tuyến đều có tâm huyết của nàng.

Thiết Nhược Nam liếc mắt, “Nàng ta đối với muội lại không tốt, muội thêu hà bao cho nàng ta làm gì?”

“Tam tể không có đối với muội không tốt.” Nàng nhẹ giọng kháng nghị.

“Còn nói không có, Phùng Băng Tâm căn bản không hề đối đãi với muội như là muội muội của mình. Nàng ta đem muội sai tới kêu đi, cũng không hiểu rõ ràng, muội cũng là Tứ tiểu thư của Phùng gia, không phải là những hạ nhân kia ——”

Phùng Si Tâm vội vàng che miệng của nàng, “Nhược Nam tỷ tỷ, tỷ không cần lớn tiếng như vậy. Nếu để cho tam tể nghe thấy sẽ hiểu lầm ta.”

Thiết Nhược Nam kéo bàn tay nhỏ bé, mềm mại che ở trên môi ra, nói: “Si Tâm. Không phải là ta nói muội, người ta đối với người không tốt, muội còn liều chết tiếng nói là thật tốt. Đừng ngốc như vậy! Ngay cả ta là người ngoài cũng nhìn ra được, trừ đại tể cùng đại ca đối với người tương đối khá ra, ở đây cha muội, nhị tể cùng tam tể muội coi muội như là trong suốt. Có khi nào bọn họ để muội trong mắt chưa?”

Hai hàng lông mi đen nhánh của Phùng Si Tâm rũ xuống, không để cho người khác nhìn thấy thần sắc bị thương.

“Không sao. Có thể là cố gắng của muội không đủ, chỉ cần muội không ngừng cố gắng, một ngày nào đó phụ thân cùng tỷ tỷ sẽ thích ta.” Phùng Si Tâm hít sâu một cái, hướng về phía nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, “Nhược Nam tỷ tỷ, cảm ơn tỷ quan tâm muội như vậy, muội không sao đâu.”

“Ngu ngốc!” Thiết Nhược Nam thật sự phục nghị lực của nàng.

Nàng chỉ cười khúc khích, tiếp tục vui đùa chiến đấu hăng hái, thuận miệng hỏi: “Nhược Nam tỷ tỷ, các người lần này đến Kim Lăng là tới chơi phải không?”

“Không phải.” Nếu thật sự tới chơi đã tốt.

“Không phải sao? Như vậy là vì cái gì?” Nàng nghi ngờ hỏi.

Thiết Nhược Nam nặng nề hừ lạnh một tiếng, “Nói đến ta liền tức giận, hay đừng nói thì tốt hơn.”

“Rốt cuộc thế nào? Gần đây phụ thân cùng đại ca thoát nhìn cũng rất lạ, có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?” Nếu như trong nhà thật sự có chuyện, sao nàng một chút cũng không biết?

“Chuyện này rất phức tạp, nói muội cũng nghe không hiểu.” Lấy đầu óc đơn giản của Si Tâm, nói với nàng quá nhiều chỉ biết lãng phí nước miếng. Huống chi lại không liên quan tới nàng.

“Tỷ chưa nói, làm sao biết muội không hiểu?” Nàng cố ý hỏi tới.

Thiết Nhược Nam thở dài, “Ta đoán được muội sẽ nói như vậy. Được rồi! Ta uội biết, trên giang hồ có một môn phái gọi là Diêm cung, chúng ta gọi nó là ma giáo. Mà đại ma đầu của Diêm hoàng là một nhân vật như thần long thấy đầu không thấy đuôi, hần tính toán ở đầu tháng mười một, mừng hần tròn ba mươi tư tuổi cử hành chọn phi yến, muốn từ hai mươi người chọn ra một thê tử. Thật không may tên của ta cũng ở trong đó. Hơn nữa không chỉ là ta, còn có tam tỷ nhà muội nữa.”

“Nha!” Phùng Si Tâm kêu một tiếng, ngón tay bị kim đâm phải.

Thiết Nhược Nam vội xem, “Ai! Cẩn thận một chút. Có bị sao hay không?”

“Chỉ là một chút xú máu mà thôi, may mà không có dính ở hà bao. Nếu không sẽ không biện pháp tăng rồi.” Cái miệng nhỏ nhắn của Phùng Si Tâm ngậm đầu ngón tay giữa, vội hỏi: “Nhược Nam tỷ tỷ, tỷ nói tên đại ma đầu đó rất hung ác lợi hại sao?”

“Đó là dĩ nhiên, ngay cả cha ta cùng đại ca cũng có thể đánh không lại hần, cho nên mới vội vàng đem ta đưa đến nhà thân thích tị nạn, hừ! Quý mới muốn làm Diêm phi.” Nàng khinh thường mắng.

Phùng Si Tâm sầu lo nhíu chặt mi tâm, “Như vậy tam tỷ phải làm sao bây giờ?”

“Đại khái sẽ đi theo chúng ta rời khỏi nơi này trước! Chờ qua đầu tháng mười một sẽ trở về.”

“Ừ.” Nàng yên tâm thở phào.

Thiết Nhược Nam hoắc mắt cười lớn, “Chờ tên đại ma đầu đó biết không có nữ nhân nào nguyện ý gả cho hần, nhất định sẽ giận đến mức nổ tung, ha ha ha —— tốt nhất tức chết đi. Như vậy trên đời sẽ bớt đi một người xấu.”

Tiếng cười khanh khách của hai người từ đình truyền khắp cả khu vườn, không biết rằng, một âm mưu cũng đang lúc này chuẩn bị triển khai.

2. Chương 2

“Tứ tiểu thư, mau, mau” Hỉ nhi thở hổn hển vọt vào gian phòng, vui vẻ nói: “Lão gia lão gia muốn gặp tiểu thư. Nhanh lên, mau thay xiêm y thôi.”

Phùng Si Tâm nhìn chằm chằm nàng, “Em. nói cha muốn gặp ta?” Sợ mình nghe lầm, nàng hỏi lại một lần.

“Đúng vậy a! Mới vừa rồi em ở trong phòng bếp gặp lão tổng quản, hần nói với em lão gia đang trong thư phòng chờ tiểu thư. Đường như có chuyện muốn nói với tiểu thư.” Nàng thật sự rất cao hứng, rốt cục lão gia cũng để ý tới sự tồn tại của Tứ tiểu thư.

“Là thật? Phụ thân thật muốn gặp ta?” Phùng Si Tâm cao hứng đến rơi nước mắt. Trước kia phụ thân chưa bao giờ chủ động nói muốn gặp nàng, đây là lần đầu tiên trong đời, nàng thật vui vẻ.

Hỉ nhi vội vàng giúp nàng lau khô nước mắt, “Tứ tiểu thư, người đừng khóc a! Xem ánh mắt khóc sưng lên cũng không đẹp mắt. Em còn phải nhanh giúp tiểu thư tìm xiêm áo thật đẹp, còn phải chải lại tóc nữa. Không thể cứ như vậy mà đi gặp lão gia.”

Nàng bận rộn phải xoay vòng vòng, chọn bộ màu hồng, còn thêu hoa sen, vừa hay hợp với Phùng Si Tâm. “Chính là cái này, tới! Tứ tiểu thư, thay nhanh lên một chút ——”

“Hỉ nhi, em nói phụ thân tại sao đột nhiên muốn gặp ta nhỉ?” Phùng Si Tâm vừa để cho Hỉ nhi giúp nàng mặc quần áo, vừa còn có chút bất an hỏi.

“Nhất định là bởi vì hiện tại Tam tiểu thư không ở nhà, Đại thiếu gia lại bận rộn chuyện buôn bán, lão gia ở một mình sẽ tịch mịch, cho nên dĩ nhiên là sẽ nghĩ tới tiểu thư. Tứ tiểu thư, bình thường tiểu thư quan tâm lão gia như vậy, hiện tại rốt cục có hồi đáp a.” Đã sớm nên như thế, nếu không ông trời già liền thật không có ánh mắt.

Phùng Si Tâm nở ra một tia cười ngọt ngào, “Ta quan tâm phụ thân là phải, chỉ cần phụ thân có thể thỉnh thoảng nghĩ đến ta là đủ rồi, ta sẽ không cần cầu xin quá nhiều.”

“Tiểu thư ngọc của em ơi, người cũng là con gái của lão gia, đương nhiên là có quyền lợi yêu cầu. Trước đây lão gia quá thiên vị, sau này tiểu thư phải đòi lại gấp bội lần.” Mặc dù tuổi của nàng nhỏ hơn Tứ tiểu thư, nhưng nàng hiểu thế thái nhân tình nhiều hơn Tứ tiểu thư, nàng cảm giác mình có nghĩa vụ dạy Tứ tiểu thư.

Phùng Si Tâm kêu lên “Đông! Đông! Hỉ nhi, lòng của ta thật rối bời! Em nghĩ phụ thân sẽ nói gì với ta? Ta sợ không biết nói chuyện, chẳng may chọc phụ thân tức giận liền nguy rồi.”

“Tứ tiểu thư, cứ bình thường như là nói chuyện phiếm với Hỉ Nhi là được rồi, không cần khẩn trương. Lão gia cũng không phải là người ngoài, không có gì phải sợ.” Hỉ nhi rất nhanh giúp nàng chải tóc, hài lòng gật đầu một cái, “Xong rồi, đại công cáo thành, nhanh đi! Đừng để cho lão gia chờ quá lâu.”

Phùng Si Tâm hít sâu một cái, hưng phấn đi về phía thư phòng, cảm giác vui vẻ giống như đàn chim đang bay lượn, gần như muốn bay lên trời cao.

Mặc dù là bởi vì tam tỷ không ở nhà, phụ thân mới có thể nghĩ đến nàng, nhưng là đối với nàng mà nói đã rất thỏa mãn.

Ôm tâm tình vui sướng, Phùng Si Tâm nhẹ gõ xuống cánh cửa thư phòng, nhỏ giọng hỏi: “Phụ thân, con là Si Tâm đây! Con có thể vào không?”

“Vào đi!” Phùng Vũ Hoàn lạnh lùng lên tiếng.

Nàng thật nhẹ nhàng đẩy cửa vào, mềm mại đứng nghiêm một bên, “Phụ thân, ngài tìm con có việc sao?”

Phùng Vũ Hoàn mặt vô biểu tình nhìn nàng chằm chằm, giống như đang tính toán cái gì đó.

“Cha có mấy lời muốn nói với con, con phải nhớ kỹ trong lòng.”

“Cha cứ nói.” Chỉ cần là phụ thân nói, nàng nhất định ghi tạc trong lòng.

Ông rất hài lòng, cũng tin tưởng nàng sẽ không làm trái với ý của mình.

“Vậy thì tốt, không uổng phí ta nuôi con mười mấy năm.” Những lời này có ám chỉ gì khác, đáng tiếc Si Tâm không có nghe được. Trên mặt Phùng Vũ hoàn không có nửa điểm cha con ấm áp, “Si Tâm, con đã nghe nói Diêm hoàng muốn tam tỷ của con tham gia Tuyển phi yến chứ?”

Phùng Si Tâm thành thật nói: “Con đã nghe Nhược Nam tỷ tỷ nói.”

“Nếu như ta muốn con thay thế tam tỷ đi tham gia, con có nguyện ý không?” Ông nói ra dụng ý tìm nàng tới.

“Sao cơ?” Nàng mặt nghi vấn.

Phùng Vũ Hoàn thân thiết nhe răng cười một tiếng, nói: “Con chưa hiểu sao? Cha muốn con tham gia tiệc tuyển phi lần này của Diêm cung. Không chỉ có như thế, còn phải cố gắng được Diêm hoàng chú ý, tốt nhất là làm cho hắn coi trọng con. Chuyện này con làm được chứ?”

“Ý phụ thân là muốn cho đại ma kia đầu thích con?” Nàng giật mình, kinh ngạc hỏi.

“Không tệ. Hơn nữa không chỉ thích, tốt nhất có thể làm cho hắn hoàn toàn tín nhiệm con, để cho con có thể tùy ý đến gần hắn mà không bị hoài nghi.” Chỉ có như thế hắn mới có cơ hội hạ thủ.

Phùng Si Tâm vẫn chưa hiểu, “Nhưng. Nhược Nam tỷ tỷ nói cái tên đại ma đầu đó rất đáng sợ. Con sợ mình không làm được.” Nàng cũng không có võ công, nhất định sẽ bị giết chết.

“Con có nghe lời của ta không?” Ông ta tức giận kêu lên.

Phùng Si Tâm bị dọa cho sợ đến cả người cũng nhảy dựng lên, “Phụ thân, ngài. đừng nóng giận. Con không có nói không nghe lời của phụ thân. Chẳng qua là. chuyện này nghe rất khó khăn. Con . . .con sợ mình làm không tốt.”

“Chỉ cần con chịu đựng tâm đi làm, cho dù thất bại ta cũng sẽ không trách con. Si Tâm, con vẫn là đứa con ngoan nhất của ta, nhất định sẽ giúp cha chuyện này có đúng không?” Khuôn mặt Phùng Vũ Hoàn vội thay đổi, nhẹ vỗ vỗ đầu của nàng.

Đây là lần đầu tiên phụ thân sờ đầu của nàng, Phùng Si Tâm xấu hổ hưởng thụ cảm giác ấm áp khó có được này.

Mặc dù công việc này rất nguy hiểm, nhưng trong lòng nàng thật là cao hứng. Phụ thân đem chuyện quan trọng như vậy giao cho nàng, chứng tỏ phụ thân rất tin cậy năng lực của mình. Như vậy nàng cần phải tận tâm đi làm mới được.

“Si Tâm nhất định nghe lời của phụ thân.” Nàng chỉ cần đem chuyện này làm xong, phụ thân nhất định sẽ thích nàng hơn.

Trong mắt Phùng Vũ Hoàn chợt lóe lên, “Đứa bé ngoan, như vậy chuyện này sẽ giao cho con. Bất quá, ngàn vạn lần không nên để cho đại ma đầu kia biết là cha cố ý muốn con đi đến gần hắn. Nếu không kế hoạch này sẽ thất bại.”

“Kế hoạch gì?” Nàng không nhịn được hỏi.

“Chuyện đó sau này cha sẽ nói cho con biết. Nhớ lời của cha, bất kể dùng thủ đoạn gì, cũng phải làm cho Diêm hoàng thích con. Biết không?” Ông ta đặc biệt tăng cường ngữ khí nói.

Nàng gật mạnh đầu, “Con biết.”

Phùng Vũ Hoàn biết làm như vậy không nhất định sẽ thành công, bởi vì ông ta không thể xác định nhi tử của Đông Phương Hàn sẽ thích loại nữ nhân nào. Nhưng nếu không thử, vĩnh viễn không biết có dùng được hay không. Dù sao nếu lần này thất bại, còn có lần sau, lần sau nữa, cho đến khi tên Diêm hoàng kia chết mới thôi.

Dù sao Si Tâm cũng không phải là nữ nhi ruột thịt của ông ta. Chẳng qua chỉ là một đứa con nít phu nhân trước khi qua đời nhất thời có lòng tốt đem về, nuôi nàng mười sáu năm, để cho nàng có cơ hội báo đáp ân tình Phùng gia cũng không có gì quá đáng.

Đông Phương Hàn, người cướp đi nữ nhân lòng ta yêu thương nhất. Ta sẽ khiến con trai của người phải đền mạng!

Ở trên đảo chỉ có hai tỷ muội song sinh có thể ra vào cấm địa —— Tẩm cung của Diêm Hoàng, các nàng là nghĩa nữ Diêm hoàng thu dưỡng từ nhỏ. Người trên dưới Diêm cung vừa hận vừa yêu hai tiểu công chúa này. Chỉ cần là chuyện hai người muốn làm, mọi người chỉ có thể mở một con mắt nhắm một con mắt, làm thành không nhìn thấy, cũng tốt hơn là bị hai tỷ muội này dây dưa đến khi phải hô cứu mạng. Cho nên thủ vệ canh giữ tẩm cung vừa thấy các nàng, ngay cả hỏi cũng không dám hỏi vội vàng cung thỉnh hai người đi vào.

“Nghĩa phụ, chúng con lại tới.” Các nàng hai miệng một lời giống như đang hợp ca.

Trên tay mỗi người có một cái chân nhỏ, tóc dài đen nhánh xõa ra, bộ dáng muốn đi ngủ. Chẳng qua là nơi các nàng muốn ngủ không phải là giường của mình, mà là ở nơi Diêm hoàng đang nằm.

Hai người này gần như ban ngày đều đảo quanh bên người Diêm hoàng. Ngay cả buổi tối đi ngủ cũng không bỏ qua, dám cùng hắn chen cùng cái giường. Tất cả mọi người cho là hai tiểu tử mặc dù trưởng thành, nhưng là nội tâm vẫn thiếu hụt cảm giác an toàn, mới có thể dính người như vậy. Thật ra thì bọn họ cũng đã đoán sai! Nếu phải nói thiếu hụt cảm giác an toàn, đâu có thể nào đến mười một tuổi mới xuất hiện tình trạng đó! Trên thực tế là có nguyên nhân khác.

Người ở phía sau chuyện lớn đang diễn ra trên giang hồ —— Diêm Hoàng tuyển phi, chính là các nàng.

Các nàng dần lớn lên, cha nuôi lại sống chết không muốn lấy vợ. Hai tỷ muội đương nhiên muốn phòng ngừa chu đáo, chẳng may ngày nào đó cha nuôi quyết định đem vị trí Diêm Hậu ném ột người trong hai nàng, thì đó cũng không phải là chuyện đùa nữa rồi. Các nàng còn muốn lập gia đình, không thể gánh vác chuyện lớn như vậy! Cho dù tương lai tìm được đối tượng mình thích, một khi người ta biết thân phận các nàng cũng sẽ bị dọa cho sợ đến bỏ trốn. Cho nên phương pháp tốt nhất chính là làm cho cha nuôi tìm một lão bà sinh nhi tử, sẽ không sợ không ai thừa kế.

Chẳng qua là, thái độ của cha nuôi đối với chuyện tuyển phi cực kỳ lãnh đạm. Mất thấy thời gian ngày càng đến gần, hai tỷ muội bắt đầu lo lắng liệu cha nuôi có thể đột nhiên hủy bỏ hay không? Khi đó kế hoạch của các nàng đành bỏ đi. Cho nên hai tỷ muội mới chọn loại phương thức này, một ngày mười hai canh giờ cấp bách canh người, cũng không tin cha nuôi có thể chạy thoát.

“Nghĩa phụ, Hách Liên thúc thúc, ngủ ngon.” Hai người nở nụ cười khả ái làm cho người ta muốn đuổi các nàng đi cũng không nỡ.

Nam tử tên Hách Liên liếc nhìn chủ tử mày rậm mắt nhắm, mới ghen cười nhìn về hai tỷ muội khả ái, nói: “Hai vị Tiểu công chúa tối nay muốn ngủ ở đây sao?”

Khó trách mặt Diêm hoàng càng ngày càng đen lại. Hai tiểu nữ không thích lấy chồng lại vô cùng thân cận hẳn, hẳn đã hối hận khi thu dưỡng các nàng.

Đông Phương Uy Uy bày ra bộ mặt đương nhiên, “Ừ, các người còn phải hỏi sao?” Ở nơi này ban đêm rất lạnh, ôm cha nuôi ngủ thật là ấm áp, cho dù đá chặn cũng không sợ sẽ lạnh.

“Đã nói xong rồi, cũng xin Diêm Hoàng sớm nghỉ ngơi, thuộc hạ cáo lui trước.” Hách Liên khom người vái chào chủ tử, thối lui ra bên ngoài tấm cung.

“Nghĩa phụ, ngài lại cau mày rồi! Cẩn thận sinh nếp nhăn đó!” Nếu như Đông Phương Uy Uy thông minh hơn một chút, cũng sẽ nhìn ra vì sao cha nuôi lại cau mày! Bất quá nàng một chút cũng không sợ.

Tỷ muội song sinh của nàng, Đông Phương Nhạc Nhạc còn lại là xoa xoa đôi mắt nhập nhèm vì buồn ngủ, không chút nào đem về mặt lạnh lùng của hẳn để ở trong lòng: “Nghĩa phụ, chúng con có thể đi ngủ hay không?”

Đôi mắt của Đông Phương Duật từ trước đến nay kiên nghị đến thất tình bất động, chỉ có lúc đối mặt với hai tiểu quỷ này mới có thể thoáng lộ ra tia ấm áp.

“Cũng đi ngủ đi!” Dù sao là đuổi không đi, không thể làm gì khác hơn là để các nàng ở lại.

Đông Phương Nhạc Nhạc đã buồn ngủ đến hai mắt không mở ra được vội hoan hô một tiếng, ôm chăn xông vào nội thất bằng tốc độ nhanh nhất. Nàng ăn khỏe, ngủ khỏe, vừa nằm xuống đã ngủ ngay được.

Đông Phương Uy Uy trợn mắt nhìn tỷ muội thất bại của mình, xem ra cuối cùng vẫn là chỉ có thể dựa vào mình.

“Đã trễ thế này, nghĩa phụ còn chưa ngủ sao? Nếu như vậy, Uy Uy lưu lại bồi ngài nói chuyện phiếm có được hay không?” trong suy nghĩ của nàng, cha nuôi là một người vĩ đại, không có gì không làm được. Dù tìm khắp thiên hạ sợ rằng không có ai hơn được hẳn. Chẳng qua là cá tính hẳn quá lạnh, lại không dễ thân cận, nếu không phải là các nàng phát huy tinh thần mặt dày, cho dù thân là nghĩa nữ của hẳn, chỉ sợ cũng rất khó tiến vào tim của hẳn.

“Không cần, con cũng đi ngủ đi!” Hẳn luôn luôn ngủ ít, có thể ngủ đến hai canh giờ cũng coi như rất nhiều, có lúc có thể không ngủ mấy ngày. Nhiều năm như vậy cũng thành thói quen.

“Nghĩa phụ, không phải là vẫn còn giận chúng con chuyện ép ngài cưới lão bà sao?” Thân thể nhỏ nhỏ của nàng đã tự động tự phát chui vào trong ngực hẳn.

Đông Phương Duật lộ ra một tia vui vẻ không dễ phát giác, “Con sợ ta sẽ tức giận sao?”

“Ách, có một chút.” Nàng làm mặt dày, nói khoác không biết ngượng: “Nhưng chúng con cũng là suy nghĩ cho cha nuôi mà! Nam nhân đẹp trai giống như cha nuôi, tương lai nếu như sinh nhi tử, nhất định sẽ mề

chết không ít cô nương. Con cùng Nhạc Nhạc sẽ vô cùng yêu tiểu đệ đệ, hơn sẽ lấy hấn vì quang vinh, như vậy không phải là rất tuyệt sao?”

“Vì nguyên nhân này sao?” Nha đầu này còn dám mở mắt nói mò.

Đông Phương Uy Uy chuyển động đôi mắt, lạnh lợi nói: “Dĩ nhiên cha nuôi có nhi tử, sau này Diêm cung cũng có tiểu Thiếu chủ có thể thừa kế. Mọi người mặc dù trong miệng không dám nói, nhưng là trong lòng cũng rất thích. Chẳng lẽ cha nuôi không thích có một nhi tử sao?”

“Ta tận lực không suy nghĩ đến việc đó.” Hấn uất ức nói.

Nàng vẫn không hiểu, “Tại sao không muốn nhĩ? Nam nhân sống chết cũng muốn kết hôn, không phải là muốn có người nối dõi tông đường sao?” Đây chính là đáp án nàng kết luận ra sau khi đi hỏi thật là nhiều người.

Đông Phương Duật khẽ nở một nụ cười giễu cợt, gần như rỉ tai nói: “Không phải nữ nhân đều giống nhau sao? Bị kịch xảy ra một lần là đủ rồi, ta tình nguyện để Đông Phương gia tuyệt hậu, cũng không nguyện để xảy ra một chuyện tương tự.”

Bỏ ra toàn bộ tình cảm, nhận được hồi báo là sự phản bội của người con gái mà mình yêu thương. Đau đớn khắc cốt ghi tâm, Đông Phương Duật đã cảm nhận được ở trên người của cha mình. Từ khi đó, hấn liền toàn tâm chuyên tập luyện võ công, không muốn dính vào tình yêu nam nữ, cũng không cảm thấy cuộc sống như thế không tốt, bởi vì hấn chính là người cô độc.

Đông Phương Duật cúi xuống, khoe miệng khẽ nhếch lên tạo một vòng cung, hấn tuyệt không cho phép lịch sử lần nữa tái diễn. Tuyển phi yến trong tháng sau chẳng qua chỉ là một cái trò chơi. Nếu toàn bộ người giang hồ đối với vị trí của hấn cùng tiểu đảo này có hứng thú như vậy, hấn sao không thuận nước đẩy thuyền, dẫn một số người đất tới vui đùa một chút? Đây mới là dụng ý chân chính của hấn, về phần tuyển phi hay không, hấn cũng không quan tâm.

“Khò khò ——” Nghĩa nữ trước ngực cất tiếng ngày khiến hấn phục hồi tinh thần. Đông Phương Duật ôm nghĩa nữ đang ngủ say, cước bộ vững vàng đi về phía nội thất.

Lần này thật đúng là mở rộng tầm mắt. Mặc dù dọc theo đường đi vừa ngồi xe ngựa, vừa lên thuyền, mọi người gần như bị đánh rơi nửa cái mạng, nhưng đối với Phùng Si Tâm mà nói một chút đều không cảm thấy khổ cực, chỉ cảm thấy mọi chuyện đều mới mẻ.

Thật vất vả mới đến nơi, nàng thương hại nhìn đám người cùng nàng tham gia tuyển phi yến, hậu chọn tân nương. Bởi vì say tàu, sắc mặt mọi người đều trắng bệch, lại ói đến mệt lả vô lực, phải dựa vào người khác mới ra khỏi thuyền.

Từ nhỏ, thân thể Phùng Si Tâm đã rất tốt, gần như không có bệnh gì, cho nên là một trong số ít người không bị ảnh hưởng. Bất quá người bồi nàng tới không có vận tốt như vậy.

“Tú Anh, em khỏe hơn chút nào chưa? Có muốn uống chút nước hay không?” Nàng lấy túi nước hỏi.

Tỳ nữ kia tính khí đại, hung hăng mắng nàng một cái, “Đều là người làm hại, nếu không phải là với người đến nơi quý quái này, ta cũng sẽ không đến mức như vậy!”

Tú Anh vốn là người bên cạnh Tam tiểu thư, cùng chủ tử tính nết giống y như nhau, xem thường Tứ tiểu thư ở nhà không được cưng chiều.

“Thật xin lỗi, nếu là biết em sẽ say tàu, ta nhất định sẽ nói với phụ thân, xin phụ thân để em ở nhà.” Phùng Si Tâm cũng cảm thấy rất băn khoăn.

Khẩu khí của Tú Anh đã giảm xuống, “Bây giờ nói những thứ này đã quá muộn, nếu không phải là lão gia ra lệnh, người cho rằng ta sẽ đi sao? Ta hiện tại chỉ muốn có cái giường mà nằm xuống.”

“Ta biết em rất không thoải mái, nhẫn nại một chút nữa thôi, cũng rất nhanh là có thể nghỉ ngơi.” Phùng Si Tâm không so đo với một tỳ nữ. Dù sao khi thân thể khó chịu, đối lại bất luận kẻ nào tâm tình cũng không khá hơn chút nào.

Nàng dõi mắt nhìn lại, những người tham gia tuyển phi yến đều mang theo hai ba tỳ nữ, hộ vệ, cùng với vài rương hành lý, tựa hồ tính toán ở lại nơi này lâu dài, đại khái chỉ có đồ của nàng ít nhất. Nàng vốn là muốn đi một mình, nhưng là phụ thân “Không yên lòng”, kiên trì phái Tú Anh đi theo phục vụ nàng. Nghĩ đến phụ thân càng ngày càng quan tâm mình hơn, Phùng Si Tâm lại cảm thấy vui vẻ.

Tiếp đó có một đám nam tử mặc trang phục màu đen đi về phía bọn họ, dẫn đầu là nam tử trên gương mặt có vết sẹo xấu xí giống như là bị phỏng lửa mà lưu lại, vết sẹo lồi lõm biểu hiện lúc ấy bị thương cực kỳ nghiêm trọng.

Mấy cô nương nhát gan vội cúi đầu, không dám nhìn thẳng người có vết sẹo kinh khủng kia một cái.

Chỉ thấy hần hướng mọi người chấp tay thi lễ nói: “Tại hạ Hách Liên, thay mặt Diêm cung hoan nghênh các vị cô nương đến. Lát nữa sẽ có người dẫn mọi người đến gian phòng đã chỉ định để nghỉ ngơi. Ở lại nơi này trong vòng một tháng, nếu có cái gì cần các vị cứ nói với tại hạ không cần phải khách khí. Ngoài ra ——” ngữ khí của hần dừng một chút, đôi mắt sắc bén đảo qua cực nhanh, ” bốn phía quanh đảo tương đối nguy hiểm, các vị nếu không có chuyện gì, cũng không nên tùy tiện đến gần.”

Phía sau hần chính là thủ hạ, nhận được lệnh liền đi về phía mỗi một vị hậu chọn tân nương về phòng của mình, Phùng Si Tâm bên này dĩ nhiên cũng không ngoại lệ, nàng rất có lễ phép trước cùng đối phương chào hỏi.

“Chào huynh đài, ta tên là Phùng Si —— Không, Băng Tâm.” Nàng thiếu chút nữa đã quên là mình thay thế tam tỷ mà tới. Nếu là nói sai tên bị phát hiện liền nguy rồi. “Nàng là Tú Anh, không biết vị đại ca này xưng hô như thế nào?”

Người trẻ tuổi kia lớn hơn nàng không có mấy tuổi, bắt quá lại tỏ vẻ ông cụ non. “Ta tên là Lãnh Trạ.”

“Lạnh run?” Nàng cười một tiếng.

Có lẽ là thường có người hiểu lầm, Lãnh Trạ rất trấn định bồi thêm một câu, “Trạ là chữ trong suốt bên cạnh chữ nước.”

“Nga, thì ra là Lãnh Trạ.” Phùng Si Tâm còn tưởng rằng thực sự có người lấy loại tên này.

Tú Anh oán hận gầm một tiếng, “Tứ tiểu thư, người còn có tâm tình cùng người ta nói chuyện tào laosao? Ta rất mệt mỏi, có thể đi nhanh lên hay không?” Tứ tiểu thư này rất ngây thơ, làm sao so được với Tam tiểu thư của nàng chứ? Đáng đời phải gả cho đại ma đầu.

“Thật xin lỗi, Tú Anh. Ta nhất thời quên mất em.” Phùng Si Tâm động thủ muốn đi, nhẹ nhàng ôm bọc quần áo đi bên cạnh Lãnh Trạ.

Hần xem ra không nhúc nhích, thật ra thì không có lúc nào là không âm thầm quan sát nhất cử nhất động những cô nương tham gia Tuyển phi yến. Khi Tú Anh bật thốt hô lên “Tứ tiểu thư”, trong lòng sớm đã để ý. Trong danh sách ghi rõ ràng là Phùng gia Tam tiểu thư, làm sao biến thành Tứ tiểu thư? Hơn nữa tuổi tác vị tiểu thư này cũng không phù hợp, tiểu cô nương này xem ra chỉ có mười ba, bốn tuổi, tính tình vẫn giống một hài tử. Chỉ sợ trong đó có vấn đề, dĩ nhiên, những chuyện này hần cũng sẽ bẩm báo cho Hách Liên hộ pháp.

Phùng Si Tâm không có thói quen ngủ trưa, chỉ nằm một lát lại bò dậy. Thấy phía sau bên trong căn phòng nhỏ Tú Anh đang giương miệng rộng mà ngáy, có thể ngay cả động đất tới cũng gọi là bất tỉnh, nàng liền đi ra ngoài để quen thuộc nơi này. Buổi sáng ngồi ở trên thuyền, nàng thấy tiểu đảo này thật đúng là không phải là nhỏ. Nói không chừng có rất nhiều nơi có thể chơi vui đang chờ nàng.

“Phùng Tứ tiểu thư.” Sau lưng có người gọi nàng.

Phùng Si Tâm theo bản năng quay đầu lại, “Chuyện gì? A ——” khi nàng nhận ra có việc không đúng, che cái miệng nhỏ nhắn đã không còn kịp cứu vãn nữa.

“Người quả nhiên không phải là Phùng Băng Tâm.” Hách Liên bày ra khuôn mặt nghiêm túc, ánh mắt sắc bén liếc nhìn nàng.

Nàng suy sụp hạ đầu vai, không nổi giận mà nhẹ giọng oán giận, “Đại thúc, thúc là cố ý phải không? Người ta một chút chuẩn bị tâm tư cũng không có, dĩ nhiên sẽ trả lời ngay.”

“Như vậy là người thừa nhận?” Cô bé này rất ngây thơ, chuyện gì cũng viết ở trên mặt nàng.

“Con không nghĩ sẽ bị thúc phát hiện nhanh như vậy. Con tên là Phùng Si Tâm, Phùng Băng Tâm là tam tỷ của con.” Phùng Si Tâm mở to mắt, khẩn trương hỏi: “Đại thúc, chẳng lẽ hiện tại thúc, sẽ phải đem con đưa trở về sao? Con thật không thể thay thế tam tỷ sao? Con biết mình đáng đáp không xinh đẹp, nhưng, con có thể làm rất nhiều chuyện! Giống như là chăm hoa, nấu cơm, còn có thêu hà bao. Hiện tại con đang học khâu xiêm áo, nhưng là tay áo thì vừa dài vừa ngắn, còn con quá ham chơi, nên nó không thể nay xong, cho nên một món xiêm áo để cho con làm vài tháng cũng còn không có làm thành. Hỉ nhi thường thường mắng con, còn nói là ta lớn thế này còn ham chơi như vậy, sau này không thể lập gia đình ——”

Khuôn mặt Hách Liên co quắp mấy cái, ho khan một tiếng, ngăn cản mình bật cười.

”Được rồi, ta không có nói muốn đưa người trở về, chỉ muốn biết Tứ tiểu

tiểu thư vì sao phải thay thế tỷ tỷ tới tham gia.”

“A, đây là bởi vì. Bởi vì. lời của con là thành thật mà nói, ông không được tức giận đó!” Lấy được đáp án khẳng định, nàng mới nói: “Đó là bởi vì tam tỷ. không muốn gả ột đại ma đầu, nhưng lại sợ các người sẽ tìm nhà chúng ta gây phiền toái, cho nên. Phụ thân mới để con thay thế tỷ tỷ.”

“Trong miệng người, đại ma đầu là chỉ người nào?” Hắc biết rõ còn hỏi.

Phùng Si Tâm đỏ mặt một chút, nhỏ giọng nói: “Chính là. Cái đó là gọi Diêm hoàng.”

“Dám ở trong địa bàn Diêm cung gọi Diêm hoàng của chúng ta là đại ma đầu, trong thiên hạ, cô nương là người đầu tiên đó.” Hách Liên trầm nghĩ, nàng không phải là ghé mới sinh không sợ cọp, chính là nàng quá thuần chân không hiểu được sợ hãi.

Nàng thẹn thùng quần bách hỏi: “Thật xin lỗi, con biết điều này rất không có lễ phép. Sau này ta không gọi là được.”

“Cũng không cần thiết, Diêm hoàng sẽ không so đo những thứ này với một tiểu cô nương. Ngược lại nghe người vừa nói như thế, Tứ tiểu thư ở trong nhà tựa hồ không được coi trọng.” Hách Liên có trách nhiệm biết rõ tất cả các chi tiết.

Lần này từ hai mươi cô nương, chọn ra đến mười hai người. Điều này chính là chuyện trong dự liệu. Mà trong những người này không phải là có cư tâm chính là có mưu đồ khác. Tiểu cô nương này là thuộc về loại nào đây?

“Không phải đâu! Hiện tại phụ thân đã từ từ thích ta.” Nàng nói có chút không vui .

Hắc cũng không cùng nàng cãi cọ, chỉ cần tiếp tục quan sát, sớm muộn nàng sẽ lộ ra chân ngựa. “Đã như vậy, Tứ tiểu thư liền an tâm ở lại. Bây giờ cách Tuyển phi yến còn có một tháng, hi vọng tiểu thư có thể vui vẻ mà ở lại.”

” Thúc không đem con về sao?” Thật tốt quá! Nàng không có làm hỏng chuyện.

Hách Liên tạm thời còn không nhìn ra tiểu cô nương này có nguy hiểm gì, cho nên thái độ không nghiêm nghị giống lúc trước vậy.

“Tứ tiểu thư nguyện ý thay mặt tỷ tỷ tham gia, Diêm cung dĩ nhiên hoan nghênh.”

“Cám ơn thúc, đại thúc.” Nàng nở nụ cười nói.

“Người thấy được mặt của ta không sợ sao?” Trừ những người quen biết , rất ít người dám nhìn thẳng mặt của hắc mà không có bị hù dọa, hơn nữa đối phương còn là một tiểu cô nương trẻ tuổi .

Phùng Si Tâm tò mò: “Tại sao phải sợ? Là bởi vì vết sẹo trên mặt đại thúc sao? Làm sao nó có vậy?”

“Một chuyện ngoài ý muốn, không có gì đáng nói.” Hấn đối diện với chuyện này đã sớm thoải mái, nhưng cũng không muốn nói chuyện nhiều. “Tứ tiểu thư nếu như muốn tản bộ, có thể đi lại loanh quanh. Bất quá đừng chạy quá xa, có chuyện gì của có thể tìm Lãnh Trạm, hấn sẽ giúp người.”

“Ta sẽ, đại thúc, cảm ơn thúc.” Phùng Si Tâm cười nói. Xem ra người nơi này không hoàn toàn là người xấu, nếu như tên đại ma đầu đó cũng có thể có gương mặt xấu xí nhưng tâm lương thiện giống như vị đại thúc này, chuyện này sẽ dễ làm hơn nhiều.

Dù sao còn có một tháng, tất sẽ có cơ hội.

Phùng Si Tâm thích nhất là mặt trời mùa đông, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên mặt, ngay cả gian phòng cũng ấm áp hẳn lên.

Các cô nương ba ngày nay ăn mặc hoa phục sắc sỡ, còn nàng luôn dùng những bộ váy áo đơn giản. Có phải là không đủ kinh nghiệm hay không? Tú Anh cũng vẫn cương bức nàng mặc vào những thứ xiêm áo phồn phục kia, còn phải ở trên mặt vẽ loạn một đống đồ, thiếu chút nữa để cho nàng thét chói tai, nàng không thể làm gì khác hơn là trốn thoát.

Hôm nay khí trời bên ngoài tốt như vậy, cảnh sắc trên đảo thiên biến vạn hóa, cảnh trí càng rõ ràng hơn. Phùng Si Tâm thật sự rất hâm mộ những người có thể ở chỗ này, thật ra thì nơi này cùng tưởng tượng của nàng hoàn toàn bất đồng. Lúc ở trên thuyền, nghe những người khác nói tiểu đảo này bị mọi người gọi là “Địa Ngục đảo”, là một nơi tràn đầy âm trầm quỷ khí. Nàng thấy lời đồn thật đúng là không đáng tin, cư nhiên đem tiểu đảo đẹp như vậy hình dung thành Địa Ngục.

Phùng Si Tâm còn phát hiện một điều khác lạ, đó chính là người nơi này đều không thích nói chuyện. Người thì gương mặt cau có, đáng vẻ, dường như rất không vui vẻ. Nếu như đổi lại là nàng có thể ở nơi này cả đời, nàng nhất định mỗi ngày đều vui vẻ a. Có vài người chính là không hiểu được đạo lý nên biết mãn nguyện.

Nàng không có chú ý tới mình đi sai đường, một đường vui đùa một chút dừng một chút, quẹo trái lại rẽ bên phải. Đến lúc phát hiện, đã không tìm được đường trở về.

“Làm sao bây giờ?” Nàng lạc đường!

Thật là nhiều đường nhỏ, mới vừa rồi đến tột cùng là đi đường nào đây?

Phùng Si Tâm mệt mỏi phải ngồi chồm hổm xuống, định dùng phương pháp gốc nhất: từ trong đồng cỏ lượm một cục đá, ném lên không trung một cái rồi xem nó rơi ở chỗ nào sẽ quyết định đi hướng đó.

“Được, ta sẽ đi đường này. Nếu mà trở về quá muộn, nhất định Tú Anh sẽ mất hứng.” Nàng cũng không muốn lại bị mắng.

Có người!

Nàng rút cục thấy một người.

Theo khoảng cách kéo gần, nàng liếc thấy một gã nam tử mặc huyền sam nằm ở dưới tàng cây phơi nắng. Bởi vì một tay đặt ở trên trán, cho nên không thấy rõ khuôn mặt hấn. Nàng hi vọng hấn là người tốt, có thể chỉ cho nàng đường trở về.

Người này dường như ngủ thiếp đi, Phùng Si Tâm đang do dự có nên đánh thức người ta hay không, vì vậy ở cách hấn năm bước liền ngồi xuống suy tính xem dùng phương pháp gì sẽ không làm kinh sợ đến đối phương.

Nàng duỗi thẳng chân, chờ đợi nam tử mặc huyền sam tự động tỉnh lại. Thời tiết ấm áp làm cho người ta có cảm giác buồn ngủ, thật là thoải mái a! Nàng chợt nghĩ đến trong túi có linh thực thường ngày mình thích ăn nhất, vội vàng lấy ra. Một viên đường cầu đưa vào trong cái miệng nhỏ nhắn, tư vị kia thoáng chốc ngọt đến tâm khảm.

Nam tử mặc huyền sam vốn đang nằm ngửa dưới tàng cây bỗng dựng ngồi dậy, mi tâm nhú chặt. Tiểu cô nương này lớn mật xông vào cấm địa. Hấn đã sớm phát giác có người đến gần, vốn tưởng rằng vừa nghĩa

nữ phiên toái của hắn, nhưng là đối phương lại không có một chút võ công, vì vậy bất động thanh sắc muốn nhìn một chút xem người này muốn làm gì.

Nhưng nếu như cô gái này tới hấp dẫn hắn, cũng không khỏi quá xem thường người rồi. Cô nhóc này thoát nhìn chỉ lớn hơn Uy Uy cùng Nhạc Nhạc mấy tuổi mà thôi. Chẳng lẽ người bên ngoài cho rằng hắn là lão sắc lang bụng đói ăn quàng sao?

“Người tỉnh rồi sao? Có muốn ăn hay không?” Phùng Si Tâm cười híp mắt đem thức ăn yêu mến chia sẻ cho hắn.

Nam tử mặc huyền sam này dĩ nhiên là là Đông Phương Duật. Hắn đem tầm mắt từ những trái cầu tròn tròn bằng đường đủ mọi màu sắc trong tay nàng, chuyển qua cặp đôi mắt trong suốt giống như nước biển kia, không nhìn ra có chút đối trá.

Nàng thấy hắn chẳng qua là nhìn mình chăm chăm, không tự chủ sờ sờ mặt, “Tại sao người cứ nhìn ta chăm chăm vậy? Có phải là mặt của ta bị dơ hay không?”

Đông Phương Duật trầm giọng quát khê, “Chỗ này không cho phép người ngoài đi vào. Tốt hơn hết là người lập tức rời đi.”

Bất kể dụng ý đến gần mình của nàng là cái gì, hắn tuyệt đối sẽ không động tâm, huống chi nàng còn là một tiểu cô nương. Hắn cũng đã hơn hai mươi tuổi, đủ để coi nàng giống con gái của mình.

“Thật xin lỗi, ta không biết, chẳng qua là nơi này quá đẹp. Ta đã đi lạc đường.” Phùng Si Tâm giống như hài tử làm sai chuyện, ngồi nghiêm chỉnh nghe giáo huấn.

Hắn cười lạnh, “Người cho rằng ta sẽ tin tưởng sao?” Cô nhóc này lấy có thật kém cỏi!

“Tại sao người không tin? Ta chưa bao giờ nói láo.” Nàng cảm thấy bị mạo phạm.

Thanh âm Đông Phương Duật cứng nhắc lạnh lùng nói: “Không liên quan tới ta. Người đi đi!”

Tượng đất cũng có tính năng của đất, tính tình ngày thường của nàng tuy tốt, nhưng vẫn biết nổi giận. “Ta không muốn!”

“Người nói cái gì?” Hắn trở mắt căm tức nhìn.

Phùng Si Tâm nhìn hắn mà tức giận, tựa như nai con dưng cảm, đang chuẩn bị đối kháng cùng sư tử. “Ta ghét nhất người ta nói ta nói láo, trừ phi người tin tưởng ta, nếu không ta cũng không đi.”

“Lá gan của người không nhỏ.” Mắt hắn lộ vẻ nguy hiểm cười nhẹ.

Nếu như biết rõ hắn là Diêm hoàng, còn dám dùng ngữ khí đó nói chuyện với hắn, như vậy nàng chính là cố ý muốn chết! Nếu không chính là thật không chút nào cảm kích, không cẩn thận lắm xông tới, vận khí nàng kia cũng không tránh khỏi thật tốt quá.

“Đây không phải vấn đề là gan lớn hay không lớn, mà là bất luận kẻ nào nghe được câu này cũng sẽ tức giận! Cho nên ta muốn người nói lời xin lỗi với ta.” Khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc nói.

Đôi mắt đen hắc ám của Đông Phương Duật nhướng lên, “Ta làm việc chưa bao giờ nói lời xin lỗi với ai. Nếu người không lập tức rời khỏi nơi này, thì đừng trách ta vứt người xuống biển làm mồi cho cá!”

“Người mới không dám! Bởi vì ta là khách của Diêm hoàng. Nếu người không lễ phép với ta, hẳn nhất định sẽ rất tức giận, sau đó sẽ xử phạt người, người sẽ không xong đâu.” Nàng đắc chí nói.

Hắn khinh miệt cười nhạo, “Chỉ bằng nhóc con chưa dứt sữa như người, ta tin tưởng không chỉ là Diêm hoàng, mà bất kỳ nam nhân đối với tiểu hài tử cũng sẽ không có hứng thú.”

3. Chương 3

“Ta năm nay đã mười sáu tuổi, không phải tiểu hài tử.” Nàng tức giận hai gò má đỏ ửng.

Đông Phương Duật cười một tiếng, “Người biết Diêm hoàng bao nhiêu tuổi sao? Hắn đã ba mươi tư, cũng có thể coi là cha của người. Không lẽ người muốn gả ột lão già sao?”

“Ba mươi tư tuổi không tính là già, cha ta cũng mới hơn năm mươi tuổi thôi.” Nàng lập tức đáp lại.

Hắn cười thật sảng khoái, “Nhưng so với người thì hắn rất già. Không bằng người gả cho ta đi. Ít nhất ta đẹp trai lại trẻ tuổi hơn hắn, người sẽ không phải sớm thành quả phụ.

“Ta không thêm!” Phùng Si Tâm kinh hãi.

Câu trả lời của nàng ngoài ý muốn lấy lòng hắn, “Tại sao không muốn? Sợ ta không nuôi nổi người sao?”

“Người —— không biết xấu hổ! Lại dám nói với ta những lời hạ lưu. Ta muốn nói cho chủ nhân người biết, nói người có ý nghĩ xấu xa, hơn nữa không siêng năng làm việc mà núp ở chỗ này ngủ thật lười biếng.”

Đông Phương Duật nhin không được bật cười thành tiếng, “Người cho rằng, ta là ai?”

Thật là vui a! Nếu như mỗi tiếng nói, mỗi cử động của nàng đều là làm bộ, như vậy nàng nhất định là diễn viên diễn đạt nhất.

“Đương nhiên là người làm trông chừng nơi này. Ta muốn đi về, người mau nói cho ta biết đi như thế nào. Nếu không người sẽ thảm.” Nàng tưởng rằng người nơi này không giống lời đồn truyền ra ngoài, kết quả vẫn có một hai con sâu làm rầu nồi canh.

“Tại sao ta phải nói cho người biết? Để cho người đi tố cáo với Diêm hoàng sao?” Hắn nhàn nhã trả lời nàng.

Phùng Si Tâm lầu bầu một tiếng, “Không nói thì thôi. Tự ta tìm.”

“Vậy người phải cẩn thận một chút, chung quanh đây có rất nhiều cơ quan, không chừng mạng nhỏ sẽ không còn.” Đông Phương Duật nhắm mắt lại lười biếng nói, quả nhiên đã ngăn lại cước bộ của nàng. “Người không đi à? Sợ sao?”

Nàng thật sự tức giận, “Người —— Rốt cuộc người muốn thế nào?” Người này thật là xấu a!

“Tối đây!” Hắn ra lệnh, chờ nàng làm theo, “Tối gần hơn một chút, ta cũng sẽ không ăn thịt người.”

Phùng Si Tâm chợt suy nghĩ, thật là người đang dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

“Người không phải mới vừa muốn đuổi ta đi sao?” Nàng vừa hỏi vừa chỉ tay vào hắn.

Đông Phương Duật mới nói vậy mà đôi mắt nàng đã chực khóc, hắn tựa hồ thật biến thành tên đại bại hoại chuyên môn khi dễ người. “Ta đã thay đổi chủ ý. Người tên là gì?”

“Phùng Si Tâm.” Nàng vội nói.

“Tối tham gia tuyển phi yến là có mục đích gì?” Hắn lại hỏi.

Nàng không chút nghĩ ngợi nói: “Lại còn phải hỏi sao? Đương nhiên là để cho Diêm hoàng chọn ta làm phi.”

“Người muốn làm Diêm phi như vậy sao?” Như vậy thật sự là nàng có mưu đồ! Đông Phương Duật không tin nữ nhi nhà bình thường sẽ muốn gả cho nam nhân giống như hắn vậy.

Phùng Si Tâm trước lắc đầu một cái, rồi lại gật đầu một cái.

Đông Phương Duật bị nàng lấy hồ đồ. “Đây là muốn còn chưa phải muốn? Người không sợ hắn là đại ma đầu người gặp người sợ sao?”

“Hắn —— thật sự đáng sợ như vậy sao?” hô hấp của nàng cứng lại.

Hai tròng mắt Đông Phương Duật thật âm lãnh thiếu hụt nhiệt độ, thanh âm chợt đổi. “Người không có nghe người bên ngoài nói về hắn như thế nào sao? Hắn là tên đại ác ôn, tội ác tày trời, phạm là chọc tới người của hắn kết quả đều là chỉ có con đường chết, còn có thể bị moi gan móc mắt, sau đó hút cạn máu của bọn họ, ăn thịt bọn họ. Cũng bởi vì thế mọi người mới gọi hắn là đại ma đầu. Không lẽ người không sợ bị hắn ăn thịt sao?”

Nàng sợ hãi run rẩy cả người, “Người gạt người!”

“Ta gạt người sao? Đừng nói ta không có cảnh cáo người, chờ tương lai rơi vào trong tay hần, đến lúc đó thì kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, hần phải chết không thể nghi ngờ.” Hần hài lòng thường thức khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm tái nhợt kia.

Phùng Si Tâm run giọng nói: “Ta. Tin tưởng trên đời không có ai xấu tính như vậy.”

“Người gặp phải người xấu rồi sao?” Thấy nàng lắc đầu, hần cười lạnh hơn, giống như băng vậy. “Như vậy người làm sao có thể xác định trên thế giới không có thứ người như thế đây?”

“Tử viết: ‘nhân tính gốc thiện’, ta tin tưởng người xấu cũng đều có mặt thiện lương, chẳng qua là cần người hiểu rõ thôi. Mặc dù mọi người ai cũng gọi hần là đại ma đầu, nhưng ta tin tưởng hần là người không phải là súc sinh, cho nên làm sao có thể sẽ uống máu người, ăn thịt người. Nhất định là người đang gạt ta.”

Hần cười đến lồng ngực chấn động, chẳng qua là tiếng cười kia mang thật nhiều ý vị châm chọc.

“Thật hiếm khi có được một người ngoài tin tưởng hần như vậy. Nếu là Diêm hoàng biết, nhất định sẽ vô cùng cảm động, không nói hai lời liền chọn người vào vị trí Diêm phi để báo đáp.”

Phùng Si Tâm tuy ngốc nhưng cũng nghe ra được hần đang âm thầm nhạo báng, “Ta nói đều là lời thật lòng, mới không giống người, chỉ biết len lén ở sau lưng mắng người ta này nọ, phỉ báng danh tiếng chủ nhân của mình. Người thật nên cảm thấy xấu hổ mới đúng.”

“Người đang dạy dỗ ta sao?” Giọng hần lại giảm xuống, bấp thập trên người rung động, giống như một mảnh sứ bị chọc giận.

Nàng tựa hồ cảm nhận được nguy hiểm, lúc này nàng không trốn nữa, sợ rằng có thể bị tê liệt.

Nhưng khi Phùng Si Tâm vừa mới muốn động, Đông Phương Duật liền nhìn thấu tâm tư của nàng. Hần đi về phía trước tựa như mảnh sứ đang nhìn con mồi mình thềm thường đã lâu.

“A ——” nàng bị lực lượng khổng lồ kia áp đảo, giống như giúp chú dê nhỏ bị hần đè ở phía dưới, chỉ có thể mặc cho hần xâm lược; nàng sợ hãi giương mắt nhìn thẳng cặp mắt hung mãnh như muốn đem nàng nuốt vào bụng kia. Thoáng chốc, tất cả dũng khí của nàng đều chạy sạch (biến mất).

“Người. Muốn làm gì? Mau thả. thả ta ra.”

Đông Phương Duật một tay ôm thân nàng, sức nặng của hần có hơn phân nửa ở trên người nàng. Chỉ là tiếp xúc như thế, nhưng lại kích khởi phản ứng hần không nên có! Hần quanh năm không gần nữ sắc, một khi bị trêu chọc, dục vọng liền dâng trào ào ạt.

Hần bỗng nhiên sinh ra ý niệm muốn ăn nàng! Bất quá việc này không liên quan gì tới tình yêu, chẳng qua là một loại phản ứng sinh lý. Đáng chết! Hần hối hận đã trêu chọc nàng.

Điều này thật sự là tình huống tương đối quái dị, Phùng Si Tâm mới đầu là bị cơn giận của hần làm kinh hãi, chỉ nghĩ hần muốn giết mình. Nhưng là, vừa thấy hần dùng loại ánh mắt kỳ lạ như lửa nóng mà nhìn nàng, lại khiến cho tim nàng đập mạnh và loạn nhịp quên cả chống cự.

Nàng không cách nào phủ nhận, hần là nam nhân tuấn tú nhất nàng từng nhìn thấy. Dĩ nhiên những người khác phái nàng đã gặp vốn là cũng không nhiều, trừ phụ thân, đại ca cùng với đại tỉ phu, nhị tỉ phu và những người làm trong phủ, nhưng trực giác của nàng vẫn cho rằng dáng dấp của hần thật hấp dẫn người. Đôi mắt kia vốn là giống như hàn băng, giờ lại giống như hai cây đuốc thiêu đốt gò má đang nóng lên của nàng, còn có sống mũi thẳng tắp, khóe miệng khép chặt giống như đang cười, ngũ quan với đường nét khắc sâu làm cho người ta lưu lại ấn tượng, cũng coi là vị nam tử xuất sắc.

“Nhìn đủ chưa?”

Khuôn mặt hai người bọn họ gần đến như thế, hô hấp giống như chung một nhịp.

Phùng Si Tâm ngây ngốc nháy mắt, “Gì?”

“Không phản kháng? Vậy ta cũng không khách khí.” Hần cúi thấp xuống, môi hần đặt lên đôi môi anh đào đáng yêu kia.

Thịt dăng đến miệng nếu như không hưởng dụng thì hẳn không phải là nam nhân!

Dĩ nhiên Đông Phương Duật không thể nào đến ba mươi tư tuổi cũng chưa chạm qua nữ nhân, chẳng qua là vì tránh khỏi phiền toái không cần thiết, bình thường đều đưa tinh lực để tu luyện nội công cùng xử lý công sự. Kinh nghiệm cùng nữ nhân hoan ái của hắn không nhiều lắm, bất quá dục niệm một khi bị kích phát rồi, ngăn cản cũng không ngăn được.

Phùng Si Tâm ngậy người.

Hắn đang làm gì vậy? Tại sao ăn miệng của nàng? Chẳng lẽ hắn cũng thích ăn người giống đại ma đầu kia sao?

Không muốn! Nàng không muốn bị ăn hết ——

Chậm nửa nhịp Phùng Si Tâm bắt đầu giãy giụa, bàn tay nho nhỏ đâm vào bả vai cùng trên ngực hắn. Nàng phải còn sống trở về hiếu thuận phụ thân, bây giờ vẫn không thể chết được!

Đông Phương Duật bị đánh rất khó chịu, hắn quát lên: “Người rốt cuộc muốn làm gì?” Hiện tại mới phản kháng, thật quá giả tạo.

“Ta ——” Nàng định muốn hảo hảo dạy dỗ hắn, không cho hắn tùy tiện ăn thịt người, lại phát hiện nàng lòng bàn tay bắt chính là một tay áo rồng tuếch, không tự chủ kêu thành tiếng, “Tay của người. . . . Tay của người sao lại không có?”

Giống như bị dội nước lạnh, sắc mặt Đông Phương Duật thay đổi, dục vọng biến mất.

“Cút!”

“Ta không phải là. . . .Ta không có xem thường người. Ý của ta là. . . .” Phùng Si Tâm hốt hoảng giải thích, người tàn tật ít nhiều cũng sẽ mang tâm lý tự ti, cho nên rất quan tâm cái nhìn của người khác đối với hắn. Nàng chỉ tự trách mình phản ứng chậm, không có sớm nhìn ra một chút, mới vì giật mình mà thương tổn đối phương.

Đông Phương Duật vẫn là cứng ngắc đưa lưng về phía nàng, lạnh giọng nói: “Cứ đi theo con đường bên trái, tự nhiên sẽ có người xuất hiện dẫn người trở về.”

Hắn không muốn nhìn sự đồng tình trong mắt nàng. Đó là điều mà đời này hắn thống hận nhất.

Nàng khổ sở hốc mắt phiếm hồng, “Thật xin lỗi, ta thật không có cười nhạo người, là. . . .”

“Cút ngay! Lần sau còn dám tới gần nơi này, ta sẽ tự tay giết người.” Đầu hắn cũng không thèm ngoảnh lại.

Phùng Si Tâm không nói ra được, trong tim có tự trách cùng cảm giác mất mát, bởi vì trong lúc vô tình nàng đã thương tâm một người!

Khi nàng theo chỉ thị, đi dọc theo đường nhỏ bên trái, Lãnh Trạm không biết từ chỗ nào đi ra, vẻ mặt lạnh lùng như cũ, mang nàng trở về, cái gì cũng không nói.

“Tứ tiểu thư, nhờ cậy người đừng gây phiền toái cho ta có được hay không? Còn đem xiêm áo làm bẩn như vậy, người có biết rất khó giặt sạch hay không?” Tú Anh giống như gà mẹ cục tác không ngừng, oán trách không nghĩ, “Ngay cả tóc cũng dính cổ. Người cũng đã mười sáu tuổi, đừng có giống như tiểu hài tử cứ lăn lộn trên mặt đất! Người phải nhớ rõ ràng, chúng ta tới đây là có nhiệm vụ, không phải là tới chơi.”

“Thật xin lỗi, lần sau ta không dám.” Phùng Si Tâm ngay cả mệnh miệng cũng không dám, sợ nàng lại ầm ĩ không ngừng.

Nhưng trong lòng nghĩ chính là: người kia không biết tên gọi là gì, nàng muốn đi tìm hắn, có thể phải hỏi Lãnh Trạm mới được. Nàng nhất định phải tự mình nói lời xin lỗi, nếu không lương tâm nàng sẽ bất an.

“Biết là tốt rồi, người chưa quên việc lão gia giao phó chứ?” Công việc của nàng chính là đốc thúc, giám thị hành động của Tứ tiểu thư.

“Ta chưa.” chuyện phụ thân dặn dò, vô luận như thế nào nàng cũng không dám quên.

Tú Anh hé ra bản mặt bà mẹ kế, “Chưa là tốt rồi, không nên chỉ lo chơi, chúng ta cũng tới ba ngày rồi. Các cô nương khác mỗi ngày đều ăn mặc hoa lệ rực rỡ, muốn hấp dẫn sự chú ý của đại ma đầu kia. Mà người thì làm cái gì? Nếu nhiệm vụ thất bại, cũng đừng oán ta không có nói mấy lời hay trước mặt lão gia.”

“Ta sẽ cố gắng.” Nàng nghẹn ngào nói.

“Mới nói hai người câu mà đã khóc, người thật đúng là vô dụng. Khó trách lão gia không thích người.” Tú Anh liền không nhìn ra nàng bằng điểm nào dám cùng Tam tiểu thư tranh thủ tình cảm.

Phùng Si Tâm bận rộn lau khô nước mắt, “Ta không khóc, chẳng qua là có chút mệt mỏi.”

“Bên ngoài chơi suốt một buổi chiều dĩ nhiên mệt mỏi. Được rồi, được rồi. Trước tiên cứ đi trước một cái, tới giờ dùng bữa sẽ gọi người.” Tú Anh phần nộ cùng tiêu sái ra lệnh.

Đối với nhiệm vụ lần này, Phùng Si Tâm càng ngày càng không có lòng tin. Nhưng nếu không làm xong chuyện, phụ thân nhất định sẽ đối với nàng rất thất vọng. Xem ra nàng phải cố gắng hơn nữa.

Đông Phương Duật đặt tay lên cánh tay phải đã mất. Cánh tay này đã mất đi hơn hai mươi năm, hắn đã sớm quen mình là một tàn phế mới đúng. Tại sao đột nhiên để ý đến ánh mắt của người khác chứ?

Không biết tại sao, hắn tình nguyện nhìn thấy sợ hãi trong mắt nàng, cũng không cần nàng thương hại.

Hắn đã có bao nhiêu năm không nhớ lại nó là mất đi như thế nào. Mặc dù chỉ còn lại tay trái, hắn vẫn không hề ngại ngùng với hành động sinh hoạt hàng ngày. Hắn cho là đã sớm có thể dùng cảm đối mặt với sự tàn tật này, cho tới hôm nay biết tất cả đều là lừa mình dối người. Mà ngay cả một tiểu cô nương nhìn chăm chú cũng không thể chịu đựng, chỉ có thể hèn yếu lựa chọn trốn tránh, lấy tức giận đi đuổi đối phương. Hắn bỗng nhiên cảm thấy buồn cười, thì ra là mình còn là một thằng nhóc thích hư danh.

“Nàng là người nào?” Không cần quay đầu lại, Đông Phương Duật cũng biết người đứng phía sau là ai.

Hách Liên vừa biết chủ tử muốn hỏi cái gì, nhanh chóng báo cáo.

“Phùng Si Tâm, năm nay mới vừa tròn mười sáu, là Tứ tiểu thư Phùng gia ở Kim Lăng. Vốn là Ngọc đường chủ chọn Tam tiểu thư Phùng Băng Tâm, nhưng nàng ta liều chết cũng không muốn tham gia, đã bị người nhà tạm thời đưa đi nơi khác. Vì thế không thể làm gì khác hơn là đổi lấy thể thân là Tứ tiểu thư trong nhà không chịu cưng chiều nhất.”

“Không được cưng chiều nhất? Tại sao?” Bình thường con gái nhỏ nhất phải được sủng ái nhất, điều này không hợp lẽ thường.

“Theo kết quả thám tử hỏi thăm, chỉ biết rằng không biết vì nguyên nhân gì mà từ nhỏ Phùng Tứ tiểu thư thủy chung không được phụ thân quan tâm. Ở trong nhà bị lãnh đạm, lạnh nhạt, tình cảm ruột thịt cũng cực kỳ đạm bạc.”

Trong đầu Đông Phương Duật hiện lên nụ cười rực rỡ, cùng một đôi mắt trẻ con không nhiễm bất kỳ tạp chất nào, không chút nào nhìn ra nửa điểm oán hận cùng sầu khổ. Cho dù bị người nhà làm thành vật hy sinh, vẫn lạc quan cùng vui vẻ như vậy.

Tim của hắn chợt nhói một cái, khát vọng tin tưởng một người, tâm lại bắt đầu quấy phá. Nàng đúng là tính khiết ngọt ngào như bề ngoài vậy sao? Đã nhiều năm như vậy, hắn không muốn phóng túng tình cảm của mình, chính là sợ rơi vào kết quả giống phụ thân. Nhưng sâu trong nội tâm vẫn có một khoảng xa hy vọng, chờ đợi kỳ tích xuất hiện.

Sẽ là nàng sao? Nàng tuổi còn nhỏ quá, tâm linh tựa như giấy trắng trơn không tỳ vết. Hắn sẽ hảo hảo trân quý nàng, không để cho bất kỳ sắc thái nào có cơ hội nhuộm ở trên tờ giấy trắng đó, như vậy nàng liền vĩnh viễn sẽ không phản bội hắn, cả đời cũng thuộc về hắn.

“Phải không?” Hắn theo bản năng liếm liếm môi dưới, trên đó vẫn còn lưu lại mùi hương của Phùng Si Tâm, lẩm bầm lầu bầu nói: “Đối với ta mà nói, tuổi của nàng bây giờ quá nhỏ.”

Cho dù nàng đã mười sáu tuổi, còn hẳn hơn nàng những mười tám tuổi, tuổi tác cách xa khiến hẳn do dự. Nàng có thể ngại hẳn quá già, lại là người tàn phế hay không đây?

Hách Liên khe cong khoe miệng, chung sống nhiều năm như vậy, chủ tử có bất kỳ phản ứng nào, dù rất nhỏ cũng chạy không khỏi ánh mắt của hẳn. Nghĩ đến chủ tử lúc này thật phàm tâm đại động.

“Những người khác thì sao?” Đông Phương Duật hỏi một cách thờ ơ.

“Cũng theo phân phó của ngài quan sát cẩn thận, hình như đã bắt đầu có động tĩnh.” Thật ra thì trên đảo cũng không có bí mật gì, chẳng qua là có những nhân sĩ ác ý tung tin đồn nhảm, cộng thêm Diêm cung từ trước đến nay thần bí, không có quá nhiều tiếp xúc cùng người bên ngoài, cho dù có hiểu lầm gì cũng không thích giải thích nhiều, nên mới sinh ra không ít phiền toái.

Đông Phương Duật trầm mặc không nói, tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn hoàng diệp ngoài cửa sổ bay xuống đầy đất.

Không có ai tin tưởng Diêm cung là vô hại, nhất trí đem đầu mũi tên hướng về nó, một lần lại một lần cố ý khiêu khích, ép bọn họ không xuất thủ đánh trả là không được. Bọn họ chỉ muốn tranh một khối không gian sinh tồn, chẳng lẽ như vậy cũng sai lầm sao?

Hắn chán nản cuộc sống này, nếu như có thể nói, hẳn thà ở rừng núi ẩn dật, không bao giờ ... để ý tới giang hồ hỗn loạn nữa. Chẳng qua là không như mong muốn, bởi vì có cuộc sống của quá nhiều người nhất định dựa vào hẳn.

“Ta nhớ lần trước là đi đường này. Không đúng! Phải là đường này. Ừ, kỳ quái, dường như lại không đúng.” Phùng Si Tâm thử hỏi tưởng con đường mấy ngày trước đi qua, nhưng là bởi vì tất cả ngã ba đều phải giống nhau như đúc, làm hại nàng tìm thật khổ cực.

Thật ra thì nàng cũng từng len lén tìm Lãnh Trại hỏi thăm, nhưng là lấy được đáp án cũng là thứ khó khăn. Người kia rốt cuộc là ai? Làm gì thần bí như vậy?

Dù sao đảo này cũng không quá lớn, nàng vẫn có cơ hội đi tìm. Vấn đề là không có ai dẫn đường, muốn đi ra khỏi mê cung là khó như lên trời, đi, đi, Phùng Si Tâm cảm giác được đáy giày dường như đập đến thứ gì, buồn bực cúi đầu nhìn cái rõ ràng, liền nghe thấy một tiếng vang. Nàng vừa ngẩng đầu, đã bị hù dọa.

Mắt thấy mấy chục mũi tên bắn ra từ bốn phương tám hướng, Phùng Si Tâm bị dọa sợ đến máu huyết toàn thân cũng đông cứng, chỉ có thể ngơ ngác chờ đợi tử thần phủ xuống ——

Điều duy nhất nàng có thể làm chính là co đầu vai lên, nhắm chặt hai mắt, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, ép người đang ẩn thân ở trong bóng tối không xuất thủ không được. :D

Sớm nói với nàng chung quanh đây khắp nơi đều là cơ quan, lần trước không có sao là bởi vận khí tốt. Tiểu nha đầu không biết sống chết này lại vẫn dám tới nữa! Đông Phương Duật giận đến nghiến răng kèn kẹt, hận không thể đánh nàng một trận. Bất quá trước khi đánh nàng, phải xác định nàng còn có mệnh mới được.

Hắn giống như con đại bàng to lớn bay vút lên, dùng tay áo trống rỗng đem nàng cuốn lên giữa trời, tay phải bắn ra một viên đá nhỏ, giải trừ cơ quan.

“Đã không sao rồi.” Hắn đè nén lửa giận hướng về phía người đang tựa vào trước ngực mà nói.

Phùng Si Tâm dừng lại thật lâu, mới hấp thu lời của hẳn, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn đang trắng bệch lên, giống như là không thể tin được mình còn sống.

“Ta. Không chết? Là ngươi đã cứu ta?” Phản ứng sau kinh hãi quá mức là khuôn mặt nhỏ nhắn vừa nhú, nước mắt không ngừng lăn xuống “Hu hu. Thật là đáng sợ a! Ta thiếu chút nữa sẽ chết, hu hu. May mà ngươi đã đến rồi. Thật là làm ta sợ muốn chết.”

“Ngươi —— được rồi, được rồi, đừng khóc.” bàn tay cứng rắn nhẹ vỗ sống lưng của nàng.

Nàng đem nước mắt toàn bộ nước mắt lau lên người hắn, hoàn toàn làm một trận đại hồng thủy.“Hu hu . . .”

“Đã không sao rồi, đừng khóc.” Đông Phương Duật không thể làm gì khác hơn là trấn an nàng giống dụ dỗ hài tử.

Nàng thút thít nói: “Đừng. Ngăn cản ta. Để cho ta khóc. Hu hu hu.”

“Bây giờ mới biết sợ, không phải là quá muộn sao?” Mặc dù trong giọng nói ý vị trách cứ thật nhiều, nhưng là lại ẩn chứa sự quan tâm nhiều hơn, mà hắn cũng không hề phát giác.

Đông Phương Duật chần chờ ôm thân thể mảnh mai của nàng đang run rẩy nức nở, mỗi một tiếng đều giống như chận đánh vào bức tường phòng ngự của hắn. Mới vừa rồi thấy nàng gặp nạn, tim của hắn giống như bị dao đâm, suýt nữa ngừng thở, hắn lúc này mới nguyện ý nhìn thẳng vào cảm giác của mình.

Chẳng lẽ hắn động tâm với nàng? Ông trời thật là đùa giỡn hắn mà, để cho hắn thích một con nhóc mười sáu tuổi, rõ ràng muốn hắn trâu già gặm cỏ non. Đông Phương Duật tự giễu.

“Người rốt cuộc lại tới nơi này làm gì?” Nàng đem lời hắn cảnh cáo vào tai này ra tai kia sao?

Phùng Si Tâm từ trước ngực hắn ngẩng đầu lên, “Ta là tới. Tìm người, người không cần dữ dội như vậy có được không?”

“Tìm ta làm gì?” Nếu không phải là hắn vẫn đi theo sau lưng nàng, nói không chừng chờ người khác phát hiện nàng, đã là một khối thi thể bị vạn tiễn xuyên tâm. Nghĩ đến hình ảnh kia, lòng bàn tay Đông Phương Duật bắt giác toát ra mồ hôi lạnh.

Nàng rút bả vai một cái, “Ta chỉ là tới nói cho người biết một câu thôi.”

“Nói cái gì?” Hắn đã giận đến muốn bất tỉnh.

Phùng Si Tâm liếc trộm một cái cánh tay phải của hắn, cẩn thận nói: “Ta là tới nói cho người biết, ta sẽ không bởi vì người ít đi một cái cánh tay liền coi thường người, ngàn vạn lần không muốn người tự ti.”

“Là vì muốn nói với ta những lời này sao?” Đây chính là nguyên nhân nàng mạo hiểm tánh mạng đến tìm hắn! Đông Phương Duật nhất định hao hết tất cả khí lực để xuống dòng nước ấm từ nội tâm chảy ra.

Nàng cẩn thận hỏi: “Người không tức giận sao?”

“Người hi vọng ta tiếp tục tức giận?” Hắn thật thua ở tay nàng.

“Người thật không tức giận? Thật tốt quá, ta thật lo lắng rằng người sẽ không tha thứ ta.” Nàng an tâm thở phào, tính trẻ con lấy tay lau nước mắt trên mặt, chân thành cười lộ ra lúm đồng tiền.“Như vậy người có đồng ý cùng ta làm bằng hữu sao?”

Trông mắt Đông Phương Duật cố làm bình tĩnh, thoáng qua một đạo biến hóa vi diệu.

“Người không sợ ta là người xấu?” Nàng đến bây giờ là làm sao vậy? Có thể dễ dàng tin tưởng một người xa lạ như vậy.

“Người là thế sao?”

Hắn muốn lấy được nàng hữu nghị, lập tức trở về nói: “Không phải là, người không ngại ta là người tàn phế sao?”

Phùng Si Tâm lập tức thở phì phò nói: “Ta giống như là loại người như vậy sao?”

“Phải, không giống.” Đông Phương Duật nở một nụ cười.

Nàng thật là hài lòng cong môi lên, “Từ nay về sau chúng ta sẽ là bằng hữu. Đúng rồi, ta còn không biết tên của người.”

“Người có thể kêu ta là Duật, Duật là nghiêm là kỷ luật chữ duật có bộ sách phía trước là chữ Duật .” Bây giờ không phải là thời điểm công khai thân phận chân thật.“Đi thôi! Ta dẫn người rời khỏi nơi này, tránh cho người lại đi vào cơ quan.”

Bước này Đông Phương Duật nghĩ ra, chỉ hy vọng mình không có làm sai.

Sau đó mấy ngày, bọn họ gặp mặt sau núi nhỏ. Phùng Si Tâm thừa dịp Tú Anh ngủ trưa mà chuồn êm ra ngoài.

“Duật!” Trán nàng đã có một tầng mồ hôi mỏng, một đôi mắt trẻ con so với ánh sao còn phải sáng lấp lánh hơn.

Dưới tàng cây ẩm áp có một thân ảnh cao ngất đang đứng, nhìn nàng chạy đến gần.

“Chạy gấp như vậy làm cái gì? Xem người hồn hển thành như vậy, ta cũng sẽ không chạy mất.” Giọng nói cứng chiều kia ngay cả Đông Phương Duật cũng cảm thấy không thể tin được.

“Ta sợ người chờ quá lâu, cho là ta sẽ không tới mà đi mất.” Nàng yêu kiều nói, “Mới vừa rồi thiếu chút nữa liền bị Tú Anh phát hiện, may mà ta chạy trốn mau, nếu không hôm nay sẽ không gặp được người. Công việc của người cũng làm xong rồi sao?”

Nàng vẫn cho rằng hắn là một người làm.

“Đúng vậy a! Hôm nay muốn đi đâu chơi đây?” Đông Phương Duật không có giải thích.

Phùng Si Tâm sầu lo nhìn hắn, “Duật, ngày nào người cũng chạy đến theo ta chơi, có thể hại người bị mắng hay không?”

Hắn đưa tay đem lọn tóc lòa xòa trước mặt nàng khê vén ra sau tai, “Người đang lo lắng cho ta sao?”

“Ta dĩ nhiên lo lắng, nếu là hại người, lương tâm ta sẽ bất an.” Nàng không thể quá ích kỷ.

Đông Phương Duật cười khê, “Chỉ cần trước đó đem công việc làm xong hết thảy, sẽ không có ai khai trừ ta. Người không cần lo lắng. Hôm nay ta dẫn người đến phía sau đảo chơi, nham thạch nơi đó quanh năm bị nước biển cọ rửa nên hình thù rất kỳ quái. Nhất định người sẽ cảm thấy rất thú vị.”

“Có thật không? Ta muốn đi xem ——” Nàng chợt nghĩ đến cái gì, đưa tay giấu ở sau lưng, “Chờ một chút. Trước khi đi, ta muốn đưa cho người một lễ vật.” Dáng vẻ kia vừa thần bí lại rất khả ái.

“Người muốn đưa ta cái gì?” Hắn rướn cổ lên muốn nhìn rõ vật phía sau nàng.

Phùng Si Tâm chính là không cho hắn nhìn, “Người đoán xem!”

“Ta đoán không ra được.” Tiểu hài tử chính là tiểu hài tử, cũng thích chơi loại trò chơi này.

Nàng e lệ đem bọc nhỏ đưa cho hắn, “Được rồi! Vậy người mở ra xem, hi vọng người sẽ thích.”

Đông Phương Duật mở lớp giấy bọc bên ngoài ra, chớp mũi một trận chua xót, “Hà bao này là tị người làm ư?”

“Ừ, ta tốn ba buổi tối mới làm xong. Bởi vì muốn sớm đưa cho người, cho nên ta cố gắng thêu thật đẹp. Người có thích hay không?” Nàng giống như nàng dâu nhỏ muốn được vị hôn phu vui vẻ, trông mong có thể được khen ngợi.

Cổ họng hắn giống như bị một khối cứng rãđề xuống, thật vất vả mới thốt ra “Thích, con cạp này thêu rất đẹp.”

“Con cạp?” Vẻ mặt Phùng Si Tâm như muốn khóc, “Nhưng là ta thêu sư tử mà. Có phải ta thêu rất xấu nên ngay cả con cạp hay sư tử người cũng không nhận ra được?”

“Không phải, là ta nhìn lầm rồi, đây chính là sư tử không sai.” Hắn xoay chuyển thực cứng.“Si Tâm, cảm ơn người, ta sẽ hảo hảo quý trọng, cả đời đều để cho nó bên cạnh ta không rời.”

Đối với hắn mà nói, đây là một lễ vật vô cùng trân quý.

Nàng vui vẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn phỉm hồng, “Có thật không?”

Đông Phương Duật chậm rãi cúi đầu xuống nhìn tiểu cô nương xinh đẹp này, trong mắt đều là lửa nóng dục vọng, trong đó còn có một cổ thống khổ lẫn lộn thay đổi từ đáy lòng bị thả ra ngoài .

Nàng chính là kỳ tích hần chờ đợi nhiều năm sao? Vào giờ phút này hần không thể nào suy nghĩ, chẳng qua là khăn cấp muốn vững vàng nắm chặt tiểu thân thể, trước mắt cái này xem ra kiểu lại có vô cùng lực lượng cường đại mang sinh mạng hần từ trong đen tối đến quang minh.

“Người. Lại muốn ăn miệng ta sao?” Lần trước hần cũng bày ra loại vẻ mặt này.

Đông Phương Duật buồn cười, hơi thở dần dần gấp gáp, “Người không muốn?”

“Vậy người giảm lực một chút, ta rất sợ đau.” Nàng đem cặp mắt nhắm thật chặt, giống như chờ bị chém đầu.

Gầm nhẹ một tiếng, đôi môi Đông Phương Duật nhẹ đặt lên môi của nàng, đầu lưỡi dò vào trong miệng ẩm áp kia, thâm trầm mút vào rồi lật khuấy, vừa ôn nhu vừa thô bạo, cùng một cỗ cuồng nhiệt đối khát. Như vậy hần còn cảm thấy không đủ, bàn tay vòng ở ngang hông ngược lại chế trụ gáy của nàng——

Quyết định! Nàng là Diêm phi.

Phòng nghị sự

Ngọc Tu La đem danh sách sau khi lựa chọn cẩn thận đưa lên, nhìn chăm chăm Đông Phương Duật, vẻ mặt không yên lòng.

Di? Đây chính là tình hình cực kỳ hiếm thấy a!

“Trải qua quan sát mấy ngày nay, năm người có tên trong danh sách này có biểu hiện rất tốt, lại có điều kiện cùng gia thế cũng cao hơn những người khác. Thuộc hạ hi vọng Diêm hoàng có thể tự mình chọn lựa ra một vị Diêm phi.” Sau khi Ngọc Tu La kết hôn, tình yêu làm thay đổi tất cả, trên mặt tràn đầy hạnh phúc.

Đông Phương Duật tùy ý xem một cái, trong danh sách cũng không có tên Phùng Si Tâm, điều này đã trong dự liệu của hần. Ở trong tất cả hậu chọn tân nương, nàng cũng không coi là đặc biệt, nhưng cũng là người duy nhất làm hần động tâm.

“Các người hôm nay là đặc biệt tới bức hôn ta sao?” Ba vị đường chủ hôm nay tề tựu lại một chỗ, chẳng qua cũng là trùng hợp mà thôi, trong lòng hần biết rõ ràng.

Hắc Tu La vẫn tuần tú tà mị như cũ, mở miệng nói: “Chúng ta không dám bức hôn, bất quá có nhiều mỹ nhân như vậy, coi như ngài chọn một đằm đương thị thiếp cũng tốt, nếu không cũng quá lãng phí.”

Chỉ cần Diêm hoàng chịu đến gần nữ nhân, mọi người cũng có thể an tâm một chút, chỉ sợ hần chán ghét nữ thành tính, thật đúng là gần giống hòa thượng.

“Ta xem là người đối với những nữ nhân kia có ý tứ đi!” Ngân Tu La thủy chung không cùng hần bàn luận, không nhin được mà nói.

Hắc Tu La giả bộ mặt hoảng sợ, “Ai! Huynh đệ, người cũng đừng hại ta buổi tối trở về bị phạt quỳ a.” Nương tử của hần rất hung hãn.

“Chị dâu có thùng đằm lớn như vậy sao?” Ngọc Tu La che miệng cười duyên.

“Đâu chỉ có vậy. Nếu ta dám chọc giận nàng, dù khí trời lạnh như vậy nàng cũng sẽ đuổi ta ra, không cho ta vào phòng ngủ. Đến lúc đó một người khó ngủ, đó mới gọi là khổ a!” Trong lời hần nói mang theo ý vị sâu xa.

Đông Phương Duật đưa tay vuốt cằm, làm sao hần không nghe ra ý vị trong lời nói của Hắc Tu La chứ.

“Lúc này khí trời đúng là rất lạnh, bất quá có thể ôm ấm lò, còn sợ trời đông giá rét sao?”

“Vậy làm sao bằng được ôm nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng? So sánh với ôm ấm lò, cảm giác đúng là đem trời so với đất.” Xem ra Diêm hoàng kiên quyết không chịu cần cầu, ba người nháy mắt lẫn nhau, định không ngừng cố gắng.

“Nếu như công sự nói xong rồi, ta còn có chút việc muốn làm, các người cứ đi đi!” Si Tâm đang chờ hần ở sau núi. Đông Phương Duật liền đứng lên đi ra ngoài đi, ném gương mặt dò xét về phía thuộc hạ.

Hắc Tu La cảm thấy ngoài ý muốn, “Là chuyện gì khiến Diêm hoàng lão đại của chúng ta ngay cả bàn nghị sự cũng không chuyên tâm, ngồi chưa nóng ghế liền vội vã phải đi a?”

Chỉ có Hách Liên hiểu rõ nội tình liền mở miệng giải thích, “Ta thấy ba vị Đường chủ không cần phí tâm vì hôn sự của Diêm hoàng nữa.”

Ngọc Tu La nửa mừng nửa lo, “Khó trách ta cảm thấy Diêm hoàng hôm nay tâm thần bất định, thì ra là có chuyện như vậy. Rốt cuộc là cô nương nào có bản lĩnh bắt được tim của ngài ấy vậy?”

“Chuyện này hãy để cho Diêm hoàng công bố đi!” Hắc thừa nước đục thả câu nói.

Trong tất cả các cô nương, Hách Liên đối với Phùng Si Tâm rất có hảo cảm, căn cứ vào tư tâm, dĩ nhiên sẽ rất vui khi thấy chuyện kia thành; cũng thật may là có nàng xuất hiện nên Diêm hoàng mới dần dần mở ra cánh cửa lòng mình.

4. Chương 4

“Người là ai?” Đông Phương Uy Uy chấp hai tay ở sau lưng, đi một vòng quanh người Phùng Si Tâm, chất vấn: “Nơi này chính là cấm địa, người ngoài không thể tùy tiện đi vào. Nói! Người là trộm phải không?”

Nguy rồi! Phùng Si Tâm thầm kêu không ổn, nếu để cho người khác biết là Duật mang nàng vào, không những sẽ hại hắn bị mắng, thậm chí bị đuổi ra ngoài, không được! Nàng tuyệt đối không thể nói ra tên của hắn.

“Vậy người là ai?” Nàng phải bảo vệ Duật.

“Là ta hỏi người trước, người trả lời ta đi.” Nơi này chính là địa bàn của nàng. Cha nuôi không có ở đây, nàng là lớn nhất.

Đông Phương Nhạc Nhạc đang ăn cơm, khoe miệng dính đầy hạt cơm, kêu một tiếng: “A! Uy Uy, ta đã gặp qua nàng, nàng ta tối dự Tuyển phi yến, cũng có thể là mẹ nuôi của chúng ta.”

Cái miệng nhỏ nhắn Đông Phương Uy Uy mở thật to, có thể nhét vừa một quả trứng. “Thật hay là giả? Người thật sự là tới tham gia Tuyển phi yến sao?” Quá trẻ con!

Phùng Si Tâm chần chờ gật đầu một cái, “Đúng vậy a! Ta tên là Phùng Si Tâm. Các người là ai?” Hai tỷ muội song sinh này thoát nhìn hết sức thông minh khả ái, bất quá, dường như không phải dễ trêu. Nàng phải cẩn thận ứng phó mới được.

“Ta tên là Uy Uy, nàng là Nhạc Nhạc, Diêm hoàng là nghĩa phụ của chúng ta.” Nàng kiêu ngạo tự giới thiệu mình, “Một mình người ở chỗ này làm gì?”

Thì ra là con gái nuôi của tên đại ma đầu. May mà Duật còn chưa tới, Phùng Si Tâm cảm thấy may mắn.

Nàng lắp bắp nói: “Ta. Ta.”

Đông Phương Uy Uy mặt hoài nghi, “Người cái gì?”

“Thật xin lỗi, ta lập tức rời khỏi nơi này.” Phùng Si Tâm bận rộn không ngừng nói.

“Uy Uy! Vị tỷ tỷ này không giống người xấu.” Đông Phương Nhạc Nhạc đã giải quyết cơm nắm trên tay.

Đông Phương Uy Uy trách cứ nói: “Người thật ngốc! Hai chữ ‘người xấu’ cũng sẽ không viết ở trên mặt người ta. Như mẫu thân của nghĩa phụ đó, mọi người cũng không tin tưởng nàng là nữ nhân xấu. Kết quả là bị nữ nhân đó lừa.”

“A!” Đông Phương Nhạc Nhạc thụ giáo lên tiếng.

Phùng Si Tâm vội la lên: “Nhưng ta không phải là người xấu.”

Đông Phương Uy Uy suy nghĩ một lát rồi nói “Được rồi! Ta tạm thời tin tưởng lời của người. Nhạc Nhạc, chúng ta đi.”

Lôi kéo tay tỷ muội song sinh, ngẩng đầu mà bước tiêu sái khai, bắt quá vờ qua khúc quanh, hai nàng lập tức chui vào sau bụi cây.

“Uy Uy, tại sao chúng ta phải trốn ở chỗ này?” Đông Phương Nhạc Nhạc hỏi.

Đông Phương Uy Uy đặt ngón giữa lên môi, nhỏ giọng nói: “Không cần nói, như thế này người sẽ biết.”

Cũng không lâu lắm, nhân vật chính quả nhiên đã xuất hiện.

“Duật ——” Phùng Si Tâm lo lắng đem tay Đông Phương Duật kéo đi. “Chúng ta rời nơi này nhanh một chút. Vừa rồi ta mới gặp phải hai nghĩa nữ của đại ma đầu. Có thể hai nàng còn chưa đi xa, ta tuyệt không có thể để các nàng nhìn thấy người.”

Khóe mắt hần liếc về phía xa, ngược lại khí định thần nhàn, “Không có việc gì, các nàng cùng ta tình cảm rất tốt, tuyệt đối sẽ không chạy đi tố cáo.”

“Người xác định?” Nàng còn là sợ sệt.

Đông Phương Duật hôn lên trán của nàng, “Ta xác định, có tin ta hay không?”

“Ta tin.” Phùng Si Tâm mặt phỉếm đào hồng nhẹ gật đầu, “Duật, sau này người sẽ tới Kim Lăng gặp ta chứ?”

Hần ôm lấy khuôn mặt mong đợi của nàng, “Người không muốn làm Diêm phi sao?”

“Ta mới không cần gả cho hần!” Mặc dù phụ thân có thể nổi giận, nhưng chỉ cần hảo hảo giải thích cha nhất định sẽ tha thứ, bởi vì nàng đã có người mình thích.

“Vậy người muốn gả cho ai?” Hần vui vẻ trêu hỏi.

Phùng Si Tâm ngượng ngùng, khuôn mặt đỏ ửng tăng thêm ba phần tươi đẹp, tim đập “thình thịch, thình thịch”.

“Người biết rồi, còn muốn hỏi người ta.” Chuyện như vậy cô nương nhà nào dám mở miệng chứ?

Tâm tình của hần thật vui mừng, hần ôm nàng thật chặt, “Người không quan tâm ta là người tàn phế, tuổi lại nhiều hơn người như vậy sao? Hơn ta lại là người không có tiền, không có thế!”

“Ta không thích người nói mình như vậy! Thân thể người khỏe mạnh, tay chân linh hoạt, nửa điểm cũng không kém người bình thường, mới không phải tàn phế; lớn tuổi thì thế nào, ta thích trượng phu giống phụ thân. Hơn nữa ta cũng không sợ chịu khổ, chỉ cần có người ở đây, ta cái gì cũng không sợ.” Nàng hoàn toàn tín nhiệm nam nhân trước mắt này.

Đông Phương Duật nói không ra lời, chỉ mãnh liệt hôn môi của nàng để diễn tả tâm tình giờ phút này.

Hai tỷ muội núp sau bụi cây thấy thế trợn mắt hốc mồm.

“Nghĩa phụ đang ——” Tiếng kêu rất nhanh bị che.

Đông Phương Uy Uy trộm cười, “Thì ra là có chuyện như vậy, cha nuôi cũng quá giữ bí mật. Chuyện trọng yếu như vậy cư nhiên không nói cho chúng ta, ha ha a, Nhạc Nhạc, chúng ta sắp có một mẹ nuôi.”

“Nghe nói người là Tứ tiểu thư của Phùng gia, cũng chính là muội muội của Phùng Ái Tâm?” Hai cô gái cũng là người tới tham gia Tuyển phi yển bổng ngăn cản đường đi của Phùng Si Tâm.

Cô gái áo tím kia đúng là vị phong vận động đại mỹ nhân, đáng tiếc giữa hai lông mày là sát khí, không có thiện ý. Cô gái bên cạnh nàng càng không cần phải nói, tươi đẹp tựa như hoa, ngũ quan đẹp đẽ, trang phục màu đỏ ôm sát eo thon nhỏ, tay cầm trường tiên.

Nghe được có người biết đại tỷ Phùng Ái Tâm, Phùng Si Tâm còn tưởng rằng là tha hương ngộ cố tri.

“Người biết đại tỷ ư?” Nàng cười hỏi.

Cô gái áo tím này chính là Đường Tĩnh Mi, hòn ngọc quý trên tay Chuởng môn Đường Đình Dục của Đường Môn. Vừa nghe đối phương thừa nhận, nàng trừng mắt hạnh, “Đâu chỉ biết, nếu không phải là bởi vì nàng ta hoành đao đoạt ái, tiểu a di của ta đã có thể bước vào Thiết gia, lên làm môn chủ phu nhân Tinh Anh Môn rồi, làm hại nàng mất hết hy vọng, cuối cùng xuống tóc xuất gia, hừ! Phùng gia các người đều là hồ ly tinh không biết xấu hổ.”

Phùng Si Tâm thu lại nụ cười thiện ý, nghiêm mặt nói: “Người đừng nói lung tung, đại tỷ ta cùng đại tỷ phu vốn là lưỡng tình tương duyệt, ở đâu ra chuyện hoành đao đoạt ái?”

Cô gái mặc áo đỏ tên Phù Dung kiêu ngạo tự mãn vì bằng hữu giúp thế, “Lưỡng tình tương duyệt? Những lời này là chính các người nói ra. Ai không biết là Phùng Ái Tâm đoạt người, chia rẽ nhân duyên của người ta chứ?”

“Không sai. Tiểu a di của ta biết Thiết Chấn Phi trước, là Phùng Ái Tâm không biết xấu hổ, cố ý bày ra một bộ dáng nhu nhược, mới lừa gạt được tâm của Thiết Chấn Phi.”

“Người —— không cho người nói xấu đại tỷ ta!” Từ trước đến nay mọi người quanh mình cực kỳ đơn thuần, lần đầu tiên Phùng Si Tâm gặp phải người dùng khẩu khí ác liệt như vậy nói chuyện với nàng.

Mộc Phù Dung cười lạnh trên dưới quan sát nàng, “Dám làm còn sợ người ta nói ư? Nhìn dáng dấp người cũng không ra sao, muốn gương mặt thì không xinh đẹp, muốn vóc người cũng không có vóc người, thật không hiểu được dám vác mặt tới tham gia. Người không sợ mất thể diện sao?”

“Đúng vậy a! Phù Dung, ta xem người là người có hy vọng lên làm Diêm phi nhất, tiểu nha đầu này không thể so sánh với người được.” Đường Tĩnh Mi hờ hững giả ý mà khen.

Mộc Phù Dung vốn là muội muội của Uy Vũ Hầu, dù sao cũng là người sống trong an nhàn sung sướng, người người thấy nàng không khỏi nịnh nọt xu nịnh, bàn về thành phủ cùng tâm cơ, đương nhiên so với Đường Tĩnh Mi đứng là kém một bậc. Nàng còn tưởng lời của Tĩnh Mi là thật.

“Vốn nghe nói Phùng Ái Tâm là đại mỹ nhân hiếm thấy, muội muội nàng lớn lên cũng không kém, còn tưởng rằng là một kinh địch, không nghĩ tới Phùng gia Tứ tiểu thư là một tiểu nha đầu tầm thường như vậy. Thật là làm cho người thất vọng a.” Nàng ánh mắt khinh miệt nói rõ đối phương chỉ là một bình dân hạ tiện, sao có thể cùng thân phận cao quý của mình đánh đồng.

“Không lẽ Phùng Ái Tâm có không có dạy nàng hấp dẫn nam nhân như thế nào? Đây chính là sở trường tuyệt nhất của nàng ta mà.” Đường Tĩnh Mi gia nhập hàng ngũ châm biếm.

Phùng Si Tâm tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, “Đại tỷ ta không phải loại nữ nhân đó! Nàng cùng đại tỷ phu là thật tâm yêu nhau. Nếu ai còn dám nói lung tung, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua đâu.”

“Phù Dung, người nghe kìa, nàng đang uy hiếp chúng ta.” Đường Tĩnh Mi cười thâm trong lòng: “Tiểu nha đầu này quả nhiên theo diễn kịch bản của ta! Thật là trời cũng giúp ta mà.”

Mộc Phù Dung bị nàng ta công kích, liền hướng về phía Phùng Si Tâm mà lên giọng: “Ta đường đường là muội muội của Uy Vũ Hầu, chẳng lẽ còn sợ người sao? Phùng Ái Tâm là một hồ ly tinh, dê tiện, thói tha ——”

“Người là đồ nữ nhân hư! Không cho phép người nói xấu đại tỷ!” Phùng Si Tâm xông lên liền một trận quyền đâm cước đá, nàng không cách nào nhịn được có người dùng lời ác độc thương tổn tới người nhà.

“Người lại dám đánh ta?!” Ngay cả cha mẹ cũng không đánh quá nàng, Mộc Phù Dung vừa tức vừa hận, khuôn mặt xinh đẹp trở nên khó coi lại vằn vẹo, một tay đẩy Phùng Si Tâm ngã trên mặt đất, “Ba!” trường tiên trên tay vung lên, lên giọng quát mắng: “Phùng Si Tâm, người muốn chết!”

Đường Tĩnh Mi đứng ở một bên, không tự chủ nổi ra một nụ cười giả tạo, giống như chính là đang đợi Phù Dung làm như vậy.

Phùng Si Tâm liếc thấy roi dài đen bóng như rắn độc ở trên không trung, nàng theo bản năng mà xoay người né tránh. Nhưng bởi vì tốc độ nàng chậm chạp, trường tiên đã hung hăng đánh vào sau lưng nàng, một vết máu thật dài hiện ra.

“A ——” Nàng phát ra thống khổ kêu rên.

Lúc Mộc Phù Dung chuẩn bị vung lên một roi nữa, chỉ nghe một tiếng cuồng sư rống giận, làm màng nhĩ phát đau. Sau một khắc, một đầu trường tiên đã bị một người nắm lấy.

“Người có lá gan thật to! Còn không buông tay ——” Mộc Phù Dung kiêu ngạo quát mắng.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, Mộc Phù Dung sớm đã chết không toàn thây.

Ánh mắt Đông Phương Duật kinh người, lạnh như băng liếc nhìn nàng, liền nghe thấy “Ba!” một tiếng, hắc đem trường tiên đặc chế kia bẻ gãy nát.

“Muốn ra về ta đây thì trở về Hắc gia phủ nhà ngươi! Cút cho ta!” Giờ phút này hắc hãn không thể giết nàng ta.

Mộc Phù Dung bị sự hung mãnh, tức giận kia dọa cho sợ đến mức lui lại vài bước, ngã ngồi trên mặt đất.

“Người. là ai? Dám. dám vô lễ với ta?” Nam nhân này không chỉ anh tuấn khiếp người, còn có một loại khí chất quyền uy, chẳng lẽ hắc hãn chính là ——

“Hách Liên Bình, ta muốn nàng ta lập tức biến mất khỏi mắt ta!” Đông Phương Duật hét lớn một tiếng. Không người nào có thể tổn thương nữ nhân của hắc!

Nếu không phải là hắc tâm huyết đột ngột dâng trào, bất chợt nghĩ muốn nhìn Si Tâm một cái, cũng sẽ không vừa đúng bắt gặp một màn này. Nhưng vẫn để cho nàng bị một roi.

Lúc này Lãnh Trạ kêu lên: “Diêm hoàng, Phùng Tứ tiểu thư đã ngất đi.”

Đông Phương Duật vẻ mặt từ giận dữ chuyển sang lo lắng, đem người từ trong tay hắc nhận lấy: “Nhanh đi gọi Liễu Đại phu! Si Tâm, nhấn nại một chút.”

“Duật, người. là. Diêm hoàng ư?” Nàng rất đau nhức, bỗng nhiên có người gọi hắc như vậy, nàng còn tưởng rằng mình nghe lầm, “Ngô. Lưng của ta thật là đau.”

Hắc nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ trấn an, “Ta biết rất đau, người đừng nói nữa.”

Đông Phương Duật mau lẹ ôm nàng, thi triển khinh công thượng thừa, hai ba cái lên xuống liền đã không thấy bóng dáng.

“Mộc đại tiểu thư, mời đi theo ta đi!” Hách Liên Bình mặt lạnh lùng thi hành mệnh lệnh.

Mộc Phù Dung từ trong kinh ngạc đã phục hồi tinh thần lại, ngập ngừng nói: “Hắc chính là diêm hoàng !”

Nàng vừa làm cái gì? Làm sao có thể trùng hợp như thế?

“Không sai, xin mời!” Hắc cũng không nhiều lời nói nhảm.

Ánh mắt nàng hốt hoảng tìm kiếm ủng hộ, “Ta. Không phải cố ý, người phải tin tưởng ta, là thật! Là nàng ta động thủ trước, không phải lỗi của ta! Tình Mi, vừa rồi người cũng thấy đấy không phải sao? Người có thể giúp ta làm chứng, là Phùng Si Tâm công kích ta trước.”

Đường Tình Mi nhanh miệng phủi sạch, “Ta cái gì cũng không thấy. Phù Dung, người cũng biết là, Phùng Si Tâm cũng không có võ công, bất kể như thế nào người cũng không nên dùng roi đánh nàng.”

“Người ——” Mộc Phù Dung nổi dóa.

Đường Tình Mi chắt lưỡi hít hà nói: “Không nghĩ tới người vì tiêu diệt tình địch, lại xuất thủ ác như vậy. Thật may ta không có chọc tới người.”

“Đường Tình Mi, người thật độc ác, dám hãm hại ta!” hiện tại Mộc Phù Dung nghĩ thông suốt cũng đã quá muộn.

Hừ! Nàng ta là người của Đường môn dĩ nhiên độc. Bất quá, bộ dáng Đường Tình Mi vẫn giả bộ vô tội: “Người dám ngấm máu phun người, ta hại người lúc nào?”

“Mộc đại tiểu thư, dám làm sẽ phải dám đảm đương, không cần đem sai lầm đẩy sang người người khác, đi thôi!” Hách Liên Bình áp giải nàng rời đi.

Mộc Phù Dung tức giận, khuôn mặt xinh đẹp chỉ còn lại vẻ dữ tợn cùng tức giận, “Đường Tĩnh Mi, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi ——”

Đường Tĩnh Mi khoanh hai cánh tay trước ngực, chỉ coi nàng ta là một con chó điên đang sủa bậy, không thèm để ý. Đáng đời! Thật đúng là cho là mình là trung tâm, muốn mọi người phải thuận theo nàng, hiện tại chịu đau khổ là phải! Người của Đường môn cũng sẽ không hề chịu thua thiệt còn tự nhận xui xẻo, nhìn nàng sau này có dám lớn lối như vậy nữa hay không?

Bất quá không nghĩ tới nháo một trận như vậy, ngược lại để cho nàng nhìn thấy diện mạo đích thực của Diêm hoàng. Lời giảng hồ đồ đại diện thiên sai lầm, hẳn là cao nhân nhất đẳng khí thế cường hãn, còn có phong phạm vương giả trời sanh, không hổ là một đời kiêu hùng, khó trách có thể hoành hành hắc bạch lưỡng đạo. Nhất là khuôn mặt hẳn tôn quý lãnh đạm, cứng rắn, vừa cuồng dã, lại nhu tình, chỉ trong nháy mắt, lòng của nàng đã đều bị thân ảnh của hắn chiếm cứ, gần như quên mất nhiệm vụ chuyển này.

Cũng chỉ có nam nhân giống như hắn mới đủ tư cách xứng với mình!

Đường Tĩnh Mi từ trước đến nay tâm cao khí ngạo, luôn cho rằng phu quân tương lai của nàng phải là nhân trung chi long (rồng trong loài người). Nàng phải lấy được hắn! Chỉ cần Diêm cung chịu hợp tác, tin tưởng các đại môn phái sẽ nể mặt Đường Môn, từ đó sống chung hòa bình.

Mặc dù đường như hắn rất quan tâm Phùng Si Tâm, nhưng chỉ bằng tiểu nha đầu họ Phùng đó làm sao có thể cùng nàng so sánh? Đường Tĩnh Mi nàng tuyệt sẽ không nhận thua.

Mặt Đông Phương Duật âm trầm, nhìn làn da Phùng Si Tâm vốn là trắng nõn lại hiện lên một vết roi sưng đỏ, tức giận trong ngực dâng lên cao. Đáng nhẽ vừa rồi hẳn phải tung một chưởng giết chết hung thủ kia mới đúng!

Giờ phút này bên trong tấm cung chỉ có hai người bọn họ, Đông Phương Duật đương nhiên sẽ không để cho những người khác có cơ hội nhìn thấy da thịt của nàng. Những người không có nhiệm vụ, ngay cả Liễu Đại phu tuổi gần thất tuần cũng bị đuổi ra ngoài, chỉ để lại một chai dược cao đặc chế.

Dùng miệng cắn mở nắp bình, đem dược cao đổ lên miệng vết thương, Phùng Si Tâm đau đến ngất đi lại bị cơn đau làm tỉnh dậy, theo phản xạ cuộn thân thể lại, khuôn mặt nhỏ nhắn vo thành một nắm.

“A —— Thật là đau!” Phần lưng dường như có cây đuốc đang thiêu đốt.

“Không nên lộn xộn.” Hắn kịp thời đè lại nàng, phòng ngừa vết thương lại nứt ra chảy máu.

Phùng Si Tâm ý thức dần dần thanh tĩnh, ánh mắt cũng tập trung.

“Duật, ta thế nào? Nơi này là nơi nào?” Nàng mở miệng hỏi.

Hắn dung ánh mắt ôn nhu nhìn nàng, “Nơi này là tấm cung của ta, nàng bị người ta dùng roi đánh thương, không nhớ sao? Ngoan ngoãn nằm, để cho ta giúp nàng xử thuốc.”

Nàng nghĩ tới, lúc ấy có nữ nhân ở trước mặt nàng nói xấu đại tỷ, nàng nhất thời nổi giận, liền cùng đối phương cãi vã, sau đó nữ nhân kia dùng trường tiên đánh nàng.

A, còn có một chuyện rất quan trọng ——

Đối với Phùng Si Tâm, lời nói trước khi hôn mê vẫn ở trong lòng, sợ hãi hỏi: “Duật, tại sao bọn họ gọi người là Diêm hoàng? Là ta nghe lầm có đúng hay không? Chẳng qua người chỉ là người bình thường, không phải là đại ma đầu đó đúng không? Duật, người nói cho ta biết đi.”

Ánh mắt Đông Phương Duật thâm thúy mà đau thương, đem tay nhỏ bé của nàng nắm chặt trong tay.

“Nếu như ta nói là phải, Si Tâm, nàng sẽ vì ta là Diêm hoàng mà ghét ta sao? Sẽ sao?” Hỏi ra những lời này, tâm tình của hắn gần như khiếp đảm.

“Người thật sự là hắc?” Nàng kinh ngạc hỏi.

Hắc hít sâu một cái, giống như là đưa ra một quyết định trọng đại.

“Không sai, ta là Diêm hoàng, chính là tên đại ma đầu thống lĩnh ma giáo kia. Hiện tại trong lòng của nàng đã bắt đầu phỉ nhổ ta sao?”

“Duật ——” Lời của hắc, ánh mắt của hắc khiến nàng đau lòng.

Trong lòng hắc rất khổ sở nhưng vẫn bày ra bộ mặt vui vẻ, “Ồ trong mắt người ngoài ta là Diêm hoàng, nhưng ở trước mặt nàng, ta vĩnh viễn chỉ là Đông Phương Duật, một nam nhân bình thường. Si Tâm, nếu như —— là ta nói nếu như nàng không thể tiếp nhận thân phận của ta, ta cũng sẽ không miễn cưỡng nàng.” Hắc còn có thể để nàng đi.

Phùng Si Tâm trầm tư, giấu đi ánh mắt, nàng biết lời của hắc xuất phát từ trái tim.

“Nàng sẽ rời khỏi ta sao?” Hắc cẩn thận hỏi.

Có lẽ hắc nhất định phải cô tịch sống ở cõi đời này, hắc không nên cưỡng cầu.

Nàng khẽ hé mí mắt, “Rời đi?”

“Không sai.” Đông Phương Duật hắng giọng ho khan một tiếng, khó khăn mở miệng. “Nếu như nàng hối hận, ta. có thể phải người đưa nàng trở về Kim Lăng, bảo đảm sẽ không đến quấy rầy nàng.”

“Nhưng —— ta không muốn rời khỏi người nha!” Nàng rất kinh ngạc.

Hắc nghe xong tinh thần đại chấn, tròn mắt đen lóng lánh ánh sáng hy vọng. “Nàng nguyện ý lưu lại? Ta cho là —— Nàng sẽ bởi vì ta là Diêm hoàng, cho nên tạm thời thay đổi chủ ý, không muốn gả cho ta”.

Phùng Si Tâm khẽ lắc đầu, “Ta không phải là vì cái này mà tức giận, mà ta giận người đã lừa gạt ta.”

“Ta biết, ta biết, ta thừa nhận giấu giếm nàng là không đúng, nhưng ta lại sợ nàng đến gần ta là có mục đích, càng sợ một khi nàng biết thân phận của ta, sẽ không chấp nhận ta.” Hắc đem lòng bàn tay nhăn nhui của nàng đặt lên gò má, “Si Tâm, tha thứ cho ta được không?”

Nàng rất nhanh giải thích, “Ta tha thứ cho người, ta thật cao hứng khi người không giống như lời người bên ngoài nói vậy. Người không phải cái ma đầu gì đó, bọn họ cũng hiểu lầm người.”

Về mặt Đông Phương Duật vừa muốn khóc lại muốn cười. “Người khác nhìn ta như thế nào ta cũng mặc kệ, cõi đời này chỉ cần nàng biết ta là hạng người gì là đủ rồi.”

Nàng không khỏi ảm ức, “Ta dĩ nhiên biết chàng là hạng người gì, chẳng qua những người đó thật là xấu tâm, tại sao có thể loạn tạo dao, còn phỉ báng danh dự của chàng. Nếu ta tra được là ai, nhất định phải chửi mắng bọn họ một bữa mới được.”

“Nha đầu ngốc, người trong thiên hạ muốn nói thế nào thì tùy đi, ta chỉ quan tâm ý nghĩ của nàng thôi.” Nàng một mạch duy trì vẻ mặt khiến hắc hảo uất ức.

Phùng Si Tâm giả bộ cáu giận hỏi: “Như vậy chàng nói Diêm hoàng thích hút máu người, ăn thịt người là cố ý gạt ta hả?”

“Đó là bởi vì nàng ngốc, cho nên mới muốn dọa nàng một chút thôi.”

“Chàng thật là xấu a! Ai da ——” Nàng vừa động, làm cho vết thương lại đau đớn.

Đông Phương Duật ôn nhu trách cứ, cẩn thận kiểm tra vết thương của nàng. “Không phải là bảo nàng đừng động đây sao? Mấy ngày nay nàng phải nằm yên trên giường, nếu không vết thương sẽ khó lành.”

Nàng lúc này mới liếc thấy trên người mình không có y phục, nhất thời quẫn, ngay cả đầu lười cũng lú lại. “A! Y phục của ta. sao. . . sao không. thấy?”

Như vậy thân thể của nàng không phải là sớm đã bị người nhìn thấy hết rồi sao?

“Thương thể ở trên lưng nàng, tạm thời còn không có biện pháp mặc y phục vào. Mấy ngày tới ta sẽ giúp nàng bôi thuốc, sẽ không có người khác nhìn thấy.” Huống chi nếu ai có gan dám nhìn lên, hẳn không đem đôi mắt người đó moi ra mới là lạ.

Phùng Si Tâm quần bách, tức giận lườm hẳn một cái, “Nhưng mà. chàng thấy được.”

“Nàng là thê tử tương lai của ta, ta nhìn cũng đâu có sao.” Hẳn tà ác ha hả cười khế, thưởng thức bộ mặt đỏ ửng thẹn thùng của nàng. “Vốn tưởng rằng nàng còn là một tiểu nha đầu chưa trở mã, không nghĩ tới ——”

Nàng mắc cỡ ngay cả hai tai cũng đỏ, “Đại sắc lang!”

“Ha ha —— Lừa nàng thôi, tiểu ngu dân.” Đông Phương Duật nhẹ hôn lên trán nàng, “Nhắm mắt lại ngủ một lát đi. Liều Đại phu nói nàng cần nghỉ ngơi mới có thể khôi phục thể lực.”

Phùng Si Tâm nặng nề khép mí mắt lại, cảm thấy thật mệt mỏi.

“Ừ, vậy chàng phải ở lại bên ta.”

“Ta dĩ nhiên sẽ không đi, an tâm ngủ đi!” Lúc này cho dù có thiên quân vạn mã kéo hẳn, hẳn cũng không đi.

Tiếng thì thầm bên tai đem nàng từ trong giấc mộng kéo trở về.

“Uy Uy, nàng thật sự sẽ làm nghĩa mẫu chúng ta sao?”

Một giọng nữ đồng vang lên ở bên tai nàng. Thanh âm này thật quen a!

“Không sai đâu! Lần trước không phải chúng ta nhìn thấy cha nuôi cùng nàng đang hôn miệng sao? Rất giống Hắc ca ca thường thường hôn miệng Lăng tỷ tỷ đó. Bởi vì yêu nhau mới có thể người hôn ta, ta hôn người, cho nên cha nuôi nhất định sẽ chọn nàng làm nghĩa mẫu của chúng ta.” Người còn lại tự cho là đúng, phát biểu lời bàn cao kiến.

“Ác! Nhưng nàng thật nhỏ a!”

“Không sao! Chỉ cần cha nuôi thích là được.” Dù sao cũng không phải là các nàng cười lão bà.

“Không sai! Uy Uy, như vậy chúng ta là không phải là sẽ sớm tự do sao?”

“Ừ, chỉ cần nhanh nghĩa mẫu tương lai sinh đẻ, sau này cha nuôi cũng không có thời gian trông nom chúng ta, cũng sẽ không ép chúng ta luyện công nữa.”

“Chúng ta tự do, vạn tuế!”

“Suyt! Nhỏ giọng một chút. Người xem! Đây là người đánh thức nghĩa mẫu tương lai.”

Phùng Si Tâm vừa mở mắt ra đã thấy hai gương mặt giống nhau như đúc.

“Thì ra là các người?” Cho dù là ai cũng sẽ không thể quên hai tỷ muội song sinh này.

“Nghĩa mẫu tương lai, con không phải cố ý đánh thức người.” Đông Phương Nhạc Nhạc nói.

Nàng kinh ngạc hỏi: “Người kêu ta là cái gì?”

Trả lời nàng là Đông Phương Uy Uy, “Người sẽ phải gả cho nghĩa phụ chúng ta, dĩ nhiên phải gọi người là nghĩa mẫu tương lai rồi.”

“Nghĩa mẫu tương lai? Nghe thật kỳ quái.” Nàng mới mười sáu tuổi, bị gọi như vậy giống như đã già rồi.

“Nghe lâu sẽ thành thói quen, nghĩa mẫu tương lai, vết thương trên lưng người khá hơn chút nào không?” Nàng hỏi.

Phùng Si Tâm cố hết sức từ từ thể nằm úp sấp mà ngồi dậy. Bởi vì nghỉ ngơi thoải đáng, vết thương phục hồi gần như cũ, cho dù mặc quần áo vào cũng không cần lo lắng sẽ ma sát đến vết thương.

“Khá hơn rồi, mấy ngày nữa thì có thể xuống giường đi lại.” Nếu cả ngày nằm lì ở trên giường, cái gì cũng không có thể làm, nơi nào cũng không có thể đi, trừ ăn ra chính là ngủ, cũng sẽ sớm biến thành heo.

“Vậy thì tốt, Nhạc Nhạc, cha nuôi đại khái cũng sắp trở lại, chúng ta phải đi mau! Nghĩa mẫu tương lai, chúng ta ngày mai trở lại thăm người.”

Cũng không chờ Phùng Si Tâm mở miệng, hai tỷ muội giống như chạy nạn, nhấc chân bỏ chạy.

Lúc này Tú Anh bưng thau nước nóng đi vào, giọng nói đậm phúng, “Tứ tiểu thư, người tỉnh rồi! Trước tiên hãy rửa mặt, ta đi lấy giúp người một chút đồ ăn.” Thật đúng là tốt số!

“Cám ơn.” Nàng nhận lấy khăn ướt, nói.

Thấy bốn bề vắng lặng, Tú Anh liếc mắt, khẽ nói, “Tứ tiểu thư, không nghĩ tới người đã sớm quen biết đại ma đầu kia. Tại sao không thấy người nhắc tới vậy?”

Nếu không phải là bởi vì Tứ tiểu thư bị thương, sợ rằng ngay cả nàng cũng bị chẳng hay biết gì. Tú Anh nhớ tới việc lão gia nhắc nhở nàng trước khi đi.

“Duật không phải đại ma đầu, không cho người nói hấn như vậy.” Phùng Si Tâm tức giận trách mắng.

Tú Anh giả vờ tự trách, “Thật xin lỗi, Tứ tiểu thư, coi là ta nói sai. Bất quá, như vậy vừa đúng cùng kế hoạch của chúng ta. Lão gia không phải là muốn người tận lực tìm cơ hội đến gần đại ma —— Không, đến gần Diêm hoàng sao? Hiện tại cũng có chút tiến triển, người cũng đừng ngu ngốc nữa, phải nắm chặt thời cơ, biết không?”

“Đến gần hấn thì thế nào đây? Phụ thân muốn ta làm như vậy rốt cuộc là vì cái gì?” Nàng nghĩ mãi không ra.

Tú Anh tức giận, “Dù sao người cứ làm theo là được. Lời của lão gia người định không nghe sao?”

Thành thật mà nói, nàng cũng không hiểu được. Bất quá nô tài như nàng phải nghe lời của chủ tử, huống chi lão gia còn nói qua, sau khi thành công trở về sẽ thưởng cho nàng năm mươi lượng bạc, có phần thưởng có thể cầm, nàng đương nhiên phải tận tâm tận lực.

“Ta. Chưa nói là không nghe, nhưng là.” Nhưng tại sao trong ngực lại khó chịu như vậy?

“Không có nhưng là, Tứ tiểu thư, lão gia rất tín nhiệm người, mới có thể đem chuyện này phó thác cho người. Nếu chuyện không thành, lão gia sẽ thất vọng. Có thể trong cơn tức giận, lão gia sẽ không thừa nhận có người nữ nhi này nữa. Không lẽ người muốn vậy sao?” Tú Anh ngửa ra đe dọa nói.

Phùng Si Tâm cả kinh, “Ta. Ta nghe lời của phụ thân là được.”

“Rất tốt, nếu lão gia biết người nghe lời như vậy, nhất định cảm thấy rất vui mừng. Bây giờ ta sẽ đem đồ ăn tới cho người.” Tú Anh cáo mượn oai hùm nói xong, liền hài lòng đi ra ngoài.

Tại sao phụ thân cố ý muốn nàng làm như vậy đây? Nàng hoàn toàn không thể hiểu được, nhưng là lại không thể không nghe theo.

Nàng yêu phụ thân.

Từ nhỏ nàng đã hâm mộ tỷ tỷ có thể tùy thời làm nũng với phụ thân, lắng nghe bọn họ nói cười khoái trá. Nhưng là mỗi khi nàng một đến gần, mặt phụ thân liền trở nên lạnh nhạt, ngay cả nói với nàng một câu cũng không có.

Phùng Si Tâm không biết mình đã làm sai điều gì, tại sao phụ thân không thích nàng? Đã từ lâu, nàng cũng chỉ dám đứng xa xa nhìn, dường như bọn họ mới là người một nhà, còn nàng chỉ là người đứng xem.

Cho nên hàng năm vừa đến ngày sinh nhật, nàng sẽ thành tâm thành ý mà cầu khẩn, hy vọng một ngày kia nguyện vọng có thể trở thành sự thật, cho dù cha chỉ cho nàng một nụ cười cũng tốt. Lòng của nàng không lớn, rất dễ dàng thỏa mãn.

Phụ thân muốn nàng làm như vậy, nàng không thể không nghe theo. Nhưng, nàng cảm thấy có chỗ không đúng?

Rốt cuộc là cái gì đây?

5. Chương 5

Sáng sớm, khí lạnh bao phủ khắp mọi nơi, hần đem Phùng Si Tâm từ trong mộng đẹp say sưa tỉnh dậy.

Hơi thở ẩm áp bên tai không làm nàng cảm thấy đổ mặt nữa — nàng thích cảm giác khi tỉnh giấc được nằm trong lồng ngực hần, thật muốn cả đời không thức dậy.

Đưa ra bàn tay nhỏ bé, nàng nhẹ vén sợi tóc trên mặt hần. Phùng Si Tâm đã sớm thành thói quen mỗi sáng sớm thức dậy được nam nhân yêu mến ôm trong ngực, cùng nhau nghênh đón sáng sớm rực rỡ. Bất quá cho dù hai người đã cùng giường cộng chằm nhiều ngày, nhưng vẫn thủy chung bình an vô sự, trừ mấy nụ hôn nóng bỏng suýt nữa sát thương cướp cò ra, vẫn là cẩn thủ lấy lễ.

Dáng dấp hần thật là đẹp mắt, Phùng Si Tâm say mê nhìn nam nhân trước mắt, hơn nữa nam nhân này chỉ thuộc về riêng nàng, không cần chia sẻ cùng những người khác. Chỉ nghĩ đến điểm này, nàng đã cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên thế gian.

Khuôn mặt kia mang vẻ kiên cường, trải qua một đêm chòm râu đã mọc ra, thoát nhìn cực kỳ hấp dẫn, tràn đầy vận vị nam tử thành thực. Bỗng nhiên trong lòng nàng như có chú nai con đi loạn.

Sau đó tầm mắt của nàng dừng ở trên môi của hần, nghĩ đến hần rất thích ăn miệng của nàng, giống như là nghiện mất rồi, hại nàng không nhịn được muốn thử một chút. Nàng trúc trắc đem môi đặt lên môi hần, theo bản năng dùng đầu lưỡi liếm liếm, vừa nghiêm túc lại thận trọng, còn không quên thưởng thức tư vị kia. Ủ! Thật là có cảm giác khó tả. Bất quá khi nàng từ chủ động bị buộc trở thành bị động, thân thể nàng cũng bị một thân thể to lớn, cường tráng áp vào bên trong nhuyển thấp. Thế cục đã thay đổi!

“Sáng sớm liền hấp dẫn ta, nàng có biết điều này rất nguy hiểm không?” Đông Phương Duật khàn khàn giọng hỏi.

“Nguy hiểm? Sao lại nguy hiểm?” Phùng Si Tâm không hiểu chút nào, hồn nhiên không biết đôi mắt thuần chân kia khiến dục hỏa hần dâng cao.

“Chính là loại này —” Môi của hần hôn lên môi nàng, đầu lưỡi tiến quân thần tốc ôm trọn lấy cái lưỡi đình hương của nàng, muốn đoạt lấy ngọt lành chỉ riêng nàng có.

Nàng đem hai cánh tay lượn quanh trên cổ hần, sợ hãi hưởng ứng.

Thấy nàng hợp tác, ngay cả kháng cự cũng không hiểu, cộng thêm mấy ngày nay đều là giữa đường dừng lại, đối với nam nhân mà nói là chuyện rất thống khổ, tất cả đã thiêu hủy hết kiên nghị, lý trí cùng tự chủ của hần.

“Si Tâm —” Nàng tựa như tim của hần, Đông Phương Duật biết trong cuộc đời mình đã không thể không có nàng. “Ta không muốn nàng rời đi, không muốn nàng phản bội ta —”

Phùng Si Tâm không rõ ràng lắm tại sao hần cho là mình sẽ phản bội hần, bất quá vẫn là mềm mại hưởng ứng.

“Ừ, ta hứa.”

Thân thể hần hướng trên người nàng ma sát, hé miệng rên rỉ, “Ông trời ạ—”

“Duật —” Phùng Si Tâm nghi ngờ đẩy đẩy hần.

Đông Phương Duật giống như người phải chịu đói bụng thật lâu, gặm cắn bên gáy trắng mịn của nàng, không để ý tới thanh âm nàng kêu lên.

Nàng lại thử kêu lên một lần, “Duật — Có cái gì đó cứng cứng để ở trên đùi ta.”

“Ngô. Cái gì?” miệng hần dao động đến phía dưới cổ áo hơi rộng mở của nàng.

“Vật kia khiến ta rất không thoải mái, chàng bỏ nó đi có được hay không?” Phùng Si Tâm khẽ nhú mày kháng nghị.

Đông Phương Duật nâng lên hai tròng mắt đầy dục vọng, “Nàng nói cái gì?”

“Trong quần áo của chàng có thứ gì đó, vừa nóng lại vừa cứng vẫn còn đâm vào chân ta.”

Không ngờ nàng vừa mới dứt lời, sau một trận kinh ngạc hắn liền cất tiếng cười to.

“Chàng làm gì mà cười thành như vậy?” Nàng cũng không phải là đang nói đùa a.

“Tiểu ngu dân! Ta thật muốn ăn nàng.” Nàng bây giờ làm cho người ta muốn nuốt vào bụng.

Nàng ngượng ngùng đỏ mặt, “Chàng mới ăn rồi còn gì?”

Giọng Đông Phương Duật đầy tà khí, ám hiệu mập mờ.

“Ta muốn ăn là ăn chỗ khác.” Hắn vô tình mà hữu ý quét qua khuôn ngực nàng.

“Được! Hết thấy đều cho chàng ăn.” Chỉ cần đối tượng là hắn sẽ không sao hết.

Hắn không chịu được lớn tiếng rên rỉ, tiểu nha đầu này thật đúng là khăng khải.

“Cám ơn nàng tín nhiệm, nhưng ta không tin chính là mình.” Nếu là thật tiếp tục nữa, sợ rằng cũng không có biện pháp ngừng lại. Xem ra hay là trước hết an bài một nơi khác cho nàng nghỉ, tránh cho hắn thú tính đại phát mà cưỡng bức nàng trước khi thành thân.

Cần cho nàng một danh phận trước, Đông Phương Duật không muốn phá hư sự trong sáng của nàng.

“Trời đã sáng, chúng ta cũng nên rời giường thôi.” Thấy vẻ mặt nàng dường như vẫn chưa chịu ngừng lại, nhưng người thống khổ là hắn, còn là tội phạm vội vàng rời đi. “Mấy ngày nữa chính là đầu tháng mười một, ta sẽ tuyên bố nàng là Diêm phi tương lai, không còn ai có thể chia rẽ chúng ta.”

Phùng Si Tâm giống như một tiểu thê tử, giúp hắn thay quần áo. “Nhưng còn những cô nương khác phải làm sao bây giờ? Ta cảm giác mình thật là ích kỷ, luôn muốn độc chiếm chàng, ngay cả cho các nàng cơ hội cạnh tranh cũng không có. Như vậy có phải là không công bằng hay không?”

“Ta chỉ muốn nàng thôi, không quan tâm bất kỳ ai có công bằng hay không.” Ngày này hắn chờ đã đủ lâu. “Huống chi tình cảm vốn chính là ích kỷ, chẳng lẽ nàng muốn ta cưới tam thê tứ thiếp sao?”

Nàng ôm lấy hắn, lắng nghe tiếng tim đập ổn định của hắn.

“Ta không muốn! Ta tình nguyện để người khác ta ích kỷ, cũng không nhường chàng cho ai khác.” Đây là nam nhân của nàng, nàng không muốn phải chia sẻ với nữ nhân khác.

“Yên tâm, ai cũng không giành được ta đâu.” Hắn thật lòng hứa hẹn.

Gương mặt Phùng Si Tâm ngửa lên, khóe mắt phấp phồng, “Duật, vậy ta hôm nay có thể đi ra ngoài, không cần buồn bực ở trong phòng được không?”

“Tần bộ là có thể, bất quá chạy cùng nhảy còn lại là ở trong phạm vi cấm chỉ.” Hắn trịnh trọng dặn dò.

Nàng cố ý cúi mình vái chào, “Dạ, tuân lệnh.”

“Bướng bỉnh! Vết thương trên lưng nàng đã đóng vảy, đại khái mấy lần bôi thuốc nữa là khỏi. Sau này có thể sẽ lưu lại một vết sẹo mờ, nàng có để ý không?”

“Vậy chàng sẽ để ý sao?” Nàng hỏi ngược lại hắn.

Đông Phương Duật khẳng định, “Ta không ngại.”

“Chỉ cần chàng không ngại, ta cũng không cần để ý.” Hơn nữa vết sẹo ở trên lưng muốn nhìn cũng không thấy được.

Hắn chìa vào trán nàng, “Nàng để ý tới ý nghĩ của ta vậy sao?”

“Chàng là phu quân tương lai của ta, dĩ nhiên ta phải để ý rồi.” Phùng Si Tâm yêu kiều nói.

Chống cự không được nụ cười ngọt ngào của nàng, Đông Phương Duật lại một lần nữa tặng nàng một nụ hôn, hai linh hồn tựa hồ từ đó sẽ phải hòa làm một thể.

Đường Tĩnh Mi cách một khoảng cách, mặt nạ sương lạnh nhìn người nơi xa.

Nàng ấy rốt cục xuất hiện!

Bất quá chỉ là một tiểu nha đầu thôi, so vẻ thù mị, so tài hoa, so công phu có điểm nào có thể cùng mình đánh đồng? Nhưng tại sao hết lần này tới lần khác Diêm hoàng đều chọn nàng?

Nàng ta đã nghe nói Diêm hoàng đã quyết định lập Phùng Si Tâm làm phi. Cho dù nàng cố gắng thế nào đều là đồ lao vô công, bởi vì nàng ta căn bản không đến gần được Diêm hoàng nên không có cơ hội lợi dụng sắc đẹp đi dẫn dụ hắn, đây mới là điều Đường Tĩnh Mi không cam lòng. Ngay cả thử cũng còn chưa thử qua đã phải thừa nhận mình bị một tiểu nha đầu đánh bại, nàng ta mới không cam tâm!

Những người khác đang may mắn tránh được một kiếp, còn nàng ta lại khác họ. Trước khi tới Diêm cung, Đường Tĩnh Mi đã phải chịu một trách nhiệm nặng nề. Sau khi tới đây, nhiều lần nàng thừa dịp đêm khuya vắng người đi ra ngoài, muốn vụng trộm quan sát địa hình trên đảo, nhưng lại không thu hoạch được gì.

Nếu nói cơ quan, cũng chỉ có cấm địa dẫn tới tẩm cung của Diêm hoàng mới có, còn những nơi khác có thể nói là thông hành không trở ngại, ngay cả phòng thủ cũng rất phân tán. Nàng nghi ngờ đây chính là kế dụ địch.

Không lẽ Diêm hoàng đã đoán được có người sẽ nhân cơ hội tham gia Tuyển phi yến mà tiến hành công việc thu góp tình báo, cho nên dứt khoát mở rộng ra môn hộ, làm cho người ta nhìn không thấu hư thật sao? Nếu quả thật là như vậy, chẳng phải nàng ta đã phí công!

Liếc thấy Phùng Si Tâm đi về hướng này, trong lòng Đường Tĩnh Mi đổ kị càng lúc càng dâng cao. Nàng ta tuyệt không để tiểu nha đầu này lên làm Diêm phi đơn giản như vậy. Chờ coi đi!

Nàng ta thu lại đôi mắt đầy sát khí, thay vào đó là một khuôn mặt muốn lấy lòng cùng sảm hối.

“Si Tâm, thương thế của người đã đỡ hơn chưa?”

Nhưng là nàng ta mới đến gần, Lãnh Trạ đứng sau lưng Phùng Si Tâm lập tức chắn ngang giữa hai người, làm Đường Tĩnh Mi càng khó chịu hơn.

Phùng Si Tâm khiếp sợ xem nhìn nàng ta, “Ừ. đã đỡ hơn nhiều rồi! Cảm ơn Đường cô nương quan tâm.”

“Ta. có thể nói với người mấy câu hay không?” Nàng ta cố làm ra vẻ nhún nhường, “Không được sao? Ta biết là ta quá đáng, người khinh thường ta, không muốn nói chuyện với ta cũng là phải.”

“Không không không, ta không có ý đó. Lãnh Trạ, ta có thể cùng Đường cô nương nói chuyện một lát hay không?” Lo lắng nàng lại xảy ra ngoài ý muốn, Đông Phương Duật mới mệnh cho Lãnh Trạ ở bên nàng, bảo vệ an toàn của nàng một tắc cũng không rời.

Lãnh Trạ nhíu mi, hắn cũng không hề quên Đường Tĩnh Mi cùng Mộc Phù Dung đã từng ở cùng một phe.

“Chỉ cần một lát là được rồi. Sẽ không có việc gì đâu!” Phùng Si Tâm liên tục bảo đảm.

Hắn suy tính hồi lâu mới gật đầu, có Mộc Phù Dung làm gương, nữ nhân này cũng không dám giở trò quỷ.

Phùng Si Tâm chờ Lãnh Trạ đi xa, mới hỏi: “Đường cô nương muốn cùng ta nói cái gì?”

“Ta là đặc biệt nghĩ đến nói xin lỗi với người, Si Tâm, thật xin lỗi người! Ngày đó ta không nên nói vậy, còn làm hại người bị Mộc Phù Dung đánh một roi. Đều là ta sai.” “Thật là đáng tiếc, thật hy vọng là một roi kia quất vào trên mặt người!” Trong lòng Đường Tĩnh Mi tăng thêm một câu. Thật ra thì, chỉ cần nàng ta tùy tiện dùng độc một chút, là có thể làm cho tiểu nha đầu này bị mất mạng. Bất quá nàng là người của Đường môn, mọi người sẽ hoài nghi nàng ta đầu tiên. Quá mạo hiểm! Xem ra phải dùng cách khác.

“Chuyện đã qua, người không cần để ở trong lòng.” Nàng không phải là người ghi hận trong lòng.

Đường Tĩnh Mi thân thiện lôi kéo tay của nàng, “Cám ơn người chịu tha thứ cho ta! Thật ra thì tiểu a di ta cũng quá ngốc, Thiết Chấn Phi đã sớm nói rõ đối với nàng chỉ có tình huynh muội, nàng còn là không hiểu chuyện lại xuống tóc xuất gia. Đây là chính nàng lựa chọn, thứ cho người khác không thay đổi được.”

Phùng Si Tâm không biết được nên nói cái gì, chỉ có thể an tĩnh lắng nghe.

“Nghe nói Diêm hoàng đã quyết định chọn người làm phi?” Đường Tĩnh Mi giả bộ ra giọng hâm mộ hỏi.

Trên mặt Phùng Si Tâm nhất thời đỏ ửng, nàng chỉ có thể thẹn thùng gật đầu.

“Chúc mừng người, Si Tâm.” Trên mặt Đường Tĩnh Mi bày ra bộ dáng cao hứng thay nàng, nhưng trong lòng thì cắn răng nghiêng lợi, ước gì nàng bị hủy dung, không còn mặt mũi nào dám ra ngoài gặp người nữa.

“Cám ơn Đường cô nương.” Người ta có thành ý như vậy, nàng cũng thật lòng đáp tạ.

Đường Tĩnh Mi ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Còn gọi ta là Đường cô nương, người liền trực tiếp gọi tên ta đi! Trừ phi người không muốn ta làm bằng hữu?”

“Làm sao không? Vậy ta phải gọi người một tiếng tỷ tỷ mới phải.” Phùng Si Tâm thật vui vẻ có thể cùng nàng xóa bỏ mọi hiềm khích lúc trước, có thêm một người bạn.

“Chỉ tiếc đến lúc đó không tới uống rượu mừng của muội. Bất quá, sau này nếu như có rỗi rảnh đến Tứ Xuyên, đừng quên Đường tỷ tỷ đây! Nhất định phải tới thăm ta a!”

Phùng Si Tâm đã tháo xuống mọi đề phòng, “Ta nhất định sẽ đi bái phỏng tỷ, Đường tỷ tỷ.”

“Mọi chuyện đã định đoạt, vậy ta cũng không quấy rầy muội nữa.” Đường Tĩnh Mi âm thầm cười trộm, mới nói mấy câu đã khiến nha đầu ngốc này tin nàng, thật đúng là không cần tốn nhiều sức.

Hừ! Nàng không có được cái nàng cần, người khác cũng đừng mơ tưởng có được.

Càng ngày Tuyển phi yến càng đến gần, không khí trên đảo càng náo nhiệt, thuộc hạ trọng yếu ở phân bộ khắp nơi của “Diêm cung” cũng đều trở lại. Không chỉ là vì mừng ngày sinh của Diêm hoàng, chủ yếu nhất là bọn họ nghe nói vị trí Diêm phi đã được định đoạt, đây chính là chuyện vui nhất a. Ai ai cũng không khỏi vui mừng khôn xiết.

Thân là một trong những nhân vật chính, Phùng Si Tâm dĩ nhiên cũng không hề nhàn rỗi. Cả ngày vội vàng thử quần áo cùng đồ trang sức đeo tay đắt giá, bởi vì nhất định ở ngày đó nàng sẽ chính thức gặp mặt mọi người, ăn mặc tất nhiên không thể quá đơn giản, cho nên vẫn bận đến tối mới có thời gian lấy hơi.

Tú Anh ghen tỵ nhìn đồng kim ngân châu báu trên bàn, tất cả đều là lễ vật đưa tới hiến tặng cho Diêm phi tương lai. Sớm biết sẽ như vậy, ban đầu nàng ta nên tận lực khuyên Tam tiểu thư tới tham gia mới đúng. Như vậy những thứ đồ này đều thuộc về Tam tiểu thư, nàng ta cũng có thể hưởng chút vinh quang, nói không chừng còn có thể được nhận được lễ vật nữa chứ! Nghĩ tới chuyện này, nàng ta liền khó chịu trong người.

“Tứ tiểu thư, Diêm hoàng đối với người thật đúng là rất tốt. Người chưa vào cửa mà đã như vậy, chờ sau khi thành hôn, không phải là có thể muốn gió có gió, muốn mưa có mưa sao.” Ai! Cùng là nữ nhân, số mạng tại sao khác nhau nhiều như vậy?

Phùng Si Tâm không có nghe ra châm chọc trong lời nàng ta nói, “Ta chỉ muốn Duật yêu ta là đủ rồi, những thứ này đối với ta cũng không có dùng tới. Bất quá người ta hảo ý đưa cho ta, ta cũng không dễ dàng cự tuyệt.”

“Chỉ có đứa ngốc mới không cần.” Tú Anh tức giận nói thầm.

Trên đời này có nữ nhân nào không thích kim ngân châu báu chứ? Đối lại là nàng ta, ngay cả buổi tối đi ngủ cũng sẽ cười trộm. Hết lần này tới lần khác mình không có cái mệnh đó, chỉ có chờ kiếp sau có thể đầu thai làm nữ nhi nhà danh môn.

Đang thở dài, đột nhiên nàng ta nhớ tới một chuyện, hôm nay đại ma đầu kia quyết định muốn cưới Tứ tiểu thư làm vợ, như vậy chuyện lão gia dặn dò cũng có thể nói đi ra.

Nàng quay đầu đi vào buồng phía sau, lấy ra một vật trong rương đồ đạc của mình, “Tứ tiểu thư, người ngồi xuống, ta có việc muốn nói với người.”

“Chuyện gì?” Phùng Si Tâm thuận miệng lên tiếng, nàng vẫn còn đang phiền não nên xử lý những thứ quý trọng này như thế nào.

Tú Anh trước tiên ở ngoài đầu nhìn quanh một cái, xác định cũng không có ai liền khép cửa phòng lại.

“Tứ tiểu thư, người cẩn thận nghe cho kỹ, phong thư cùng chai này thuốc là lão gia trước khi đi phó thác cho ta, muốn ta khi gặp thời cơ liền chuyển cho người. Hơn nữa lão gia muốn người cần phải tuân theo chỉ thị trong thư mà làm.”

“Phụ thân cho ta ư?” Phùng Si Tâm xé miệng phong thư, rút ra lá thư bên trong. Nét chữ cứng cáp quen thuộc nhảy vào mi mắt, nàng nhanh chóng đọc đi xuống—— “Si Tâm! Khi con nhìn thấy phong thư này, chứng tỏ con đã tuân theo phân phó của cha, thành công đến gần Đông Phương Duật, cũng khiến cho hân hoan toàn tin cậy con! Cha quá mức cảm động cùng vui mừng. Từ nhỏ con đã khéo léo, lại biết nghe lời, đúng là hài tử ngoan của cha, không làm cha thất vọng. Nói vậy con nhất định phải đem hết khả năng hoàn thành phân phó của cha.

Chai thuốc này, cha muốn khi con ở chung một chỗ với Đông Phương Duật đem nó rót vào nước trà, và làm cho hân không có chút cảnh giác nào mà uống chén trà độc này——”

Trà độc!

“Không ——” Phùng Si Tâm sợ hãi kêu lên, vứt bỏ bức thư kia, giống như phía trên dính đầy độc. “Không thể nào! Cha sẽ không. muốn ta làm như thế. Nhất định là viết sai!”

Tú Anh cũng thất kinh đứng lên, “Cái gì? Tại sao có thể như vậy? Tứ tiểu thư, người không có đọc sai chứ? Lão gia viết như vậy trong thư thật sao?”

“Sẽ không, sẽ không !” Đây tuyệt đối không phải là thật, nàng cảm giác được huyết dịch đang chạy ở toàn thân.

“Tứ tiểu thư, rốt cuộc người có nghe được lời của ta nói hay không?” Tú Anh nhặt lên lá thư kia lên, nhét vào trong tay của nàng, “Đừng ngăn người nữa, ta thấy rõ ràng phía dưới còn viết cái gì đó.”

“Ta không muốn nhìn, người mau đem nó đi.” Phùng Si Tâm bị dọa, sợ đến lui về phía sau mấy bước, hai tay vung mạnh, “Đây không phải là thật, phụ thân sẽ không muốn ta giết người —— Thư này nhất định là người khác viết, ta không muốn đọc, không muốn!”

“Tứ tiểu thư, phong thư này đúng là lão gia tự tay giao cho ta. Trước tiên người đọc hết thư đã, nói không chừng là người nhìn lầm rồi! Người mau đọc đi.” Nàng cũng gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng.

Đúng vậy! Phụ thân sẽ không để nàng trở thành hung thủ giết người. Phùng Si Tâm an ủi mình, nàng là nữ nhi ruột thịt của cha, cha tuyệt không sẽ tàn nhẫn đến mức lợi dụng nàng giết người như vậy.

Nghĩ như vậy, nàng mới run rẩy nhận lấy bức thư, tập trung dũng khí còn sót lại, mở ra tiếp tục nhìn xuống.

“Tin tưởng con nhất định làm được! Si Tâm. Đây là tâm nguyện lớn nhất cả đời cha, Đông Phương Duật không thể không chết! Mà con là hy vọng duy nhất.

Không nên hỏi nguyên nhân, nếu như con đúng là nữ nhi ngoan của cha. Con phải làm theo phân phó phía trên, nếu không cha vĩnh viễn không muốn con trở về nữa, từ nay về sau, Phùng gia không thừa nhận có nữ nhi này.

Cha thân bút”

“Tại sao phải như vậy? Tại sao?” Phùng Si Tâm giống như rơi vào cơn ác mộng, lại cảm giác được hết thảy đều là thật, trong miệng không ngừng nỉ non: “Phụ thân. Tại sao nhất định Duật phải chết? Còn phải là ta tự tay đọc chết hân, không muốn! Ta không muốn ——”

Tú Anh chân như nhũn ra ngã ngồi trên mặt đất, “Lão gia gạt ta, còn nói sau khi chuyện thành công sẽ thưởng cho ta năm mươi lạng bạc — vậy cũng phải còn có mệnh trở về mới được a! Lão gia, lòng của ông thật là ác độc.”

“Ta không muốn Duật chết —” Nước mắt giống như mưa chảy xuống.

“Sớm biết cũng không cần tham như vậy. Vì năm mươi lạng bạc mà ngay cả mệnh cũng không còn.” Tú Anh sợ hãi toàn thân vô lực, hàm răng cứ mãi run lên.

Phùng Si Tâm ôm lấy đầu, bàng hoàng, “Ta không thể làm như vậy, ta làm sao có thể hại chết Duật đây? Nhưng phụ thân Làm sao bây giờ? Ta nên làm như thế nào mới phải?”

“Tứ tiểu thư, người cũng đừng làm như vậy. Nếu đại ma đầu kia chết, chúng ta cũng đừng hòng toàn mệnh. Ta cũng không muốn ở trên đảo ngồi chờ chết!” Nàng mới không muốn là đồng lõa giết người.

“Ta không muốn Duật chết, ta thật sự không xuống tay được” Phùng Si Tâm mở to đôi mắt kinh hoàng, trên mặt hoàn toàn không có chút máu, “Tú Anh, người nói chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Tú Anh tức miệng mắng to, “Đương nhiên là nhanh chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này. Còn phải hỏi sao?”

“Không! Ta không muốn đi, ta không muốn rời xa Duật!” Bọn họ sẽ phải thành thân, dù cho thế nào Phùng Si Tâm cũng không muốn cùng hấn tách ra.

“Có đi hay không tùy người, nhưng ta không thể không đi.” Tú Anh hiện tại một khắc cũng đợi không được.

Phùng Si Tâm đã hoàn toàn bế tắc! Theo lý thuyết phụ mệnh không thể trái, bất kể phụ thân có lý do gì, làm nữ nhi cũng nên tuân theo mới đúng. Nhưng, muốn nàng hạ độc hại người, làm hại phụ quân tương lai — Nàng thật sự không làm được!

Phụ thân, giữa người cùng Duật có thâm cừ đại hận gì? Tại sao hấn không thể không chết?

Ai tới nói cho nàng biết tại sao?

Người gặp chuyện vui tinh thần thoải mái, hơn nữa lại sắp trở thành chú rể, Đông Phương Duật rạng rỡ bước vào ngưỡng cửa, liền liếc thấy Phùng Si Tâm cúi mặt không nói, khuôn mặt u sầu.

“Chuyện gì không vui vậy?” Trước tiên hấn hôn nhẹ nàng rồi mới hỏi.

Nàng theo bản năng muốn trốn tránh thâm tình kia.

“Ngày hôm qua bận rộn cả ngày, cũng không có thời gian tới thăm nàng. Nghe người làm nói tối hôm qua nàng không ăn gì, có phải bị bệnh hay không?” Sờ sờ trán nàng, tựa hồ không có nóng rần lên.

Phùng Si Tâm như chim nhỏ nép vào người hấn, nhẹ giọng nói: “Ta rất khỏe, chẳng qua là đồ ăn không hợp khẩu vị mà thôi.”

Hấn đã bề bộn nhiều việc, nàng không muốn hấn tăng thêm phiền toái.

“Không sao là tốt rồi, hôm nay ta có thể sẽ rất bận rộn, bất quá sẽ tận lực tới thăm nàng. Có chuyện muốn tìm ta thì kêu Lãnh Trạm tới nói với ta một tiếng.”

Hấn ôn nhu làm nàng vui buồn lẫn lộn.

“Không cần, chàng còn bận rộn, ta cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi, sẽ tự chiều cố mình.” Nàng biết người mình phải gả chính là ai, hấn không thể nào phụng bồi nàng từ sớm đến tối, chuyện gì cũng không làm. “Duật, ta có chút việc có thể thương lượng với chàng một chút hay không?”

Đông Phương Duật ôm nàng ngồi ở trên đùi, “Còn cùng ta khách khí như vậy, nàng muốn thương lượng cái gì?”

“Ta rất nhớ phụ thân cùng người nhà, có thể để cho ta về nhà trước một chuyến hay không?” Nàng nhất định phải hỏi rõ, Duật sẽ trở thành trạng phu của nàng, cũng chính là con rể của phụ thân, cho dù có cừu hận cùng hiểu lầm gì, nàng cũng hy vọng có thể đem nó hóa giải ra.

“ Dĩ nhiên có thể, trước khi thành thân ta sẽ dẫn nàng trở về một chuyến. Ta muốn tự hướng lệnh tôn cầu hôn với nàng.” Đó không chỉ là phép tắc, Đông Phương Duật cũng hy vọng có thể quang minh chính đại lấy nữ nhân mình yêu mến về nhà.

“ Nhưng. . . . ? ” Làm sao bây giờ? Nếu hắn cùng trở về với nàng, không biết được phụ thân sẽ đối phó hắn như thế nào?

“ Thế nào? Hôm nay nàng nói chuyện ấp a ấp úng, không giống bình thường gì cả.” Nàng luôn luôn không buồn không lo, rất ít khi nhìn thấy nàng phiền não như vậy.

Phùng Si Tâm không nghĩ ra lời nói dối, chỉ có thể cắn môi dưới lắc đầu, “ Ta không sao, chàng còn bận rộn chánh sự, nhất định có rất nhiều người đang đợi chàng. Không nên để cho bọn họ chờ quá lâu.”

“ Thật không có sao?” Hắn không yên tâm lắm.

Nàng cười cười giống như vô sự, “ Không sao, có thể là quá khẩn trương.”

“ Cho nên ngay cả ngủ cũng không ngon có phải hay không? Nhìn dáng vẻ giống như ngủ chưa đủ. Không có gì phải khẩn trương, nàng chỉ cần làm thê tử của Đông Phương Duật ta là đủ rồi, chuyện khác đều không cần để ý, hiểu không?” Hắn vừa bá đạo lại quan tâm nói: “ Như thế này trở về trên giường ngủ một lát, ta không muốn khi gặp lại trên mặt nàng có quầng thâm biết không?”

“ Ừ, vậy tối nay trở lại gặp ta.” Nàng lệ thuộc vào nói.

Hắn mầu mầu nói: “ Đương nhiên được, nhưng, nếu như có thể ôm nàng ngủ sẽ tốt hơn.”

Phùng Si Tâm đỏ bừng mặt, “ Là tự chàng bắt ta dời đến nơi này, cũng không phải là ta cưỡng bách chàng.”

“ Ta biết, cho nên không thể làm gì khác hơn là nhẫn nại.” Hắn tự giễu nói.

Nàng nhẹ véo da mặt của hắn, “ Mắc cỡ, mắc cỡ chưa kia! Dem mình nói xong như vậy đáng thương.”

” Tiểu nha đầu không có chút lương tâm nào! Lại dám giễu cợt ta, xem ta ra tuyệt chiêu.”

Nói xong, dám đem miệng hướng trên môi của nàng, chọc cho nàng vừa cười vừa né tránh.

“ Duật, không muốn mà! Chàng còn phải đi. bàn nghị sự, ngô —— ” bởi vì nàng tránh thế nào, cuối cùng thì môi vẫn bị “ Ân ” vừa vặn, một hồi lâu sau mới cở thể thở hỗn hển, tách ra.

Đông Phương Duật đưa ngón tay xẹt qua môi của nàng, “ Ta phải đi, nàng ngoan ngoãn đừng có chạy lung tung biết không?”

“ Được rồi! Chàng đã nói qua nhiều lần . ” Nàng giả bộ cáu giận nói.

Lại đây đưa một lát, Đông Phương Duật mới lưu luyến không rời đem hai chân dời đi ra ngoài.

Hắn chân trước vừa đi, lúm đồng tiền của Phùng Si Tâm cũng biến mất theo, từ tủ quần áo bên trong lấy ra bức thư mà nàng đã đọc thuộc lòng kia, lần nữa mở ra xem một lần.

Phụ thân cùng Duật đều là người quan trọng với nàng, bây giờ không cách nào bỏ qua một trong hai. Thật muốn nàng lựa chọn, so với giết nàng còn thống khổ gấp trăm nghìn lần. Cho nên, bất kể dùng cách gì, nàng đều phải kết thúc chuyện này, nếu không vĩnh viễn sẽ không có được hạnh phúc chân chính.

Nắm bức trong tay, Phùng Si Tâm ở đáy lòng thề.

“ Đường cô nương, người không thể đi vào.” Ngoài cửa vang lên thanh âm Lãnh Trạ không nể mặt.

Nàng theo bản năng đem bức thư đặt dưới gối đầu, vội vàng đi ra nội thất.

“ Là Đường tỷ tỷ tìm ta sao?”

Đường Tĩnh Mi đứng ở cửa, bên cạnh là môn thần ngăn lại, nói vọng vào “ Si Tâm, ta là sợ muội nhàm chán, đặc biệt tới tìm muội nói chuyện phiếm giải buồn, nhưng người này lại đem ta tựa như kẻ trộm, đến chết cũng không để cho ta đi vào.”

“Lãnh Trạm, Đường tỷ tỷ cũng là có hảo ý, người để cho nàng đi vào có được hay không?” Nàng nhẹ giọng thỉnh cầu.

Hắn đi ngang Đường Tĩnh Mi một cái, mang theo chút cảnh cáo ý vị, mới toàn thân rời đi.

Người tới là khách, Phùng Si Tâm lễ phép mời nàng vào.

“Đường tỷ tỷ ngồi đi.” Nàng không nghi ngờ mà dẫn sói vào nhà.

Gian phòng kia so với nơi nàng ở còn lớn hơn gấp đôi, trang hoàng đẹp đẽ hơn! Đó là dĩ nhiên, người ta là Diêm phi tương lai, nàng lại coi là cái gì đây? Vị chua nơi cổ họng Đường Tĩnh Mi càng thêm phiếm lạm.

“Nha! Thật xin lỗi, Đường tỷ tỷ, ở đây nước trà cũng lạnh, ta đi đổi một bình nóng tới, người ngồi chờ một cái.” Tú Anh không có ở đây, mà Phùng Si Tâm lại không có thói quen phái đi người làm, không thể làm gì khác hơn là tự mình đi.

“Không sao, ta ở chỗ này chờ.” Để cho Diêm phi tương lai tới phục vụ nàng cũng không tệ.

Đường Tĩnh Mi lững thững xem bày biện bên trong nhà, vừa vào nội thất đã thấy một rương lại một rương châu báu chất đống ở góc tường, tức giận cùng ghen tỵ ở ngực lập tức muốn nổ tung lên.

Người của Phùng gia là đang đặc biệt cùng Đường Môn đối nghịch, Phùng Ái Tâm đoạt đi người yêu của tiểu a di, hiện tại ngay cả tiểu nha đầu này cũng đoạt đi quang vinh cùng chiều vốn nên thuộc về của nàng, còn hại nàng không cách nào hoàn thành nhiệm vụ. Mặc dù đây là đang giận chó đánh mèo, nhưng là giờ phút này nàng vô lý trí có thể nói.

Được đối đãi giống như bảo bối phải là nàng mới đúng, tại sao lại là Phùng Si Tâm? Đường Tĩnh Mi thật tức giận, thật không cam lòng.

Trong lúc lơ đãng, mắt của nàng nhìn thấy phía dưới gối đầu lộ ra cái gì đó, xem ra giống như là một bức thư.

Thuận tay đem nó rút ra nhanh chóng thoáng nhìn, thật là trời cũng giúp ta! Đường Tĩnh Mi phát ra tiếng cười ác độc, thì ra là tiểu nha đầu kia tới tham gia Tuyển phi yến cũng là có mục đích, vừa đúng cho nàng linh cảm, nàng muốn phá hư chuyện tốt, muốn bọn họ cả đời không thành được hôn!

Nàng đem bức thư thả lại chỗ cũ, liền vội vã tiêu sái bước đi.

Lúc này Phùng Si Tâm dùng khay, mâm bưng một mâm trà bánh cùng thức ăn, bước vào.

“Di? Người đâu?” Nàng không hiểu ra sao liền đi tìm trong phòng vòng một vòng. “Ta lại không đi lâu, cũng phải chờ ta một chút. Rốt cuộc Đường tỷ tỷ tới tìm ta làm cái gì chứ?”

Từ trước đến nay Phùng Si Tâm đối với đều người tin cậy, không đề phòng, lại không ngờ tới Đường Tĩnh Mi sắp sửa làm chuyện khiến cho sóng to gió lớn khó có thể tưởng tượng nổi lên, khiến đường tình vốn bình thản của nàng nhiều sinh khúc chiết.

6. Chương 6

Hôm nay nhiệt độ đặc biệt xuống thấp, tầng mây cũng thật dày, ngay cả ánh mặt trời cũng không xuyên qua được, làm cho người ta có cảm giác như gió thổi mưa giông trước cơn bão.

Bọn người hầu đang vì hỷ sự ngày mai mà bố trí chuẩn bị những khâu cuối cùng, cước bộ bận rộn một khắc cũng không có dừng.

Ở nơi mọi người đang hân hoan vui sướng này, lại có người chờ xem kịch vui.

Đường Tĩnh Mi đã nấp ngoài tấm phòng của Phùng Si Tâm. Thấy Phùng Si Tâm bước ra cửa phòng, những người canh giữ ở bên người nàng cũng đi theo. Nàng liền lặng lẽ chạy vào bên trong.

Vì không để người khác phát hiện, động tác của nàng ta phải nhanh lên một chút.

“Đi? Không thấy! Nàng ta đem lá thư giấu đi nơi nào?” Ở trên giường tìm kiếm một trận, kết quả là không thu hoạch được gì, nàng chưa từ bỏ ý định hướng trong tủ treo quần áo lục soát. Tìm kiếm trong ở những quần áo gấp chỉnh tề, khi nàng lục soát phía dưới cùng một tầng, cuối cùng ông trời cũng không nỡ khổ tâm người, để cho nàng tìm thấy.

Nha đầu kia thật là đàn, lại còn đem phong thư này lưu lại, vậy cũng chớ trách nàng.

Hơn nữa còn có một chai thuốc, Đường Tĩnh Mi mở nút lọ ngửi ngửi. “Đây là ‘Hồng nhan túy’?”

Trúng chất độc này tựa như uống rượu say, sự khác biệt là vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại. Bất quá đối với người nội công thâm hậu vẫn là có thể dùng nội lực đem nó tạm thời khống chế lại, cho đến khi uống giải được, thời gian cũng còn dư dả. Muốn dùng “Hồng nhan túy” đối phó Diêm hoàng, đơn giản là muốn ô nhục hần.

Mặc dù bằng hai thứ đồ này cũng có thể chứng minh Phùng Si Tâm cư tâm bất lương. Bất quá vì để ngừa chẳng may Đường Tĩnh Mi còn là lấy ra một bản đồ được vẽ tỉ mỉ, còn miêu tả cận kề các đường tắt cơ quan trên đảo. Có nó, ai còn sẽ tin tưởng Phùng Si Tâm là trong sạch đây?

Nàng vừa mới nhét đồ vào phía dưới chăn bông, liền nghe thấy có người đẩy cửa đi vào. Tới vừa đúng lúc! Nàng ta đã sớm căn thời gian, hằng ngày vào lúc này sẽ có người làm tới quét dọn gian phòng, nàng vội vàng nhanh chóng vào gian phòng nhỏ phía sau.

Hai tỳ nữ vào phòng, liền cầm khăn lau bàn ghế thật kỹ, còn không quên để trên bàn đồ ngọt Diêm phi tương lai thích ăn nhất, đây chính là chính miệng Diêm hoàng phân phó. Có thể thấy được vị tiểu cô nương vừa mới mười sáu, thanh thuần động lòng người này ở trong mắt hần có bao nhiêu quan trọng. Ngay cả chuyện nhỏ này hần cũng chú ý tới, bọn họ là người làm nhưng cũng không để ý.

Đường Tĩnh Mi vô cùng lo lắng từ màn cửa nhìn lên tình huống bên ngoài, đúng lúc thấy một tỳ nữ vén chăn lên, thuận tay mở ra bản đồ kia, lập tức sắc mặt khê thay đổi đưa ột người khác nhìn.

Mắt thấy hai tỳ nữ kia hoảng hốt thất thố đem bản đồ, bức thư cùng với độc được - ba món vật chứng hết thấy mang đi, môi nàng dật ra gian kế được như ý cười xấu xa.

Đại công cáo thành! Lần này Phùng Si Tâm chính là nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Không khí trong phòng nghị sự thúc địa động lại bất động, bốn ánh mắt tất cả đều lo lắng đặt ở trên người Đông Phương Duật.

Trong tay hần lá thư đã sớm bị vò nát, nhưng mỗi một chữ một câu trên đó cũng khắc thật sâu tại trong tâm khảm, giống như là đang đùa cợt sự si tình của hần. Cho dù người thật có thể xóa đi trí nhớ, nhưng là tổn thương đã tạo thành, cũng không xóa được hận ý đi đã xâm nhập cốt tủy trong máu.

Cuối cùng vẫn còn bị nữ nhân mình yêu thương phản bội, đây là phụ tử hần cùng chung số mạng sao?

Khi Đông Phương Duật tận mắt thấy mẫu thân hạ thuốc mê trong chén trà của phụ thân, lúc rút kiếm muốn đẩy hần vào chỗ chết, đau thương vô tận trên mặt phụ thân đã khắc sâu trong tâm khảm hần.

Tại sao? Đó là câu nói đầu tiên khi phụ thân mở miệng?

Hần từ nhỏ đã nhìn ra được phụ thân cực kỳ yêu mẫu thân, luôn là phí hết tâm tư lấy lòng nàng, chỉ vì muốn nàng cười một tiếng. Nhưng mẫu thân luôn lãnh đạm xa cách, giam mình trong rừng trúc, không để cho phụ thân cùng hần đến gần.

“Bởi vì ta không thương người, chỉ cần giết người, ta có thể trở về cùng hần đoàn tụ.”

Lời của mẫu thân tuyệt tình như thế, bất kỳ đao kiếm nào cũng không bằng, chém vào tâm phụ thân vỡ nát.

“Chẳng lẽ những gì ta làm vì nàng còn chưa đủ sao?” Phụ thân đau đến không muốn sống nhưng vẫn cố gắng hỏi.

“Người cho rằng ta là cam tâm tình nguyện gả cho người sao? Ta chỉ là một con cò, một con cò tùy thời tùy chỗ chuẩn bị thích sát người! Ngày này ta đã phải chờ đủ lâu, cũng chờ không nổi nữa. Đông Phương Hàn, người đi chết đi ——”

Đừng! Lúc ấy hắn gần tám tuổi, cứ như vậy nhào qua ôm lấy phụ thân. Có lẽ trong tiềm thức hắn muốn thử dò xét phân lượng của mình ở trong lòng mẫu thân, hy vọng có thể vì hắn mà bỏ qua cho phụ thân, nhưng thanh bảo kiếm chém sắt như chém bùn không chậm trễ chút nào vung xuống, cứ như vậy bổ xuống cánh tay phải của hắn, tại chỗ máu chảy lênh láng ——

Rất đau!

Lúc ấy còn tám bé, hắn phân không ra là đau tay hay là đau lòng ——

Chỉ cảm thấy nỗi đau kia xé rách tim của hắn.

Hơn hai mươi năm sau, Đông Phương Duật không nghĩ tới sẽ lần nữa phải chịu cảm giác đau xé tâm can này lần nữa. Đau càng thêm đau, hắn hận mình là một người tàn phế.

Hắn ngồi giống như một pho tượng đá, Hách Liên Bình đứng sau hắn có thể cảm giác được thân thể của hắn căng thẳng giống như dây đàn, tùy thời đều có thể gãy lìa .

Đã từng thấy nhiệt tình trên người hắn, cũng thấy hắn tâm lạnh như băng, đây không phải là hiện tượng tốt.

Cho dù vật chứng đều đầy đủ, nhưng Hách Liên Bình vẫn không tin Phùng Si Tâm là cô gái có tâm cơ thâm trầm. Hắn quen biết bao người, không lẽ cũng có một ngày nhìn lầm sao?

Hắn lo sợ bất an đưa mắt liếc nhìn những người khác, ngay cả Hắc Tu La thân như huynh đệ với Đông Phương Duật cũng thúc thủ vô sách, biết lúc này bất luận kẻ nào chen miệng cũng không ổn, chỉ có thể lặng lẽ đợi chuyện phát triển tiếp theo.

“Mang Phùng Si Tâm đến đây!” Thanh âm kia thấp nhu giống như bùa đòi mạng, làm cho người ta nghe rợn cả tóc gáy.

Hách Liên Bình không khỏi thở dài, đang là một chuyện vui, chỉ sợ sẽ phải trở thành tang sự .

Bây giờ nên làm gì? Ngọc Tu La trong lòng nóng như lửa đốt dùng ánh mắt hướng hai gã cùng thể hệ hỏi thăm, vẫn là không chiếm được đáp án.

Giống như đã đợi một trăm năm, Hách Liên Bình nghiêm túc ngưng trọng dẫn Phùng Si Tâm cùng tỷ nữ Tú Anh vào cửa, hai nàng hoàn toàn không biết đại họa sắp bùng nổ.

“Duật, Hách Liên đại thúc nói người muốn tìm ta —— Thế nào?” Phùng Si Tâm thấy thái độ Đông Phương Duật khác hẳn với bình thường, hai tròng mắt kia thoáng như ma quỷ nơi bóng tối , cùng gương mặt âm trầm đáng sợ, để cho nàng mê mẩn không hiểu.

Đông Phương Duật vẫn là ngồi bất động, trong mắt âm trầm càng đậm.“Người vẫn đang tiếp tục diễn trò sao?”

Thanh âm kia tuy nhẹ, nhưng từng chữ từng chữ rơi vào trong tai mọi người.

“Gi?” Phùng Si Tâm nghe không hiểu, chủ động tiến lên từng bước.“Duật, chàng đang tức giận sao?” Thật lâu không thấy vẻ mặt hắn có thể đem người dọa ngất .“Có phải ta làm gì sai hay không?”

Câu trả lời của hắn là đem vật cầm trong tay ném lên không trung, quát khê: “Đây có phải là vật của người không?”

Lá thư thật mỏng kia bay bay cho đến khi rơi vào trước chân nàng.

Phùng Si Tâm cúi người xuống, vừa thấy chữ viết đã sớm không thể thực thấu bên trong, trên mặt lập tức không còn huyết sắc, vẻ mặt khiếp sợ giấu cũng không giấu được, tay run run đem nó nhặt lên.

“Làm sao có thể?” Nàng không nghĩ tới sẽ bị người tìm được.

Ánh mắt của hắn đủ để giết chết người, “Nếu không muốn ai biết, trừ phi mình đừng làm.” Mà nét mặt của nàng đã nói cho hắn biết hết thấy.

“Ta có thể giải thích ——” Cổ họng Phùng Si Tâm giống như bị chặn lại, khó khăn nói.

“Ta không muốn nghe người nói dối. Phong thư này rốt cuộc là của người phải không?” Đông Phương Duật cảm căng thẳng, đối với lời của nàng chẳng qua là khịt mũi khinh bỉ.

“Phải——” Lệ nóng đã sớm doanh tròng.

“Tốt, ta hỏi lần người nữa, người đến tham gia tuyển phi yến, hoàn toàn là bị cha người chỉ điểm, hắn muốn người không thừa thủ đoạn nào đến gần ta, có phải hay không?” Thanh âm của hắn lạnh khốc khiến người khác run lên.

Nàng lắp bắp đôi môi trắng bệch, “Phải, nhưng mà ——”

“Ta chỉ phải nghe phải hoặc không phải là đủ rồi.” Hắn nghiêng rằng, giọng cảm hận nói: “Người thật đúng là cái đứa con ngoan, hiểu thuận lại nghe lời. Không chỉ như thế, nhanh như vậy liền đạt thành nhiệm vụ, như vậy người định khi nào giết ta bằng thuốc độc? Là đem động phòng hoa chúc sao?”

Nước mắt ứa khuất ở hốc mắt nàng loạn chuyển, “Ta không có! Ta cũng không từng muốn ——”

“Đừng nói láo nữa! Ngay cả độc dược cũng chuẩn bị thỏa đáng, cũng chỉ chờ thiên thời cùng địa lợi xứng đôi có đúng hay không?” Đông Phương Duật nắm chặt bình “Hong nhan tú” kia, cước bộ nặng nề bước xuống bậc thang. “Ta nói rồi đời này ta hận nhất chính là phản bội, phạm là người phản bội ta, ta cũng sẽ không để cho người nọ thống khoái còn sống.”

Phùng Si Tâm bị hắn ép liên tiếp lui ngược lại, nước mắt dường như chảy mãi không ngừng.

“Ta không có —— Duật, ta thật sự không hề phản bội chàng, chàng phải tin tưởng ta!”

Hận ý trong mắt Đông Phương Duật bắn ra, “Người dám phủ nhận thuốc độc này không phải là của người?”

” Không sai, nó là của phụ thân cho ta, nhưng ta không có ý định ——” nàng cắn môi nghẹn ngào nói.

“Người không có ý định độc chết ta, đây chính là lời người muốn nói sao?” Hắn khẽ động khóe miệng cười lạnh.

“Đúng vậy.” Phùng Si Tâm dùng lực, rất dùng lực gật đầu.

“Như vậy người tại sao còn giữ nó?” Giọng của hắn thật kì lạ hỏi.

Nàng cứng họng, “Ta.”

Đông Phương Duật cười mỉa, “Tại sao không nói? Có phải bởi vì người không còn lời nào để nói hay không?”

“Không phải, không phải như thế, Duật, chúng ta đừng gây gỗ có được hay không? Trước hết chàng nghe ta nói ——” Đầu của nàng thật choáng váng, thật là loạn, muôn ngàn từ ngữ, nhưng không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

“Ha ha ha.” Tiếng cười của hắn chua xót vô cùng, “Chúng ta chẳng qua chỉ là gây gỗ sao? Người đóng vai nhân vật này đã đạt tới mức quá tuyệt, trình độ lập luận sắc sảo. Đông Phương Duật ta sống ba mươi mấy năm, lại thua trên tay tên lừng gậy là người ư? Còn phải để ta nói thêm chứng cứ khác sao? Được.” Mạnh mẽ đem tờ bản đồ kia bày ra ở trước mắt nàng, “Đây mới là mục đích thực sự của người có phải hay không?”

Phùng Si Tâm bị hắn làm hồ đồ, “Đây là vật gì?”

“Người vẫn còn giả bộ? Chuyện cho tới bây giờ tại sao còn không chịu thừa nhận?” Hắn điên cuồng hét lên.

Nàng sợ hãi muốn ôm lấy hắn, “Duật, chàng nhất định phải tin tưởng ta, đây không phải là của ta, ta thật chưa từng nhìn thấy nó.”

Liên tục mấy ngày ngủ không yên ổn, lại trải qua một hồi như vậy, Phùng Si Tâm chỉ cảm thấy mình sắp ngất đi.

Đông Phương Duật không cách nào nhịn được bị nàng đụng vào, cảm ghét hất nàng ra.

“Không nên đụng vào ta! Người vẽ phúc bản đồ này là dụng ý ở chỗ nào? Là ý tứ của lục đại môn phái ư? Hay là Tinh Anh môn Thiết Chấn Phi muốn người làm như thế sao?”

“Không phải! Đều không phải! Cái kia hoàn toàn không phải ta vẽ, Duật, tại sao không tin ta?” Đây không phải là Duật mà nàng yêu, Duật sẽ không đối với nàng như vậy.

Lệ của nàng không khiến hắn có nửa điểm trù mến, chỉ cảm thấy đối trá.

“Tin người? Ta chính là bởi vì tin người mới có thể bị lừa gạt đến bây giờ.” Đông Phương Duật trừng hướng tỳ nữ ở một bên đã bị dọa cho sợ đến hồn phi phách tán. “Tứ tiểu thư không chịu nói lời nói thật, vậy thì do người tới nói. Chỉ cần người nói ra, ta đáp ứng tha cho người khỏi chết.”

Tú Anh run rẩy quỳ xuống dập đầu, “Ta nói, ta nói, van cầu ngài đừng có giết ta.”

“Bản đồ này là Tứ tiểu thư nhà người vẽ sao?” Hắn nín thở.

“Phải Là Tứ tiểu thư nhà ta vẽ, ta tận mắt thấy.” Chỉ cần có thể còn sống chạy ra khỏi nơi kinh khủng này, muốn nàng nói thiên đại đối trá gì cũng có thể.

Phùng Si Tâm nhất thời cả kinh, ngây ngẩn cả người, kinh ngạc hỏi: “Tú Anh, tại sao người nói láo? Bản đồ này không phải là ta vẽ, người tại sao muốn vu oan cho ta?”

Hắn mắt đỏ rít gào, “Đủ rồi! Hiện tại người còn muốn nói cái gì?”

Lúc này tâm của hắn là hoàn toàn rét lạnh, đây hết thảy chẳng qua chỉ là cái âm mưu.

“Duật, nàng nói láo! Ta không có, ta không có! Hu hu ——” nàng khóc đến khàn cả giọng, hai tay nhỏ bé bắt lấy vạt áo của hắn. “Tại sao chàng không tin ta? Duật, ta thật không hề phản bội chàng!”

Hắn mệt mỏi đóng chặt tròng mắt, “Nhân chứng, vật chứng đều ở đây, người còn muốn chối cãi?”

“Đến tột cùng muốn ta làm sao chàng mới bằng lòng tin tưởng ta? Duật, chàng nói cho ta biết, rốt cuộc muốn ta nói thế nào người mới bằng lòng tin tưởng ta?” Nàng ruột gan đứt từng khúc hỏi.

Đông Phương Duật thu lại tức giận, khóe miệng lạnh lùng giương lên. “Người thật cái gì cũng nguyện ý làm?”

Nụ cười kia vô tình mà là máu, thấy thế những người khác âm thầm kinh hãi.

“Chỉ cần có thể chứng minh, ta cái gì cũng chịu làm.” Nàng vội vàng bày tỏ.

Đôi mắt hắn để lộ ra ác ma âm ngoan, vui vẻ mở bàn tay ra, “Hong nhan tú” đứng ở lòng bàn tay.

“Nếu như ta muốn người uống nó thì sao?”

Lời này vừa nói ra, toàn bộ người ở chỗ này bèn nhón thở hốc vì kinh ngạc.

Phùng Si Tâm nháy mắt, nước mắt rơi như mưa, “Chỉ cần ta uống xong nó, chàng sẽ tin tưởng ta sao?” Thật tốt quá, Duật nguyện ý cho nàng cơ hội.

“Ta sẽ suy tính xem một chút.” Lời của hắn có cất giữ tất cả.

Như vậy là đủ rồi. Nàng không cách nào chịu đựng Duật đối với nàng có bất kỳ hiểu lầm, chỉ cần có cơ hội có thể để cho hắn tin tưởng mình vô tội, như vậy cho dù đánh đổi thế nào nàng cũng nguyện ý.

“Được, ta uống.” Phùng Si Tâm thu hồi nước mắt nói.

“Diêm hoàng, ngài ——” Hách Liên Bình nghe kinh hồn táng đảm, chẳng lẽ Diêm hoàng không phải là ép nàng chết đó sao?

“Người có nghi vấn gì?” Ánh mắt Đông Phương Duật thoáng nhìn như hàn băng thấu xương.

“Thuộc hạ không dám.” Hách Liên Bình trong lòng biết giờ phút này Đông Phương Duật đã nghe không vào bất kỳ lời của ai nữa.

Phùng Si Tâm nhận lấy “Hong nhan tú”, mở nút lọ, đem miệng bình tiến tới khóe miệng ——

“Khoan!” Ngọc Tu La quát to một tiếng, hoắc mắt một chân quỳ xuống, “Xin thứ cho thuộc hạ cả gan, chuyện này còn có mấy chỗ nghi điểm cần giải thích, kính xin Diêm hoàng tạm thời thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, chờ tất cả chuyện đều điều tra rõ ràng rồi mới quyết định.”

Nếu nói người đứng xem sáng suốt, người trong cuộc mơ hồ, nàng luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng. Nếu để Phùng Si Tâm cứ chết như vậy, tương lai nếu chứng minh nàng là vô tội, người thống khổ nhất chính là Diêm hoàng.

“Xin Diêm hoàng nghĩ lại.” Ngay cả Hắc Tu La, Ngân Tu La cùng Hách Liên Bình cũng đồng dạng quỳ xuống.

Đông Phương Duật nén giận ngạo nghễ liếc bọn họ, nổi giận rống ro: “Mỗi một người các ngươi đều muốn phản bội ta sao?”

“Thuộc hạ không dám.” Bốn người cùng đồng thanh nói.

Phùng Si Tâm không muốn để ọi người bị làm khó, êm ái cười một tiếng, “Cám ơn mọi người quan tâm, xin đừng vì chuyện của ta mà cãi vã nữa, ta thật rất xin lỗi đã mang cho các ngươi nhiều phiền toái như vậy.”

Nàng quyến luyến nhìn hướng Đông Phương Duật, sau đó ngay trước mặt của hắn ở một mảnh tiếng kinh hô trung, đem cả bình “Hồng nhan túy” một hơi cạn sạch —

Độc tính phát tác rất nhanh.

Đầu thật choáng a! Cảnh vật trước mắt ở đây đều xoay tròn, nàng là không phải là uống say? Hi, thân thể nhẹ nhàng bay bổng.

Duật, để cho ta nhìn lại chàng một lần cuối cùng, ta muốn nhớ thật kỹ khuôn mặt của chàng!

Từ từ trước mắt tối sầm, ngực bắt đầu cảm thấy nặng trĩu, hô hấp cũng bắt đầu không thể thông, thân thể bị hút tới đất phía dưới——

Nàng cũng sắp chết rồi, phải không?

Ôm ta, Duật!

Ta thật sự rất muốn, rất muốn được làm tân nương của chàng. Nếu như còn có kiếp sau, chàng có nguyện ý cưới ta không? Nàng muốn hỏi thành tiếng, nhưng miệng làm thế nào cũng không mở được.

Nàng quá mệt mỏi, cần hảo hảo nghỉ ngơi.

“Tứ tiểu thư, người tỉnh chứ, Tứ tiểu thư ——”

Ai đang gọi nàng?

Phùng Si Tâm cố gắng từ phía dưới vách tuyết nhai đưa tay không thấy được năm ngón đi lên. Mặc dù tâm lực quá mệt mỏi, nhưng là nàng vẫn còn không muốn chết, nàng không muốn rời xa Duật! Cho dù có hiểu lầm đến đâu, tin tưởng một ngày nào đó chân tướng sẽ rõ ràng, cho nên nàng nhất định phải kiên nhẫn chờ đợi ngày đó đến.

Nàng không thể dễ dàng buông tha cho hạnh phúc nắm trong tay, nàng không muốn chết ——

“Tứ tiểu thư, người nghe được thanh âm của ta sao?” Người nọ không ngừng kêu lên, bởi vì có thanh âm của hắn, để cho Phùng Si Tâm dần dần thoát khỏi bóng tối.

Nàng lao lực mở mí mắt, dưới ánh sáng mờ tối mơ hồ có người ở bên cạnh nàng.

“Ai vậy?” Nàng suy yếu nhẹ hỏi.

“Ta là Hách Liên Bình.” Người kia nói.

“Hách Liên đại thúc, ta không chết sao.” Người chết là sẽ không cảm giác được đau đớn, như vậy là nàng được cứu trợ.

Hắn buồn bã nói: “Tiểu thư đã hôn mê một ngày một đêm, độc trong người mặc dù đã được giải, nhưng Diêm hoàng, ngài ấy. . . .”

“Duật vẫn không tin ta?” Phùng Si Tâm sâu kín nói: “Nếu như ngay cả chết cũng không thể chứng minh, như vậy ta đã không biết nên làm như thế nào.”

Hách Liên Bình vội la lên: “Trước đừng nói những thứ này, ta đã sắp xếp xong xuôi thuyền bè, trước tiên đưa tiểu thư rời nơi này rồi hãy nói.”

“Thúc muốn đưa ta đi? Nhưng Duật, hắn ——” Nàng được hắn đỡ ngồi dậy.

“Ta tin tưởng tiểu thư chưa từng có ý tứ tổn thương ngài ấy, nếu không đã sớm hạ thủ. Cho nên trước hết ta đem tiểu thư đưa đến chỗ an toàn, sau khi Diêm hoàng hết tức giận, ta sẽ cùng ngài ấy bình tâm tĩnh khí thảo luận chuyện này.”

Phùng Si Tâm khi được hắn giúp đỡ, khó khăn đứng thẳng, cau mày nói: “Hách Liên đại thúc, ta không thể rời đi, nếu không Duật sẽ cho là ta là bỏ chạy. Hiểu lầm giữa ta cùng chàng chỉ biết càng kết càng sâu, chàng sẽ càng hận ta hơn.”

“Người cho rằng người thật đi được sao?” Thanh âm một người truyền đến làm người ta lạnh thấu xương.

Bóng đen cao lớn ngăn trở ánh sáng trước cửa phòng, như sứ giả bóng tối tới từ địa ngục, để cho trái tim hai người trong nhà rét lạnh.

Phùng Si Tâm sắc mặt tái nhợt như tuyết, si ngốc ngưng mắt nhìn hắn.

“Duật, ta sẽ không trốn.” Nàng bảo đảm nói.

Đông Phương Duật bước thong thả lại gần, cũng không thèm nhìn tới nàng một cái. “Hách Liên Bình, người giỏi thật, lá gan thật lớn! Dám cãi lại mệnh lệnh của ta, đừng tưởng rằng ta không dám xử tử người.”

“Diêm hoàng, xin nghe thuộc hạ ——”

Hách Liên Bình mới nói đến một nửa, Đông Phương Duật giơ tay lên, ngay cả thân thể của hắn cũng không đụng tới đến, chỉ thấy cả người hắn văng ra, té ngã trên một đồng bàn ghế bể tan tành, khoe miệng cũng tràn ra máu tươi.

“Hách Liên đại thúc!” Phùng Si Tâm không để ý thân thể nhu nhược, chạy như bay tới.

Hách Liên Bình giống như là đã sớm dự liệu được sẽ có cục diện này, lau đi vết máu trên khoe miệng, “Ta không sao.”

Đông Phương Duật tung chưởng này chỉ dùng năm thành công lực, có thể nói là thủ hạ lưu tình, nếu không tim của hắn sớm đã bị vỡ nát.

“Duật, chuyện này không liên quan tới Hách Liên đại thúc, người muốn giết thì cứ giết ta.” Nàng đem lỗi cũng hướng trên người mình. “Tùy tiện người muốn thế nào đối phó ta đều được, ta sẽ không chạy trốn.”

Đông Phương Duật chế trụ cổ tay nàng, đem người nàng kéo về phía trước, giọng nói đầy vẻ mỉa mai, “Thật là có bản lĩnh, ngay cả người bên cạnh ta cũng bị người thu mua, thật làm người ta bội phục.”

“Ta không có.” Ai tới nói cho nàng biết nên làm cái gì bây giờ mới phải?

Cánh tay cứng như sắt của hắn xé ra, thô lỗ đem nàng kéo ra ngoài, “Ta sẽ không để cho người chết dễ dàng như vậy, người phản bội ta đều phải trả giá thật lớn.”

Phùng Si Tâm chỉ có thể lão đảo nghiêng ngã theo sát hắn, có mấy lần còn suýt nữa trật chân té.

“Diêm hoàng!” Hách Liên Bình che ngực đuổi sát ở phía sau.

“Không có ta cho gọi, bắt luận kẻ nào đều không cho phép vào!”

Một tiếng lời đình rống giận vang lên, nương theo mà đến là thanh âm đóng cửa, cũng đem toàn bộ người khác ngăn cách ở ngoài bởi cửa phòng.

Thể lực Phùng Si Tâm chưa khôi phục bị đẩy ngã trên mặt đất, nhưng lửa giận của Đông Phương Duật cũng không hù dọa được nàng, bởi vì nàng hiểu tim của hắn đã bị đả thương rất lớn, mới có thể muốn mượn tổn thương nàng tới vượt lên đau đớn.

Hơn nữa nàng hiểu, coi như nàng nói cái gì nữa cũng không có tác dụng, Duật cũng sẽ nghĩ nàng nói dối. Chỉ có chờ khi hắn đem thống khổ phát tiết hết, mới có thể đem lời của nàng nghe vào.

“Duật, ngươi muốn làm gì?” Phùng Si Tâm giật mình hỏi.

Đông Phương Duật không biết từ nơi nào tìm được một sợi xích sắt, một mặt cố định ở đầu giường, một đầu khác xích ở cổ chân phải của nàng, hơn nữa còn dùng một cái khóa mà khóa lại.

“Không nhìn ra được sao? Từ giờ trở đi, phạm vi ngươi có thể sống chính là cái gian phòng này, ngươi chấp nhận đi! Không còn có người nào cứu được ngươi.” Hắn tuyệt tình, tàn nhẫn, ngạo nghễ nhìn Phùng Si Tâm khóc không ra nước mắt.

Nàng đau xót, không rơi nửa giọt nước mắt, “Ta đã thề vĩnh viễn sẽ không rời xa chàng. Duật, chàng quên sao? Chàng cần bản không cần khóa ta, ta cũng sẽ không đi.”

“Ngươi cũng đã thề sẽ không phản bội ta, kết quả sự thật chứng minh nữ nhân nói một chút cũng không thể tin, mà ta đây còn là tên đại ngốc còn tưởng rằng ngươi không giống loại nữ nhân đó, ha ha. . . .” Hắn tự giễu cười to, “Ta thật ngu xuẩn, thật dần, còn bị ngươi lừa bốn phải trái xoay quanh.”

Phùng Si Tâm lòng đau như cắt muôn an ủi hắn, “Duật, chàng không nên mắng chửi mình như vậy ——”

“Ngươi đừng giả mù sa mưa nữa, ta đã nhìn thấu lòng của ngươi, sẽ không tin ngươi nữa.” Đông Phương Duật từ bên hông lấy ra hà bao màu lam nhạt, ném ở trên sàn nhà tựa như cho hả giận, dùng chân nặng nề giẫm lên. “Ngươi giống như hà bao này, không hề đáng giá để ta quý trọng.”

Thân thể nàng run rẩy, nhờ bám vào giường mới không có ngã xuống.

“Chàng. . . . không hề yêu ta nữa?”

Đông Phương Duật buồn cười. “Yêu? Ta đối với ngươi chỉ có hận.”

“Không thể nào, Duật, chàng đã nói sẽ yêu ta cả đời, ta biết chàng đang giận ta. Van cầu chàng đừng nói lời tuyệt tình như vậy, lòng của ta thật là đau.”

“Ngươi sẽ đau lòng? Ha ha ha. . . . Ta nghe qua mà thấy thật buồn cười.” Nụ cười của hắn lạnh khốc, không có một tia tình cảm tồn tại.

Phùng Si Tâm không có chút báo động trước lao vào trong ngực hắn, ôm chặt không buông.

“Ta không muốn, ta không muốn. Duật, chàng đừng ghét bỏ ta. Ta thật vất vả mới tìm được một người chịu yêu ta. Van cầu chàng đừng vứt bỏ ta.”

Thân thể đang căng thẳng của hắn trải qua cái ôm từ thân thể thuần khiết của nàng, bỗng nhiên phát ra một loại xung động.

Dục vọng căng cứng phía dưới mãnh liệt thiêu đốt mắt của hắn.

“Ta là muốn ngươi ——.” Đông Phương Duật kéo nàng về phía mình.

Phùng Si Tâm thân thể mềm mại khẽ run ngẩng đầu lên, đôi môi cuồn cuộn đã kia đã cúi xuống, thô bạo hôn sâu nàng.

Hắn còn để ý tới nàng!

“Duật ——” nàng thật vui mừng, nâng mũi chân lên hưởng ứng nụ hôn của hắn.

Nụ hôn này chẳng qua là một loại phát tiết, đầu lưỡi hắn mạnh mẽ cạy miệng nàng ra, căn bản không có bận tâm đến cảm thụ của nàng.

Nhưng là, đây đối với Phùng Si Tâm mà nói cũng đã coi như là ân huệ trời ban.

Chỉ cần một nụ hôn không thể giải khai dục hỏa thiêu đốt toàn thân hắn. Nàng đã không phải là nữ nhân hắn quý trọng, hắn có thể không cố kỵ chút nào hưởng dụng thân thể của nàng. Nghĩ như vậy, hắn muốn hoàn toàn lược đoạt sự vọng động của nàng che mắt lý trí của hắn.

Khi hai người say đắm trong nụ hôn, Đông Phương Duật đã thành công đem nàng đặt trên nhụy tháp. Răng môi tham lam vô tình gặm cắn da thịt trắng nõn của nàng phơi bày bên ngoài y phục, bên tai nghe nàng phát ra hơi yếu rên rỉ, khoái cảm xâm nhập hắn, đột nhiên hắn đưa bàn tay xé nát y phục trước ngực nàng ——

Phùng Si Tâm mở ra mắt to kinh hoàng, bị hắn làm sợ hãi.

“Duật ——”

Tay của hắn không có vì vậy mà dừng lại chốc lát, ngược lại vén cao quần dài của nàng, xé rách tiết khổ bên trong, bộ dáng cuồng bá kia tựa như dã thú mất đi khống chế.

“Dừng tay! Duật, chàng muốn làm gì?” Nàng hốt hoảng đá hai chân.

“Người không phải là gọi ta muốn người sao?” Đông Phương Duật đem tiết khổ kéo đến mắt cá chân nàng, dùng đầu gối giữ hai bắp đùi của nàng, “Tại sao lại phản kháng?”

Phùng Si Tâm nước mắt rơi như mưa, “Không phải như vậy, không phải là ——”

“Đây chính là ta muốn, bắt đầu từ hôm nay, người chỉ là công cụ giúp ta phát tiết, một nô tỳ làm ấm giường, còn không bằng kỹ nữ.” Hắn hung tợn nói.

Nàng không có chút sức lực đánh hắn, khóc đến ngũ tạng lục phủ cũng muốn vỡ tan.

“Sao lại biến thành như vậy? Người không phải Duật của ta. Duật sẽ không đối xử với ta như vậy .”

Đông Phương Duật buông tiết khổ của mình ra, đem hai tay của nàng giữ trên đỉnh đầu.

“Đông Phương Duật đã chết, đã bị người giết chết.”

“Không ——” Phùng Si Tâm khóc to, cổ họng cũng bỏng rát.

“Đông Phương Duật hiện tại là chủ nhân của người, hắn là chủ nhân của thân thể cùng tâm của người.” Hắn âm trầm nhếch môi cười một tiếng, trong tiếng cười đột nhiên hắn đem mình vùi vào trong cơ thể nàng.

Xâm nhập bất ngờ kia khiến nàng hoảng sợ kêu to, “A ——”

“Đây là ta trừng phạt người. Từ giờ khắc này, chỉ có ta mới có thể muốn người.” Giống như là ở tuyên cáo quyền lợi của mình, sau đó hắn hoàn toàn xuyên thấu nửa người dưới của nàng.

“Đau quá ——” Phùng Si Tâm kêu thảm một tiếng, quả muốn lui về phía sau. “Duật, chàng làm ta đau.”

Nàng còn chưa có chuẩn bị xong tiếp nhận hắn, Đông Phương Duật biết rất rõ ràng, nhưng là hắn vẫn quyết tâm mạnh mẽ đoạt lấy nàng, bất kể nàng khóc gọi cầu khẩn như thế nào, hắn cũng sẽ không có nửa điểm thương hại.

“Phải không? Người thật biết cái gì gọi là đau sao?” Hắn rút phân thân to lớn ra, lại một lần nữa tiến vào nơi nhỏ hẹp vẫn là khô khốc kia, nói.

Chỉ cần hắn cao hứng, đau như thế này lại có là gì chứ? Phùng Si Tâm đau đến cắn chặt môi, nước mắt dọc theo khóe mắt không tiếng động chảy xuống.

“A ——”

Nàng mới kêu một tiếng, liền bị người dùng miệng chặn lại.

Đông Phương Duật thô bạo phóng túng mình, một lần lại một lần mạnh mẽ tiến lên.

Cảm giác đau đớn thủy chung không muốn rời đi, Phùng Si Tâm giống như nai con bị thương, từ cổ họng phát ra thanh âm nức nở đáng thương, nước mắt chảy đầm đìa chịu đựng mãnh lực đẩy mạnh của hắn.

7. Chương 7

“Cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp.” Sau một hồi yên lặng, Ngọc Tu La thở dài nói.

Những lời này chính là tiếng lòng của mọi người ở đây. Hơn nửa năm chuẩn bị Tuyển phi yến, cuối cùng là thất bại. Mọi người khổ cực uống phí công sức thì không nói, quan trọng là không biết nên dọn dẹp tàn cuộc như thế nào mới phải đây.

Hách Liên Bình ngữ trọng tâm trường nói: “Cũng đã qua hơn nửa tháng, Diêm hoàng còn chưa cho phép bắt luận kẻ nào vào thăm Phùng Tứ tiểu thư, ta bây giờ không dám tưởng tượng nàng đã biến thành cái bộ dáng gì nữa.”

“Ít nhất có thể xác định nàng còn sống.” Ngân Tu La đùa cợt nói.

Ngọc Tu La tức giận lườm hần một cái, “Người không phải là nói nhảm sao? Không sai, người vẫn còn sống, chỉ sợ Diêm hoàng đã sớm đem người ta ăn sạch sẽ. Sự trong sạch của một cô nương một khi bị phá hủy còn nghiêm trọng hơn cả cái chết.”

“Nếu thật là như thế, có thể thấy được Diêm hoàng đối với nàng cũng không phải là hoàn toàn không có tình cảm.” Hách Liên Bình tự an ủi mình.

Ngân Tu La không nhịn được phản bác, “Người đừng cao hứng quá sớm, còn sống không có nghĩa là không có chuyện. Nữ nhân kia phạm phải chính là đại kỵ của Diêm hoàng, còn có thể nguy hại đến cả Diêm cung. Muốn chứng minh nàng trong sạch, trừ phi có căn cứ chính xác, nếu không chết sớm hay muộn thì đều là cái chết, ai cũng không cứu được nàng ta.”

“Người đối với nàng không có hảo cảm hay sao?” Hách Liên Bình hỏi.

Ngọc Tu La cười đến mị thái mọc lan tràn, “Trong mắt của hần chỉ có chị dâu Ái Nguyệt, đối với những nữ nhân khác một mực là làm như không thấy, nói chi đến có hảo cảm hay không.”

“Ta đang luận sự, không liên quan đến lão bà ta.” Ngân Tu La không thích có người lấy ái thê ra nói giỡn.

Giọng nói Hách Liên Bình như chặt đinh chém sắt: “Ta tin ánh mắt của mình sẽ không nhìn lầm người, tất cả đều vì Diêm hoàng. Mọi người mau sớm tìm ra chứng cứ có lợi cho nàng mới là việc cấp bách. Không biết hắc Đường chủ có cao kiến gì không?”

“Ta nghĩ đi nghĩ lại, thấy Phùng Vũ Hoàn cũng chỉ là một thương nhân, trừ con rể cả Thiết Chấn Phi ra cũng không đi lại với người trong giang hồ, hần làm vậy cũng không có lợi ích gì. Đến tột cùng hần và Diêm cung có thâm cừu đại hận gì khiến ngay cả tánh mạng của nữ nhi ruột thịt hần cũng không để ý, lại toàn tâm toàn ý muốn đẩy Diêm hoàng vào chỗ chết?”

Vấn đề này một dao đâm thấy máu, khiến người khác cảm thấy có nhiều nghi vấn.

Ngân Tu La gương mặt xem thường, “Chuyện này có gì lạ. Năm đó Tiêu Chí Uyên không phải là cũng vọng tưởng lợi dụng nữ nhi một bước lên trời, ngồi lên ghế minh chủ võ lâm đó sao.”

“Ta không cho là như thế.” Hách Liên Bình vẫn giữ ý kiến của mình.

Ngân Tu La nhú mi nói: “Ngược lại người hết sức thiên vị nữ nhân kia.”

“Không phải là ta thiên vị, mà là bởi vì nàng không giống như đang nói dối. Huống chi các người cũng tận mắt thấy, kể từ khi biết nàng Diêm hoàng cũng cười nhiều hơn, vui vẻ hơn trước kia. Đó vẫn là tâm nguyện của chúng ta còn gì! Vì thế ta không đành lòng thấy bọn họ hành hạ lẫn nhau. Chỉ cần có thể chứng minh Phùng Tứ tiểu thư đích xác là bị lợi dụng, trước đó hoàn toàn không biết chuyện, may ra có thể cứu được nàng.” Hách Liên phân tích.

Ngọc Tu La đồng cảm, “Hách Liên hộ pháp nói rất đúng, chuyện máu chốt nhất định ra ở trên người Phùng Vũ Hoàn. Kim Lăng thuộc về quần hạt của ta, chuyện này giao cho ta làm.”

“Như vậy ta liền phụ trách điều tra Tình Anh Môn cùng chuyện này có phải là có liên quan hay không.” Hắc Tu La nói.

Hách Liên Bình ôm quyền nói: “Vây làm phiền hai vị Đường chủ, nhớ giữ liên lạc.”

Phùng Si Tâm co rúc ở góc giường như con tôm nhỏ, trên người đắp một cái chăn bông thật dày, bên trong cái gì cũng không mặc, chỉ duy nhất lộ ra là chân phải bị xích bằng dây xích sắt, da thịt trắng nõn do ma sát của dây xích mà rách da, sưng đỏ.

Hai mươi ngày qua, ngoại trừ lúc nàng xuống giường ăn uống, cũng chỉ có thể nằm trên cái giường này đợi khi Đông Phương Duật muốn, liền phải mở hai chân ra để hắn phát tiết dục hỏa.

Đúng vậy! Ở trong mắt của hắn, nàng là tù phạm, là kỹ nữ, đây là điều vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Đuôi mắt của hắn không tự chủ được xẹt qua vết máu loang lổ trên mắt cá chân nàng, không khỏi dâng lên một cỗ tức giận.

“Thức dậy!”

Phùng Si Tâm đang chìm trong giấc ngủ bị tiếng hô kia làm tỉnh lại, từ trong chăn bông thò đầu ra.

“Duật, chàng. . . . lại muốn sao? Ta mệt quá, để cho ta ngủ thêm một lát có được hay không?” Nàng đã không có khí lực thỏa mãn yêu cầu của hắn nữa, nàng khóc lớn.

“Người đã ngủ gần mười canh giờ, còn dám nói với ta muốn ngủ nữa sao? Nhớ lấy thân phận của mình! Người không có quyền lợi cự tuyệt mệnh lệnh của ta, đứng lên!”

Nhìn khuôn mặt hắn lạnh như băng khiến Phùng Si Tâm run sợ, đem câu nói lại nuốt trở về. Nàng từ từ bước hai chân đau nhức không chịu nổi đến trước mặt hắn, bỏ chăn bông đắp trên người ra. Nhưng vừa chạm vào không khí lạnh lẽo bên ngoài, nàng vội vàng ôm lấy thân thể đang phơi bày, toàn thân run rẩy tựa phiến lá rụng.

Mặc dù trong nhà có lò sưởi nhưng vẫn lạnh giá, nàng rét run người, hai hàm răng cầm cập va vào nhau.

Đông Phương Duật bốt đi lửa giận, lấy chăn bông liền ném ở trên đầu nàng. “Đắp kín thân thể lại, nếu bị gió rét ta cũng sẽ không cứu người. Đừng nghĩ dùng chiêu này trốn tránh sự trừng phạt.”

“Cám ơn.” Nàng sợ hãi cười một tiếng, vội vàng đem chăn bao bọc thân thể mảnh mai. Duật còn là rất quan tâm nàng, trong lòng Phùng Si Tâm dâng lên một trận ngọt ngào.

“Ta cũng không phải là quan tâm người, chẳng qua là không muốn để cho người chết quá sớm, vậy sẽ thiếu rất nhiều niềm vui thú.” Hắn vô tình đâm rách mộng đẹp của nàng, khoái ý nhìn nụ cười của nàng biến mất.

Tâm của nàng trầm xuống, lấy tinh thần nói: “Bất kể là vì cái gì, ta vẫn muốn cám ơn chàng.”

“Người ——” hắn nổi óa.

Nàng cười đến thật bất đắc dĩ, “Ta không hề phản bội chàng. Duật, bất kể chàng có tin hay không, ta vẫn sẽ nói những lời này.”

“Ta không muốn nghe người nói những lời này nữa.” Đông Phương Duật móc ra cái chìa khóa mở khóa trên mắt cá chân nàng, “Hiện tại đã không có người dám tự mình để cho người chạy, ta muốn người cũng sẽ không ngu xuẩn đến mức cho là mình chạy thoát khỏi đảo này!”

“Ta sẽ không chạy trốn! Cả đời này, cả kiếp này, nơi ta muốn nhất chính là bên cạnh người.” Nàng nói không oán không hối hận.

Đông Phương Duật cố ý đem lời của nàng hiểu sai, “Cho đến khi người hạ độc giết ta mới thôi có phải hay không? Người sẽ không có cơ hội này! Cho nên muốn dùng ‘hồng nhan túy’ đối phó ta ư? Quá coi thường ta rồi.”

“Tùy chàng nghĩ như thế nào cũng được.” Nàng ngáp một cái, phụ diễn nói.

Hắn tức giận, đưa tay nắm lấy cằm của nàng, “Mở mắt nói chuyện với ta!”

Phùng Si Tâm bị bóp đau đớn, nhất thời bị thương dâng lên.

“Từ nãy đến giờ có mình chàng nói, cũng không chịu nghe ta giải thích. Bây giờ còn muốn ta nói gì?” Muốn ngủ lại không thể ngủ, có thể so với chết còn thống khổ hơn.

“Người dám mạnh miệng?!” Hấn nóng nảy rống.

Nàng đôi mắt đầm lệ nói: “VẬY chàng giết ta đi, như vậy là ta có thể hảo hảo ngủ một giấc.”

“Người ——” Nhìn vẻ mặt nàng mệt mỏi, vô luận như thế nào hấn cũng không hạ thủ được.

Đáng chết! Hấn nên không chậm trễ chút nào mà giết nàng mới đúng.

Đông Phương Duật, người quá mềm lòng rồi! Nàng phản bội người, tại sao còn để cho nàng sống đến bây giờ? Chẳng lẽ người đối với nàng mọi chuyện chưa dứt, cho nên không hạ quyết tâm?

Không phải thế! Hấn đối với nàng chỉ có hận, không có yêu.

Hấn cũng không cách nào đợi ở trong phòng nữa, mạnh mẽ tông cửa xông ra.

“Uy Uy, người mau nhìn, cha nuôi đi ra rồi.”

Hai tỷ muội đã đợi chừng mấy ngày, lúc nào cũng có kỳ môn không thể vào được. Cuối cùng thì hôm nay các nàng cũng có cơ hội.

Đông Phương Uy Uy cùng tỷ muội song sinh vội chạy vào, “Thật tốt quá, thừa dịp lúc này chúng ta phải chuồn êm đi vào.”

“Các người không thể đi vào!” Có người trước một bước ngăn ở cửa.

Thấy rõ người dám chắn đường mình, nàng tự nhiên lên giọng công chúa giá thú, “‘Lãnh Trạm’, ta trình trọng cảnh cáo ngươi! Nếu ngươi không để cho chúng ta vào xem nghĩa mẫu tương lai, ta bảo đảm sẽ làm cho ngươi hối hận cả đời.”

Nghe được nàng nói vậy, Lãnh Trạm ngay cả chân mày cũng không có mặt nhăn một cái.

“Diêm hoàng giao phó không cho bất luận kẻ nào tiến vào tẩm cung, kính xin hai vị công chúa không nên làm khó thuộc hạ.” Hấn là phụng mệnh làm việc, cho dù là các nàng cũng không thể phá lệ.

Đông Phương Nhạc Nhạc chấp hai tay trước ngực, khẩn cầu: “Lãnh Trạm, ta nhờ cậy người để cho chúng ta đi vào có được hay không? Chỉ cần liếc mắt nhìn là được rồi, chúng ta nhất định sẽ rất cẩn thận, sẽ không để cho cha nuôi nhìn thấy.”

“Thật xin lỗi, thứ cho thuộc hạ khó có thể tòng mệnh.” Hấn thật không giúp được gì.

“Lạnh run kia, người hãy thành thật nói với ta, người tin tưởng rằng nghĩa mẫu tương lai muốn giết nghĩa phụ sao?” Đông Phương Uy Uy hỏi.

(Chị sửa tên anh,)

“Không tin.” Lãnh Trạm khẩu khí như thường.

Nàng không vui hỏi: “Nếu không tin, tại sao không để cho chúng ta giúp nàng?”

“Ta có tin hay không cũng không phải là trọng điểm, trừ phi có người có thể nói lên chứng cứ chứng minh nàng vô tội, nếu không nàng vĩnh viễn là nghi phạm.”

Đông Phương Uy Uy tròn mắt hạnh, “Chúng ta cũng không phải là muốn thả nàng đi, chỉ là muốn vào xem nàng có được hay không? Có phải bị cha nuôi ngược đãi rất thảm hay không? Chẳng lẽ ngay cả chút chuyện nhỏ nhặt này, người đều không nguyện giúp sao? Lạnh run, ta bây giờ mới biết máu của người lại lạnh như vậy, có thể thấy chết mà không cứu!”

Mặt hấn lạnh nhạt, “Thuộc hạ làm theo chức trách, không thể xử trí theo cảm tính.”

“Người là đồ động vật máu lạnh! Tức chết ta.” Nàng tức giận mắng hấn, “Hảo, Lãnh Trạ, cô nải nải ta với người không đội chung trời, cũng không tin ta không vào được cánh cửa kia.”

Đông Phương Uy Uy thật nhanh nháy mắt với Đông Phương Nhạc Nhạc, sau đó ác “Ê” bổ nhào vào “Hổ” ôm lấy Lãnh Trạ, cả người dính lấy người hấn, Đông Phương Nhạc Nhạc liền thừa dịp lúc này, đem hết khí lực bú sữa mẹ chạy về phía trước, cuối cùng thuận lợi đạo lũy thành công.

“Người —— làm cái gì vậy? ! Mau buông ta ra!” Lãnh Trạ quẫn nghiêm mặt rống to.

Đông Phương Uy Uy liền yêu cùng hấn làm trái lại, ngược lại ôm càng chắc, “Không thả! Lạnh run à, người nếu dám đụng đến ta một cái, thì phải phụ trách cưới ta a!”

(Hai anh chị này trong truyện Quỷ tình linh á, =))

Nàng vừa nói xong, quả nhiên Lãnh Trạ đem tay lùi về, cầm co rút nhanh, “Đông Phương Uy Uy, cônương tốt là không thể tùy tiện ôm nam nhân, không có ai dạy người sao?” Nàng thật là quá vô pháp vô thiên.

“Có a! Cho nên ta muốn làm cô nương xấu, mới khinh thường làm cô nương tốt.” Nàng đắc ý treo ngược ở trên người hấn.

Hấn nhìn chung quanh, chỉ sợ bị mọi người nhìn thấy một màn này.

“Nếu để cho người ta nhìn thấy, nói không chừng sẽ ép người gả cho ta, như vậy người cũng nguyện ý sao?” Lãnh Trạ cố ý nói như vậy muốn dọa nàng một chút.

Đông Phương Uy Uy không sợ, theo lời của hấn nói tiếp.

“Được a! Gả thì gả, ai sợ ai, bắt quá phải để cho ta chơi thêm bốn năm nữa, đợi đến khi ta mười lăm tuổi cập kê, người có thể tự mình hướng cha nuôi xin cưới ta.”

“Người —— Muốn gả cho ta?” Tiểu yêu nữ này dám đáp ứng!

Nàng cười đến mức vô cùng gian trá, “Đúng nha! Có cao hứng hay không?”

“Không muốn!” Lãnh Trạ theo trực giác kêu lên.

“Không muốn cũng không được, ôm cũng đã cho người ôm qua, không thể không chịu trách nhiệma!” Đông Phương Uy Uy năm nay mới mười một tuổi, lại vào ngày hôm nay vì mình định một trượng phu.

Lãnh Trạ thoáng chốc có loại cảm giác ngày tận thế đến rồi.

“Tìm ta có việc gì?” Đông Phương Duật nghiêm mặt tiến vào phòng nghị sự.

Ngân Tu La cũng không khách khí trực tiếp đi vào chủ đề, “Thuộc hạ xin hỏi Diêm hoàng, định xử lý Phùng Si Tâm như thế nào?”

“Chuyện này ta tự có chủ trương.” Lại vì nàng mà thuyết tình.

Ngân Tu La không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Phùng Si Tâm lần này tới tham gia Tuyển phi yến, ý đồ mưu sát Diêm hoàng, thiết thủ cơ mật của Diêm cung, ý đồ bất chính căn cứ chính xác đã thu góp xong, xác nhận không có lầm. Thân là đường chủ Ngân Triệu Đường, thỉnh cầu Diêm hoàng mau chóng đem xử tử, răn đe.”

Đông Phương Duật hoắc mắt xoay người, “Người nói cái gì?”

“Nhân chứng, vật chứng đều đầy đủ, nên đem phạm nhân ngay tại chỗ xử tử, đây cũng là quy củ Diêm cung đã có mấy chục năm qua, chẳng lẽ Diêm hoàng quên sao?” Hấn không chút nào lùi bước hỏi.

Đây là một nước cờ hiểm, chuyện cho tới bây giờ chỉ có thể xem vận khí tốt không. Nếu hoàn toàn ngược lại, vậy thì toàn bộ xong rồi.

“Ta không quên.” Đông Phương Duật hai tay theo bản năng nắm thành quyền.

Giọng nói Ngân Tu La càng thêm cường ngạnh, “Như vậy vì sao chuyện phát sinh gần một tháng, vẫn không thấy Diêm hoàng quyết định xử trí Phùng Si Tâm như thế nào? Chẳng lẽ Diêm hoàng cố ý làm việc thiên tư?”

“Không! Ta không có.” Đông Phương Duật giận dữ nói.

“Nếu không có, như vậy nàng vì sao còn vẫn ở bên trong tấm cung của ngài mà không phải địa lao? Đây không chỉ là nghi vấn trong lòng thuộc hạ, mà mọi người trên dưới Diêm cung khẩn cấp muốn biết chuyện. Không lẽ Diêm hoàng cố ý che chở cho nàng?” Ngân Tu La thấy hấn dao động, mạnh mẽ tiếp theo.

Hấn gầm lên, “Ngân Tu La, đây là người đang chất vấn ta?”

“Thuộc hạ không dám, Ngân Mị Đường là hình đường của Diêm cung, năm đó ngài đem nó giao cho thuộc hạ chưởng lý, hôm nay nhân phạm cũng nên để thuộc hạ tới xử trí mới đúng.”

Đông Phương Duật xấu hổ thành giận, hấn lại giằng co cùng thuộc hạ đắc lực. Đường như chỉ cần có người muốn mang Phùng Si Tâm đi, hấn sẽ giống như phải cùng đối phương liều chết.

“Nếu như ta không giao thì sao?” Hấn nói qua hàm răng nghiến chặt.

“Y theo quy củ của Diêm cung, thuộc hạ có quyền mang phạm nhân đi, cho dù là ngài cũng không thể ngăn cản.” Ngân Tu La chờ đáp án của câu nói này. “Trừ phi ngài đối với nàng vẫn còn lưu luyến, mới không muốn đem nàng giao ra?”

“Không!”

Ngân Tu La mặt không đổi sắc vẫn ép hỏi: “Còn không phải lưu luyến?”

“Người dám dùng loại khẩu khí này nói chuyện với ta ư?” Đông Phương Duật không kềm chế được cơn giận rít gào.

“Thân là người chấp pháp, vì cầu xin công bằng công chính, nên không sợ bất kỳ trở lực, cho dù trở lực đó là đến từ với Diêm hoàng ngài cũng giống vậy. Nếu chứng cứ phạm tội xác thật, phạm nhân nên phải bị trừng phạt.”

Đông Phương Duật hít sâu một cái, vẻ mặt bí hiểm làm cho người ta đoán không ra.

“Ta hiểu, ngày mai ta tự sẽ đem người giao cho người.” Nói xong, hấn liền phẩy tay áo bỏ đi.

“Hô!” Ngân Tu La lấy hơi thật to. “Làm ơn đi, sau này chuyện như vậy đừng bao giờ giao cho ta nữa.”

Trái tim của hấn cũng đập liên hồi, đây là lần đầu tiên hấn bất kính với Diêm hoàng như vậy. Có lẽ hấn chịu một lần là đủ rồi.

Hách Liên Bình đi vào, “Ai bảo người nói lời nói này, cùng hấn đòi người có thể đòi đến mạnh mẽ như vậy. Xem ra Diêm hoàng đối với Phùng Tứ tiểu thư vẫn còn vừa yêu vừa hận, chứng tỏ chúng ta còn có hi vọng.”

“Ngày mai hấn đem người giao cho ta, thật muốn ta đem nàng nhốt ở trong địa lao sao?” Hấn không cho là một tiểu cô nương có thể chịu được nỗi khổ nơi lao ngục.

“Không, địa lao vừa đen lại ẩm ướt, thân thể của nàng nhất định chịu không nổi. Cứ phạt nàng làm lao động cường bức là được rồi, còn có thể tranh thủ chút thời gian giúp Hắc Đường chủ cùng Ngọc Đường chủ. Huống chi có thể để cho Diêm hoàng đau lòng một cái, đối với chuyện khác cũng có chút trợ giúp.”

Hận tuy lớn, sức mạnh của tình yêu lại sâu hơn.

Chỉ cần trong lòng còn có yêu, hận cũng có thể bị yêu hóa giải.

Hách Liên Bình tin tưởng tự đáy lòng.

Mang theo vô cùng tuyệt vọng cùng đói khát, Đông Phương Duật giày xéo mỗi tấc da thịt trên người Phùng Si Tâm. Nhưng tựa như thế nào cũng không đủ, khi ngậm một bên nụ hoa mẫu Mân Côi, ngón tay đã hướng chân của nàng mà tìm kiếm ——

“Duật?” thanh âm Phùng Si Tâm còn có nồng nặc buồn ngủ.

Gần đây nàng càng ngày càng tham ngủ, có lúc liên động cũng lười động một cái, cho đến bị hấn “Làm ồn” tỉnh, nhiệt tình trong cơ thể trong nháy mắt bị trêu chọc lên.

Đầu lưỡi hấn di chuyển trên nụ hoa đang đứng thẳng của cửa nàng, lớn tiếng rên rỉ.

“Duật, ngô ——” Phùng Si Tâm theo bản năng ôm lấy đầu hấn, luồn đầu ngón tay xuyên qua những sợi tóc đen bóng.

Theo chuyển động của đầu lưỡi, ngón tay thô ráp kia cũng đang xâm nhập vào nơi tư mật nhất của nàng.

Nàng kinh ngạc, không tự chủ thở gấp.

“Duật, chàng làm sao vậy?” Phùng Si Tâm nhảy cảm phát hiện hấn có cái gì không đúng. Những lần hoan ái trước, hấn giống như là thuần túy muốn nàng, còn lần này có gì đó bất đồng, nhưng là có cái gì bất đồng nàng cũng không rõ nguyên do.

Đông Phương Duật khàn khàn giọng: “Đừng nói chuyện.”

Hấn quen thuộc lão luyện trêu đùa nàng, dự vọng trong cơ thể nàng được khơi dậy, để cho nàng lập tức leo lên menh mông vô biên tình không.

Chỉ nghe được Phùng Si Tâm mê loạn kêu: “Duật, ta yêu chàng, ta yêu chàng ——” đó là những lời thật lòng của nàng.

Nàng tỏ tình ngay lập tức khiến Đông Phương Duật cứng đờ. Bất quá hấn cái gì cũng chưa nói, xoay mình hạ xuống thân thể nàng, dùng miệng thay thế động tác của ngón tay.

“Nha —— Đừng, Duật, dừng lại!” Phùng Si Tâm đỏ mặt, kẹp chặt bắp đùi, nhưng đầu của hấn vẫn kiên định chôn ở nơi đó, càn rỡ đi cảm thụ cánh hoa rung động.

Đông Phương Duật bữa bãi thưởng thức nàng, nghe nàng kích động tiem tể gào thét, thỏa mãn thuộc về mình.

Có lẽ đây là lần hoan ái cuối cùng ——

Cái ý niệm này làm tim của hấn co rút, dùng đầu lưỡi liếm kịch liệt hơn, lắng nghe giọng nàng uyển chuyển kiều mị. Dự vọng trong hấn dâng uốn được giải phóng.

Bất quá đây là kết cục tất nhiên sẽ có, hấn vĩnh viễn cũng sẽ không nhớ nàng phản bội hấn.

Đây là nàng bị trừng phạt đúng tội, không đáng giá để hấn đồng tình.

“Duật, ta chịu không được.” Nàng khóc thút thít, hạ thể nóng bỏng, thống khổ sắp đốt vì tro bụi. “Van cầu chàng, cầu xin chàng làm gì đi.”

Đông Phương Duật nâng lên thân thể ướt đẫm mồ hôi, khàn khàn rống: “Người muốn cái gì, người hi vọng ta giúp người làm cái gì? Nói! Ta muốn người nói!”

Hấn cũng đang khó chịu giống nàng, không để ỉn tại chỗ nổ tung. “Ta muốn chàng, ta muốn chàng ——” Phùng Si Tâm nước mắt cùng tiếng khóc nhỏ dần, cầu xin hấn hiệp trợ.

Khóe miệng hấn đầy tà ý nhếch lên, đồng thời động thân tiến vào nàng, lập tức đạt tới cao trào.

“Duật ——” Nàng lắc lư thân thể đuổi theo tiết tấu của hấn.

Trong nháy mắt khoái cảm che dâng cao, cho đến khi Đông Phương Duật buông thả mình, thật lâu sau bình phục từ trong hoan ái kịch liệt, dồn dập thở dốc bên tai không dứt.

Núp ở trong ngực hấn Phùng Si Tâm đợi hô hấp thuận lợi mới hỏi: “Hôm nay tâm tình chàng dường như không tốt lắm, đã xảy ra chuyện gì sao?” Chỉ cần là chuyện của hấn, nàng cũng quan tâm.

Đông Phương Duật cười châm chọc, “Chuyện của ta không mắc mớ gì tới người? Đừng tưởng rằng lên giường của ta, thì có tư cách trông nom chuyện của ta, đừng quên người là một tù phạm.”

“Ta không có ý tứ gì khác, ta chỉ là ——” Hốc mắt nàng đỏ lên nói.

“Ta không muốn nghe, ngươi không muốn ngủ, nhưng ta lại muốn.” Vừa nói, hắc liên xoay người, giống như nàng là người cách xa vạn dặm, giữa hai người phẳng phất cách một cái hố sâu nhảy qua cũng không nổi.

Phùng Si Tâm ngơ ngác, đè nén tiếng khóc sùt sùi, trong lòng khó chịu. Xem ra kiếp này, hai người bọn họ đều không thể có đôi có cặp.

Mà Đông Phương Duật đưa lưng về phía nàng cũng không hề ngủ, mở mắt lắng nghe tiếng khóc của nàng, cho đến khi nàng khóc mệt, hô hấp đều đều truyền đến, mới cường bách mình cũng nhắm mắt lại.

Buổi sáng Phùng Si Tâm tỉnh lại thì có một vị tỷ nữ tay chân gọn gàng giúp nàng chuẩn bị y phục trên người.

Chờ mặc chỉnh tề, Phùng Si Tâm không nén được tò mò hỏi: “Xin hỏi —— đây là chuyện gì xảy ra?”

Tỷ nữ kia miệng kín như bưng, moi không ra nửa câu, nàng thấy vậy cũng không hỏi nữa.

Sau hơn một tháng ở trong tấm cung, khi nàng bước ra ngoài thì thấy Ngân Tu La cùng kia thủ hạ đợi đã lâu.

“Phùng Si Tâm, đi theo chúng ta đi!”

Nàng mặt mang ý sợ hãi hỏi: “Các người. muốn dẫn ta đi nơi nào?”

“Ngươi là kẻ khả nghi giết người chưa thành, muốn đánh cắp cơ mật, mưu đồ bất chính, theo như lệ đem người bắt giữ, chờ xử trí, đi thôi!” Hắc liên chánh nghiêm từ nói.

Phùng Si Tâm tâm hoảng ý loạn muốn lui về bên trong nhà, “Chờ một chút, ta. có thể nói câu từ biệt với Duật hay không? Ta muốn thấy hắc, Duật, Duật, chàng đang ở đâu?”

“Đây là quy củ Diêm cung, dù là Diêm hoàng tới cũng không cứu được ngươi! Ta không muốn động thủ với nữ nhân, ngươi chủ động đi theo chúng ta đi!”

Nàng bị thương hỏi: “Duật hắc —— biết không?”

“Diêm hoàng dĩ nhiên biết.” Ngân Tu La mặt không thay đổi nói.

“Thì ra là hắc đã sớm biết.” Phùng Si Tâm nuốt nước mắt, “Ta đi với các người là được.”

Nàng không biết mình có vị trí nào trong cảm nhận của Duật, có lẽ giống như hắc từng nói qua, chỉ là một kỹ nữ.

Là nàng tự mình đa tình sao?

Cho là mấy ngày nay chúng sống sẽ làm hắc hiểu rõ hơn mình là người thế nào, xem ra là nàng đem chuyện nghĩ đến quá đơn giản. Không có chứng cứ, oan khuất của nàng cũng không được giải ——

Duật vĩnh viễn cũng sẽ không tin tưởng nàng.

Nàng cho là sẽ bị mang tới địa lao, kết quả lại đi tới một gian phòng hơi vắng vẻ, không lớn nhưng có vẻ rất thoải mái.

“Hách Liên đại thúc, các người ——” nàng không hiểu nhìn hắc và Ngân Tu La.

“Tứ tiểu thư tạm thời cứ ở nơi này, chỗ này rất an tĩnh, bình thường sẽ không có người đến quấy rầy.” Hắc nói.

Phùng Si Tâm vẫn chưa hiểu, “Ta không hiểu, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Đừng nóng vội, ngươi trước hết nghe chúng ta giải thích.” Hách Liên Bình thần tức giận ý bảo nàng ngồi xuống, “Bởi vì mấy ngày nay tiểu thư vẫn bị giam giữ ở trong tấm cung của Diêm hoàng, chúng tôi thủy

chung không có biện pháp gấp tiểu thư, càng không thể nói chuyện, cho nên bắt đắc dĩ mới suy nghĩ biện pháp đem tiểu thư ra ngoài này.”

“Nói như vậy các người không phải là muốn đem ta nhốt vào trong tù lao ư?” Nàng cái hiểu cái không hiểu.

“Mặc dù không cần nhốt ở địa lao, bắt quá, cũng không thể một chút xử phạt cũng không có, tránh cho Diêm hoàng nghi ngờ.”

Ngân Tu La gấp gấp nói: “Không có thời gian tán gẫu, mau nói chính sự đi!”

“Chính sự?” Phùng Si Tâm nghiêm chỉnh cúi xuống lắng nghe.

“Không sai. Tứ tiểu thư, chúng ta đang suy nghĩ biện pháp giúp tiểu thư, cho nên bắt kể ta hỏi cái gì, cũng hi vọng tiểu thư có thể trả lời nghiêm túc, không được có nửa điểm giấu giếm. Nếu không ngay cả ông trời già cũng không thể nào cứu được tiểu thư, biết không?” Hách Liên Bình nói ra tính chất nghiêm trọng.

Phùng Si Tâm gật đầu, “Ta hiểu, các người cứ hỏi đi!”

“Được, vấn đề thứ nhất, tại sao cha người muốn người đến gần Diêm hoàng?” Hách Liên bình hỏi.

“Ta không biết, lúc ấy ta cũng đã hỏi phụ thân, nhưng ông ấy bảo ta đừng hỏi, chỉ cần theo lời của ông ấy đi làm là được.” Nàng nổi giận nói.

“Như vậy người đúng là cố ý đến gần Diêm hoàng?” Hách hỏi ra vấn đề thứ hai.

“Mới không phải, vừa mới bắt đầu ta căn bản không biết Duật chính là Diêm hoàng, Duật cũng không hề nói với ta. Mãi cho đến ta bị Mộc Phù Dung đã thương, khi đó ta mới hiểu được. Đây là thật, ta không hề lừa các người.”

Hách Liên Bình cùng Ngân Tu La liếc mắt nhìn nhau, lại hỏi: “Được, đã như vậy, thư cùng đọc được là ai giao cho tiểu thư?”

Vừa nhắc tới món đồ làm nàng thảm hại, chớp mũi Phùng Si Tâm đau xót, nói: “Là Tú Anh. Mấy ngày trước Tuyển phi yến nàng mới giao đồ cho ta. Khi ta đọc thư xong, ta thật sợ hãi, nhưng là lại không biết được nên làm cái gì bây giờ —— Ta yêu Duật, làm sao có thể sẽ đọc chết chàng chứ? Nhưng là lời của phụ thân lại không thể không nghe, nếu không ông ấy sẽ đoạn tuyệt quan hệ cha con với ta.

“Lòng ta nghĩ nhất định giữa phụ thân cùng Duật có hiểu lầm, cho nên hắn mới có thể muốn ta hạ độc trong nước trà. Ta không muốn Duật chết nên ta mới nói cùng Duật phải về nhà một chuyến hỏi cho rõ ràng.”

Ngân Tu La tựa hồ muốn từ trên mặt nàng tìm ra dấu vết nói dối, “Như vậy bản đồ thì sao? Không lẽ người nói là bởi vì nhầm chán mới vẽ bản đồ kia đi?”

“Bản đồ kia thật không phải là ta vẽ! Ta có thể thề với trời, ta cho tới bây giờ chưa có nhìn thấy nó, cũng không biết nó làm sao sẽ chạy đến trong phòng của ta. Là thật, các người phải tin tưởng ta.” Nàng kích động nói.

Hách Liên Bình nhíu mi, “Người xác định? Như vậy vì sao tỳ nữ của tiểu thư nói là tiểu thư vẽ?”

“Ta cũng không biết nàng ta tại sao muốn nói như vậy, nhưng thật không phải là ta vẽ.”

“Nếu quả như thật không phải là tiểu thư, như vậy thì là ai đây?” Đây mới là trọng điểm.

Bả vai Phùng Si Tâm sụp xuống, “Ta cũng không biết, ta không nhớ rõ mình đắc tội với ai. Tại sao có người cố ý gài tang vật cho ta đây?”

“Gài tang vật?” điều này cũng cho bọn hắc linh cảm.

Ngân Tu La thu lại ánh mắt, “Là tỳ nữ tiểu thư làm sao?”

“Người là chỉ Tú Anh? Nhưng nàng ta vẽ tờ bản đồ kia làm cái gì?” Nàng hỏi.

Trong đầu Hách Liên Bình nhanh chóng vận hành, “Nếu như không phải là nàng ấy, có thể ra vào gian phòng của người cũng chỉ có người quét dọn. Ta không tin Diêm cung sẽ có nội gian.”

“Người cẩn thận ngẫm lại xem, có nào người khả nghi đã đến phòng người?”

“Ừ, người vào phòng ta có Duật, còn có Lãnh Trạ, còn có —— a! Ta nhớ ra rồi.” Phùng Si Tâm bỗng nhiên hô to, “Còn có Đường tỷ tỷ, nàng cũng từng đi qua phòng ta một lần.”

Ngân Tu La mặt trầm xuống, “Người là nói Đường Môn Đại tiểu thư Đường Tĩnh Mi?”

“Không sai, có một lần nàng tới phòng tìm ta nói chuyện phiếm, kết quả bởi vì vừa đúng không có trà nóng uống, Tú Anh cũng không ở đó cho nên ta liền tự mình đi phòng bếp. Lúc ta trở lại thì nàng đã không có trong phòng.”

“Nói như vậy nàng ta cũng có hiềm nghi, đáng tiếc các cô nương cũng đã sớm đưa đi, cho dù muốn hỏi cũng hỏi không ra.”

Hách Liên Bình nói: “Nhưng là nghe hai tỷ nữ quét dọn kia nói đồ là các nàng tìm được phía dưới chân bông lúc sửa sang lại giường. Tiểu thư còn nhớ rõ vốn là để ở nơi đâu không?”

Phùng Si Tâm nói: “Ta giấu ở ngăn kéo dưới cùng trong tủ treo quần áo. Bởi vì ta lo lắng bị người tanh nhìn thấy, sẽ khiến cho phiền toái không cần thiết, vẫn rất dễ tâm, chỉ là không hiểu làm sao có thể chạy lên trên giường.”

“Trừ phi có người cố ý đem đồ ra để cho tỷ nữ phát hiện.”

Ngân Tu La cùng hắn có cái nhìn giống nhau, “Có thể thấy được lòng dạ người này không những độc, mà còn tương đối âm hiểm.”

“Đến tột cùng là người nào muốn hại ta?” Nàng không khỏi hỏi.

Hách Liên Bình nhìn Ngân Tu La nói: “Vậy cũng có thể muốn phiền toái Ngân Đường chủ khổ cực đi Tứ Xuyên một chuyến tra hỏi cho rõ ràng.”

Bọn họ đã xác định Đường Tĩnh Mi có can thiệp.

“Ta lập tức lên đường.” Hắn đặt chân xuống đi thẳng ra ngoài.

“Hách Liên đại thúc, các người đã biết là người nào sao?” Dao chỉ mới nói đến một nửa liền giải tán? Bọn họ nói chuyện điên cuồng, từ ngữ càng lúc càng nhỏ dần.

“Tứ tiểu thư không cần lo lắng, đợi khi tìm được chứng cứ sẽ nói cho tiểu thư biết.” Bây giờ nói còn quá sớm.

8. Chương 8

Phùng Si Tâm nhìn một đồng chén chưa rửa kia, hai tay đã mềm nhũn vô lực. Nàng liên tục rửa ba ngày, hơn nửa mỗi lần phải rửa sạch hơn hai trăm chén, hơn hai trăm đôi đũa cùng mười mấy cái mâm lớn nhỏ tất cả, chỉ nhìn thôi cũng đã hoảng sợ.

Nàng thế mới biết thì ra trên đảo này có nhiều người như vậy, cho nên trong phòng bếp có tới bảy, tám vị đầu bếp, bếp nấu càng thêm lớn đến kinh người. Chỉ là nấu cơm cũng có hai người đàn ông to lớn, một bữa ăn sẽ phải nấu xong mấy nồi mới đủ ọi người ăn no. Không riêng như thế, khi nấu thức ăn còn phải đứng ở trên ghế, dùng cái xẻng thật to mà đảo. Hơn nữa ngay cả cái mâm, cái đĩa cũng là đặc biệt, còn lớn gấp đôi so với bình thường. Khi nàng vừa tới nhìn thấy thế đã phải trợn mắt há mồm.

“Vẫn còn chậm chạp cái gì? Một chút nữa là đến bữa cơm, người rửa nhanh lên. Không có chén đĩa —— mọi người ăn thế nào?” Vương đầu bếp vâng mệnh giám sát công việc của nàng, vừa nhìn nàng lười biếng, vốn đã lớn giọng nay còn kéo dài ra.

“Thật xin lỗi, ta lập tức rửa đây.” Nàng vội vàng cúi đầu nhận sai. Nàng ở nhà mặc dù không được cưng chiều, nhưng vẫn là tiểu thư, cho tới bây giờ vẫn chưa phải động tay vào việc nhà, lập tức thích ứng không nổi.

“Bang!” Một cái chén từ trong tay nàng trượt rơi.

“Người ——” Vương lão đầu bếp tức giận, trợn mắt chia về phía nàng quát lên.

Phùng Si Tâm bị dọa cho sợ đến mức đang ngồi trên ghế nhỏ phải nhảy dựng lên, vừa cúi người vừa nói xin lỗi, “Thật xin lỗi! Vương đại thúc, ta thật không phải là cố ý.”

“Không phải cố ý? Người nói xem ba ngày nay người đã làm vỡ bao nhiêu cái chén?” Nơi của hắn tuyệt không cho phép có một sai sót... mà ... ba ngày nay nàng đều cố tình phạm lỗi, nàng đơn giản là tới khiêu chiến sự chịu đựng của hắn.

Nàng sợ hãi cúi đầu, “Mười tám cái .”

“Người còn biết đã mười tám cái. Ta chưa từng thấy nha đầu nào tay chân vụng về giống như người như vậy! Thật không hiểu được phái người tới đây làm gì? Động tác chậm quá không nói, còn làm vỡ chén nữa, chén ở đây là đặc biệt chế ra, bên ngoài không mua được, người đền nổi sao?” Hắn giống như là mắng lên nghiêm, rống lên không dứt.

“Thật xin lỗi, Vương đại thúc, người không nên tức giận.” Nàng ầm ầm nước mắt, yên lặng chịu đựng.

Vương đầu bếp liếc mắt một cái, “Muốn ta không nóng giận thì đừng làm bể chén nữa. Tốt lắm, tốt lắm, người nhanh rửa lại là được. Nếu làm chậm giờ dùng cơm, người bị mắng là ta, người cũng đừng hại ta.”

Thật không hiểu được Hách Liên hộ pháp đem tiểu nha đầu vụng về này đến chỗ hắn làm cái gì nữa? Còn dặn hắn phải hảo hảo “Chiếu cố”, trừ những công việc nặng nhọc ra, cũng có thể ra lệnh cho nàng làm việc, hơn nữa nếu nàng làm sai cần mắng cứ mắng, không cần bận khoăn nàng. Đã như vậy, hắn dĩ nhiên sẽ không khách khí.

Thành thật mà nói hắn muốn khách khí cũng rất khó, vừa nhìn dáng vẻ nàng rửa chén cũng biết là thiên kim tiểu thư, cho tới bây giờ không phải làm việc nặng, một ngày đều làm vỡ mấy cái chén khiến hắn đau lòng muốn chết. Không mắng một câu cũng khó chịu.

“Ta biết rồi. Ta sẽ rửa ngay.” Phùng Si Tâm ngồi dậy, cuộn cao tay áo đưa tay vào trong thùng nước, cố gắng cọ rửa những cái chén dính dầu mỡ.

Vương lão đầu bếp không có thời gian vẫn nhìn chăm chăm vào nàng làm việc, lại đi vào bận rộn chuyện của hắn.

Nàng chuyên chú rửa chén quần áo đã bị ướt hết, không có lưu ý đến nơi xa có đôi tròng mắt đen đang nhìn nàng.

“Cái mâm rửa xong chưa?” Bên trong có người kêu.

Phùng Si Tâm dùng tay áo lau mồ hôi, “Cũng xong rồi, ta giúp các người mang vào.”

Nàng cố hết sức nâng lên một xấp mâm, cước bộ tập tễnh đi vào phòng bếp.

“Những thứ khác đâu?” Một người khác lại hỏi.

“Rất nhanh thôi, chờ thêm chút nữa.” Nàng chạy về đi tiếp tục rửa những cái chén bẩn, bận rộn đến mức đầu đầy mồ hôi, nhưng là ngay cả thời gian lau nó đi cũng không có.

Vương lão đầu bếp không kịp đợi tự mình ra ngoài thúc giục, “Rất cuộc xong chưa?”

“Nha!” Phùng Si Tâm thấy hắn hô lên giật mình sợ hãi, chén trên tay lại rơi vỡ. Nàng vội nhặt những mảnh vỡ kia, lại bị mảnh vụn cắt vào tay, chảy máu. “Đau.”

“Cái thứ mười chín!” Hắn giận đến thẳng giò chân, giống như con đại tinh tinh tính khí nóng nảy. “Người rõ ràng muốn tức chết ta phải không?”

Phùng Si Tâm đem ngón tay bị thương ngậm vào trong miệng, ủy khuất lã chã rơi lệ.

“Vương đại thúc, thật không phải. thế, ta thật. không phải cố ý. Đại thúc đừng.” Mấy chữ cuối cùng đã dính vào cùng nhau, cũng không nghe rõ nữa.

“Người —— người nên khóc là ta mới đúng, ai nha! Thiệt là, ta không chịu nổi nhất là nước mắt của nữ nhân .” Vương lão đầu bếp lúng túng không biết nên làm thế nào cho phải.

Hai tay nàng nắm chặt quần, đầu vai rung rung, “Ta không có tiền. . . . không thể bồi thường, đại thúc. . . cứ . . cứ xử phạt ta đi. Tại ta. . . . làm không tốt, thật là đần chết.”

“Ai —— Đừng tự trách mình, điều này cũng không có gì, bất cứ chuyện gì đều không phải là một hai ngày mà làm được. Coi như là làm kinh nghiệm đi.” Không có biện pháp, nữ nhân vừa khóc, hắn sẽ không có cách.

“Nhưng là. . . . Đã vỡ mười chín cái.” Ngay cả chính nàng cũng cảm thấy rất ngượng ngùng.

Vương lão đầu bếp thở dài, “Tính làm gì? Vỡ cũng vỡ rồi, còn có thể như thế nào? Chỉ cần những cái khác người cẩn thận một chút là tốt rồi, coi như là ta xin người.” Tiếp tục như vậy nữa, không bao lâu nữa tất cả mọi người có lẽ phải dùng tay ăn cơm.

Nàng đau lòng nói: “Ta sẽ không gây thêm phiền toái cho thúc nữa.”

“Nhanh lên một chút đi! Thời gian không sai biệt lắm.” Hắn phát tay một cái đi vào.

Phùng Si Tâm lên tinh thần không ngừng cố gắng, lúc này một cái cũng không có vỡ, thuận lợi đem tất cả chén đĩa rửa sạch.

“Hò!” Nàng đã mệt mỏi muốn nằm xuống, ngã trở về tiểu trên cái băng, cái đầu dài đặt ở trên đầu gối hơi làm nghỉ ngơi, ý định không khỏi lại tưởng niệm người thương.

Tối nơi này đã là ngày thứ tư, Duật cũng không đến xem qua nàng, hắn thật một chút đều không muốn nàng sao?

Nhưng là nàng thật sự rất nhớ hắn, dù hắn lãnh ngôn lãnh ngữ cũng tốt, mĩa trào phúng cũng được, nàng đều không quan tâm, chỉ cầu có thể gặp lại được hắn.

Duật, ta rất nhớ chàng! Tại sao không đến thăm ta?

Đêm khuya thanh vắng, một cái bóng màu đen du đãng tới tiểu viện yên lặng.

Hắn vô thanh vô tức xuyên qua cửa, đi tới trước tháp mà người trên giường vẫn ngủ say như cũ, không hề nhận ra được có người xâm nhập.

Vốn là cho là nàng bị giam trong nhà lao, ngại vì tự ái cùng mặt mũi, Đông Phương Duật chỉ có làm bộ thờ ơ, cũng không đi hỏi thăm bất kỳ có liên quan chuyện của nàng, hoàn toàn đem nàng ném đến sau ốt. Cho đến sáng sớm hôm nay, Uy Uy cùng Nhạc Nhạc hai tiểu quỷ gây sự kia chạy tới cùng hắn đông kéo tây xả, cố ý nhắc tới chuyện của nàng thì hắn mới biết Ngân Tu La an bài nàng ở tại nơi đây, lại phạt nàng làm khổ dịch, chỉ là rửa sạch chén ăn ba bữa, mỗi ngày đều muốn bận rộn đến nửa đêm canh ba mới được lên giường ngủ.

Nghĩ tới khi nàng rửa chén, tay chân luống cuống chặt vật khiến hắn thật sự rất muốn, muốn đem nàng hung hăng ôm chặt trong ngực.

Hắn đang làm cái gì thế? Cư nhiên đối với một người phản bội mình vẫn còn có tình cảm như vậy? Không được! Hắn nhất định đem nàng từ đáy lòng trừ tận gốc mới được.

“Duật ——” Phùng Si Tâm trên giường phát ra tiếng mơ màng.

Đông Phương Duật muốn đi ngay lập tức, nhưng chân hắn giống như mọc rễ không thể động đây.

Đáng chết! Hắn rốt cuộc tối nơi này làm gì?

Liếc thấy tay nhỏ bé của nàng đặt bên ngoài đầu, sợ nàng lạnh, đang suy nghĩ có nên làm hay không, thì hắn đã vươn tay muốn nó bỏ vào trong chăn trước, lúc này mới lưu ý đến bàn tay của nàng biến lớn.

Giống như bị chạm phải điện, hắn vội vã lùi tay về, không muốn để ỉnh sa vào trong đau lòng, đó là phản ứng không nên có .

Tối nay, thật không nên đến.

Lại giúp xong một ngày, những người khác cũng lục tục trở về nghỉ ngơi. Vương lão đầu bếp hoạt động gân cốt, đầm đẫm cả vai đau nhức năm này tháng nọ, xác định lò lửa cũng tắt sau, mới nói với Phùng Si Tâm: “Nha đầu, rửa chén xong thì mau trở về ngủ, ngày mai còn phải dậy sớm.”

“Vương đại thúc ngủ ngon.” Nàng vẫn còn ở vùi đầu khổ làm.

Qua nửa canh giờ, cuối cùng đem mọi chuyện đều làm xong.

“Cô lỗ! Cô lỗ!” Phùng Si Tâm vuốt nháo thành bụng trống cười khổ, gần đây càng ngày càng ăn nhiều. Bình thường ngoài ba bữa ăn, còn phải cộng thêm điểm tâm cùng bữa đêm, nếu không sẽ khổ sở không ngủ được.

Nàng nhớ trên lò còn có thức ăn, mặc dù nguội lạnh, nhưng là lúc đầu có thể ăn tạm.

Phùng Si Tâm hào hứng chạy vào phòng bếp, bởi vì bếp nấu cũng đắt rất cao, nàng phải đứng trên ghế băng mới lấy được. Cầm cái mâm để ở một bên, nàng từ từ leo lên, mở vung nồi ——

Không biết là do sợ độ cao hay là do nguyên nhân khác, nàng chỉ cảm thấy đột nhiên choáng váng một trận, thân thể kịch liệt lắc lư, ngay cả chân cũng đứng không được, trước khi nàng ngồi chồm hổ xuống, cả người đã từ trên cái băng ngồi té xuống.

Oa cái phát ra “Bang!” Một tiếng vang thật lớn, che lại tiếng kêu thảm thiết của nàng.

“A ——”

Một cổ đau đớn không cách nào hình dung từ dưới bụng truyền tới đại não, Phùng Si Tâm đặt một tay trên bụng, cái trán càng thêm toát ra mồ hôi lạnh. Đau quá! Tại sao đau như vậy? Cho đến khi hạ thể không ngừng xông ra chất lỏng ướt ướt, nhiễm đỏ làn váy nàng mới hét rầm lên.

“Máu! Thật là nhiều máu, ta chảy máu ——”

Nàng không biết được mình bị thương nơi nào, chẳng qua là bị máu tươi dọa sợ.

“Cứu mạng —— ai tới cứu ta?” Phùng Si Tâm nhịn đau lấy cùi chỏ chống, từ từ hướng cửa bò lổm ngổm tới. “Duật, mau tới cứu ta. Ta cần chàng Duật, chàng đang ở đâu?”

Không có ai nghe tiếng kêu yếu ớt kia, trong lòng nàng hiểu nhất định phải tìm được người trước khi hôn mê, nếu không nàng sẽ chết ở nơi này.

“Người đâu! Cứu cứu ta, Vương đại thúc.” Nàng dùng hết khí lực, thật sắp chống đỡ không nổi nữa. “Duật, chàng đang ở đâu? Ta sắp chết, tại sao không đến cứu ta? Duật ——”

Nàng bất động, hơi thở mong manh té ở trên đất lạnh như băng, đôi mắt thất tiêu phảng phất thấy đôi mắt đen của Đông Phương Duật đã từng thâm tình lưu luyến, cùng nụ cười cứng chùi

Bên trong nhà đèn đuốc sáng choang, Hách Liên Bình chờ sau bình phong, trong lòng như có lửa đốt chờ Liễu Đại phu chẩn đoán bệnh tình ra ngoài. Thật may có người nửa đêm đói bụng, chạy đến phòng bếp muốn lấy lương khô ăn, mới phát hiện Phùng Si Tâm té trong vũng máu. Nếu đến sáng sớm mới phát hiện, chỉ sợ nàng đã sớm bởi mất máu quá nhiều mà chết mất mạng.

Nhận được thông báo, hần lập tức sai người đi gọi Liễu Đại phu, còn hần vội vàng đi về phía Diêm hoàng bẩm báo. Lúc ấy hần thấy thâm trầm sợ hãi trong đôi mắt Diêm hoàng, chẳng qua là thời gian xuất hiện quá ngắn, làm cho người ta không còn kịp nhận rõ.

Hách Liên Bình nhìn bóng lưng cứng còng, hần có thể xác định lúc này ở đáy lòng Diêm hoàng cũng đang có sóng lớn ngập trời.

Đi vào đã lâu như vậy, tại sao Liễu Đại phu còn không ra? Thật là muốn người lo chết mà.

Rốt cục Liễu Đại phu cũng từ bên trong bước ra ngoài, vẻ mặt hần nghiêm trọng để cho tâm Hách Liên Bình sa vào đáy cốc. Trên người nàng vừa không có thương tổn, đến tột cùng là bệnh gì lại có nhiều máu như vậy? Tình huống rất không lạc quan sao?

“Liễu Đại phu, bệnh nhân hiện tại thế nào? Người đừng đứng đó than thở nữa, nói mau đi!”

Đông Phương Duật cường bách mình phải tỉnh táo, cổ họng khô khốc phát ra âm thanh tới, “Nàng. không sao chứ?”

“Ách. Bệnh nhân thân thể rất suy yếu, dù đã bảo vệ được. Nhưng.” Liễu Đại phu tiếc nhìn hần một cái, “Rất xin lỗi, đứa bé trong bụng của nàng không có biện pháp giữ được.”

“Nàng có thai?” Hách Liên Bình khẽ gọi, như vậy hài tử là của Diêm hoàng! Hần nhìn khuôn mặt Đông Phương Duật biến trắng đỏ xanh, hiển nhiên cũng đang bị rung động thật lớn.

“Nàng có hài tử? Bao lâu rồi?” Đông Phương Duật giọng nói không yên hỏi.

“Cũng hơn một tháng, bởi vì bệnh nhân vô cùng mệt mỏi, vừa không có nguyên vẹn nghỉ ngơi, ăn uống lại mất cân đối, vốn là rất dễ dàng sanh non, cộng thêm ngã lần này, ai! Ta đã tận lực.” Liễu Đại phu trước khi đi lại quay đầu lại dặn dò một câu, “Phải cho bệnh nhân nghỉ ngơi thật tốt, ta sẽ mở phương thuốc giúp nàng bổ khí huyết một chút.”

“Điều tại ta không tốt, không nên an bài nàng đi làm công việc nặng nhọc như vậy.” Hách Liên Bình tự trách quá sâu, hần nên sớm một chút nghĩ đến nàng có thể mang thai, có lẽ còn kịp cứu vãn một tiểu sinh mệnh.

Đông Phương Duật đóng chặt mắt, thống khổ nói: “Không thể trách người, đứa bé kia biết mình không nên tới đến cõi đời này, cho nên tự động rời đi. Như vậy cũng tốt, so với hối hận sau khi sinh nó ra thì tốt hơn.”

Hần tự nói với mình đây là kết quả tốt nhất, nhưng tại sao tim hần giống như bị đào một cái lỗ thủng to, đau đến ngay cả hít thở cũng khó khăn?

“Ngài có nên đi vào thăm nàng một chút hay không?” Hách Liên Bình hy vọng có thể vì Phùng Si Tâm làm chút gì đó.

Ánh mắt Đông Phương Duật nhìn bình phong một lát, mới lại bình tĩnh thu hồi.

“Người chọn lựa một tỳ nữ tử mĩ tới đây chiếu cố nàng, cho đến khi thân thể nàng hoàn toàn khôi phục mới thôi.” Cũng không cách nào tiếp tục lưu lại nữa, Đông Phương Duật chỉ có thể lựa chọn tông cửa xông ra, tìm một chỗ một mình vuốt lên đau đớn. Hoặc giả ở trong tiềm thức, hần sợ đối mặt nàng, nếu như hần nguyện ý thừa nhận, thật ra thì hần mới là người nên chịu trách nhiệm.

Đông Phương Duật đi thẳng trở về tẩm cung, như cuồng phong mưa sa bần hất đổ toàn bộ tử sách, lại phát cuồng đem bày biện trong phòng phá hư hầu như không còn, không một nơi nguyên vẹn.

Hần nên dự phòng nàng thụ thai mới đúng.

Nhưng ông trời cũng quá tàn nhẫn, tại sao muốn cướp đi hài tử của hần?

Hần cũng còn chưa kịp hưởng thụ niềm vui sướng được làm cha, lại phải tiếp nhận chuyện thật hài tử đã chết đi. Chuyện này làm sao hần chịu nổi?

“Duật, cứu ta. Thật là nhiều máu. máu ——” Phùng Si Tâm ở trong mộng cao giọng kêu cứu, hai cái tay giữa không trung loạn huy giống như người đuối nước, cho đến có người cầm bọn họ, kinh tủng bất an tâm mới bình phục lại.

“Không phải sợ, người đã được cứu trợ, không có việc gì.” Thanh âm nàng kia êm dịu như gió, vuốt ve mặt nàng, động tác cũng rất ôn nhu an ủi Si Tâm.

“Ta rất sợ ——” nàng vẫn là nhắm mắt lại, nhưng là tâm tình dần dần bình tĩnh.

Tô Ái Nguyệt nhẹ nhàng đem chăn kéo cao, “Đừng sợ, đừng sợ, có ta ở đây nơi này cùng người, hết thảy đều sẽ không có chuyện gì. Bé ngoan, ngủ tiếp đi.”

Nương? Là nương sao?

Khi còn bé nương thường ngồi ở mép giường đỡ nàng ngủ, cùng cảm giác này giống nhau như đúc. Nương, người đừng rời Si Tâm, Si Tâm thật là nhớ người!

Nàng nức nở, “Nương ——”

“Ai! Hải tử đáng thương.” Tô Ái Nguyệt đã là mẫu thân, nàng đem toàn bộ tình thương của người mẹ đặt ở trên người nàng. Hai ngày qua cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi theo sát ở bên cạnh. “Hi vọng sau khi người tỉnh lại, có thể kiên cường đối mặt thực tế.”

Cùng là nữ nhân, Tô Ái Nguyệt có thể hiểu nỗi thống khổ mất đi hải tử, tiếc nuối vừa đã tạo thành, nói cái gì nữa cũng là vô bổ. Trước mắt, nàng cần nhất chính là được người khác an ủi, đáng tiếc người đó cũng là tâm địa sắt đá, ngay cả tới thăm một lát cũng không có, ngay cả nàng là người ngoài cũng tức giận.

Từ âm tào địa phủ vòng một vòng lại trở về Phòng Si Tâm đã thức tỉnh.

“Người là?” Thiếu phụ trước mắt này nàng chưa từng gặp, chỉ thấy nàng đoan trang diễm lệ khuôn mặt tràn đầy tình thương ấm áp, đối diện nàng nhẹ cười yếu ớt

Tô Ái Nguyệt vội vàng đề vai của nàng, “Thân thể của người còn rất yếu, cứ nằm nghỉ không cần đứng lên. Ta là thê tử của Ngân Tu La, là Hách Liên hộ pháp nhờ cậy ta tới chiếu cố người. Người đã tỉnh, ta tên là Tô Ái Nguyệt. Để ta giúp người lấy chút thuốc bổ, nhìn người gầy thành bộ dáng như vậy, làm cho người ta nhìn thật là đau lòng.”

“Ta sinh bệnh gì? Ta nhớ máu ta chảy đầy đất, thoát nhìn thật là đáng sợ, sau đó —— đã bất tỉnh.” Nàng chưa tỉnh hồn tự thuật tình cảnh lúc ấy.

“Chuyện này. Chờ thân thể người tốt hơn, ta sẽ nói cho người biết.” Nàng nhìn lại Si Tâm vừa gầy lại yếu, thật lo lắng nàng ấy không chịu nổi sự dả kích này.

Phòng Si Tâm nắm chặt tay áo nàng, quần lấy không buông, “Không muốn! Ta hiện tại sẽ phải biết, ta sinh bệnh rất nặng đúng không? Nếu không làm sao sẽ chảy nhiều máu như vậy? Tỷ đừng giấu giếm ta được không?”

Nàng ở trong lòng thở dài, xem ra là không đối gạt được. “Người —— thân thể người gần đây có cảm giác gì khác hay không? Thí dụ như nói dốc hết tâm can, là ngủ, hoặc đột nhiên muốn ăn vật gì đó linh tinh?”

“Có, gần đây ta cảm thấy rất mệt mỏi, hơn nữa bụng cũng rất nhanh đói. Điều này cùng ta bị đau có liên quan sao?”

Tô Ái Nguyệt lắp bắp nói: “Ừ, là có chút quan hệ, bình thường nữ nhân sẽ có những triệu chứng này vậy thì đại biểu nàng. Có thể đã mang thai.”

“Mang thai?” Nàng sững sốt hồi lâu, mới biết ý tứ trên mặt chữ. “Tỷ nói trong bụng ta có hải tử? Ta có hải tử của Duật ư?”

“Chờ một chút, người trước nghe ta nói hết đã.” Nhìn bộ dáng nàng nhảy cẫng không dứt, Tô Ái Nguyệt cũng không đành lòng xóa đi nụ cười hạnh phúc trên mặt nàng. “Vốn là có, nhưng là sau đó. Hải tử đã sẩy rồi.”

“Sẩy rồi? Vậy là có ý gì?” Phòng Si Tâm kinh ngạc hỏi.

Nàng nuốt xuống một cái, “Ý tỷ là hải tử —— không có.”

“Không có? Tại sao lại không có? Làm sao có thể chứ?” Phòng Si Tâm hai tay xoa xoa ở trên bụng, ánh mắt cuồng loạn mê vông, “Sẽ không, hải tử nhất định vẫn còn ở trong bụng ta mới đúng, nó sẽ không đi đâu hết.”

Tô Ái Nguyệt ghen đáng cổ họng, lớn tiếng kêu tên của nàng, muốn kêu thần trí nàng trở về. “Si Tâm! Si Tâm! Người hãy lắng nghe ta nói, còn nhớ rõ đêm hôm đó phát sinh chuyện gì không? Người chảy thật là nhiều máu, hải tử chính là ở đó thời điểm rời đi.”

“Chảy máu? Máu từ ta chỗ đó chảy xuống, bởi vì bụng ta thật đói, cho nên liền bò đến trên cái băng ngồi, muốn lấy chút đồ ăn, kết quả không cẩn thận từ phía trên té xuống ——” về mặt nàng sợ hãi tựa như biết mình hại chết hài tử bàn. “Là ta! Là ta đem con hại chết, nếu không phải là ta ngã xuống, hài tử cũng sẽ không chết.”

“Đây không phải là lỗi của người, người cũng không biết mình mang thai phải không?” Tô Ái Nguyệt móc ra khăn tay, muốn lau nước mắt của nàng, nhưng là càng lau lại càng nhiều.

Phùng Si Tâm run rẩy không ngừng, thân thể lại lạnh băng.

“Nếu ta biết trong bụng có hài tử, ta nhất định sẽ không trèo cao như vậy. Làm sao bây giờ? Ta đã hại chết con, nếu Duật biết nhất định sẽ rất tức giận, cũng sẽ không để ý đến ta, lại càng không yêu ta nữa.”

“Sẽ không, Diêm hoàng hân không hề giận người, là thật!” Ngay cả nàng cũng muốn khóc theo.

Phùng Si Tâm thật lo lắng cho hỏi: “Duật thật sự không có giận ta?”

Có thể nói cho nàng biết lời nói thật sao? Xem ra chỉ có lừa gạt nàng được ngày nào hay ngày đó.

“Thật, ngài ấy thật không có giận người.”

“Vậy tỷ có thể hay không gọi hân đến gặp ta? Ta thật là nhớ hân.” Nàng sợ rằng Duật không muốn nàng.

Tô Ái Nguyệt ngập ngừng nói: “Nay. Diêm hoàng hân bề bộn nhiều việc, có thể tới chậm một chút. Bây giờ chuyện quan trọng nhất là người dưỡng thân thể thật tốt, không phải lo lắng chuyện khác.”

“Không —— tỷ nhất định đang gạt ta. Ta đã hại chết con ta, cho nên Duật cũng không cần ta. Ta muốn đi tìm hân, ta muốn thấy hân, chính miệng nói với hân thật xin lỗi, ta thật không phải là cố ý.” Nàng phải xuống giường.

“Si Tâm, người bây giờ vẫn không thể đứng lên.” Tô Ái Nguyệt gấp gáp muốn ngăn cản.

“Người đừng cản ta, ta muốn đi tìm Duật, ta nhất định phải nhìn thấy hân ——” nhưng là thể lực nàng chưa khôi phục, còn không có đứng vững liền lại trở về giường hẹp, tâm tình mất khống chế gào khóc. “Duật, ta muốn thấy Duật ——”

Tô Ái Nguyệt vô kế khả thi, “Được được, người cứ nằm lại trên giường, ta lập tức đi gọi hân tới đây.”

Đông Phương Duật đem khuôn mặt bi thống chôn ở trong lòng bàn tay, chán ghét gầm nhẹ: “Đi ra ngoài! Ta đã nói qua bao nhiêu lần, tuyệt đối sẽ không đi gặp nàng, đừng lấy thêm chuyện của nàng tới phiền ta.”

“Coi như Tứ tiểu thư có lỗi gì thì ngài cũng nên nể tình nàng từng mang thai hài tử của ngài, xin ngài đi gặp nàng một lát. Nếu không nàng không ăn không uống như vậy, rất nhanh sẽ ngã xuống.” Hách Liên Bình dùng hết lời khuyên nhủ.

“Mang thai hài tử của ta thì thế nào? Nàng hiện tại vẫn là thân mang tội, một nữ nhân phản bội ta. Cho dù là sinh hạ hài tử của ta, ta cũng sẽ không tha thứ cho nàng. Không cần thay nàng thuyết tình nữa, nếu không ngay cả người ta cũng trị tội.”

Hách Liên Bình ưỡn ngực không sợ, “Như vậy xin mời ngài đem thuộc hạ trị tội đi!”

“Cần rõ! Hách Liên Bình, ở trong mắt người còn có ta là chủ tử sao?” Đông Phương Duật phẫn nộ quát.

“Thuộc hạ vĩnh viễn là thần phục ngài, nhưng là có mấy lời muốn nói. Phùng Tứ tiểu thư có thể chỉ là công cụ bị lợi dụng tới giết người, trước đó hoàn toàn không biết chuyện, vì thế, ba vị Đường chủ đã chia ra triển khai điều tra, tin tưởng rất nhanh sẽ có tin tức tốt truyền về. Cho nên xin ngài tạm thời dẹp tâm đến gặp nàng một lát.”

Đông Phương Duật quả nắm chắc đấm, khoe miệng mím thành một đường thẳng, “Thân là hộ pháp cùng Đường chủ ‘Diêm cung’, các người ngược lại rất che chở người phản bội đó. Chẳng lẽ toàn bộ các người đã

quên thân phận của mình sao? Ta sẽ không tin tưởng nàng nữa, bất kể người nói cái gì ta cũng sẽ không đi gặp nàng.”

“Tại sao ngài không chịu cho nàng thêm một cơ hội?” Hắc gian ngoan mắt linh cũng khiến Hách Liên Bình tức giận. “Là bởi vì sợ sao? Ngài sợ người yêu, cho nên thà bị tin tưởng nàng thật phản bội ngài, cũng không nguyện đối với nàng có một chút lòng tin, đây mới thật sự là nguyên nhân đúng không?”

“Im miệng!” Đông Phương Duật giận đến huyết Thái Dương nổi gân xanh bạo đột, hận không thể đem hắc bầm thân vụn đoạn.

Hách Liên Bình không sợ chết nói tiếp, “Thuộc hạ nói đúng phải không? Có lẽ trong lòng ngài cũng luôn luôn chờ đợi nàng sẽ xin lỗi chuyện của ngài, cho nên ngài mới cắn chết cũng không thả, nhận định nàng phản bội ngài. Cái này đủ để chứng minh nữ nhân đều là không thể tin, thuộc hạ nói đúng không?”

Đông Phương Duật hướng về phía hắc kêu to. “Sai, ta cho tới bây giờ không hề nghĩ như vậy.”

“Cho tới bây giờ không có nghĩ như vậy cũng không đại biểu vĩnh viễn sẽ không nghĩ. Một khi ngài nhận định Phùng Tứ tiểu thư có tội, mặc dù chúng ta đem chứng cứ đặt ở ngài trước mắt, chỉ sợ ngài cũng sẽ cho là nó là chúng ta ngụy tạo, ý đồ giúp nàng thoát tội.”

Đông Phương Duật nhất thời cứng họng.

“Thuộc hạ phải nói chỉ có những thứ này, hết thảy phải dựa vào chính ngài tự nhận xét, thuộc hạ cáo lui.” Hách Liên Bình không khỏi thở một hơi thật dài, có thể nói tất cả, nhưng là phải chính hắc nghĩ thông suốt mới được.

Hách Liên Bình đi tới nơi Phùng Si Tâm nghỉ ngơi, nàng nghe xong tình hình sau cũng không có phản ứng quá mạnh mẽ.

“Hiểu lầm của Duật đối với ta quá sâu, thật ra thì trong lòng hắc cũng sợ như vậy. Nhưng ta sẽ không trách hắc, có lẽ chúng ta thật là có duyên vô phận, hiện tại ngay cả hài tử cũng mất, ta cùng hắc có lẽ đã kết thúc.” Ánh mắt nàng thê lương nhìn những bông tuyết bay tán loạn ngoài cửa sổ, tâm giống như nước hồ kết băng.

Hách Liên Bình chỉ có thể không nói gì mà chống đỡ.

“Hách Liên đại thúc, ta có thể thỉnh cầu thúc một chuyện hay không?”

“Mời nói, chỉ cần ta có thể giúp được, ta sẽ hết sức.”

Phùng Si Tâm nâng lên một đôi mắt đen vô thần, khổ sở nói: “Ta biết giờ phút này thân phận mình còn là tù phạm, bất kể tương lai Duật muốn xử trí ta như thế nào, ta chỉ hi vọng trước khi chết về nhà gặp cha ta cha cùng người nhà.”

Hắc chờ một cái, “Điều này. . . . ta có thể an bài một chút.”

“Ta sẽ không chạy trốn, ta chỉ muốn biết rõ ràng ân oán giữa phụ thân cùng Duật, như vậy ta mới có thể chết được nhắm mắt. Hách Liên đại thúc nếu như không yên lòng về ta, có thể phái người đi theo ta.”

“Ta không phải là lo lắng cái này, mà là thân thể tiểu thư bây giờ không thích hợp lên đường, huống chi khí trời vừa rét lại lạnh lẽo, ta sợ tiểu thư chống đỡ không nổi.” Hách Liên Bình thành khẩn nói.

Phùng Si Tâm nâng cằm, giống như tiểu đầu sĩ dũng cảm.

“Ta có thể, phụ thân cùng Duật là người quan trọng nhất trong cuộc đời ta, ta nhất định phải hóa giải cừ hận giữa bọn họ. Cho nên coi như trước mặt đường khó đi hơn nữa, cũng không ngăn cản được ta.”

Hắc chân chân thật thật bị cảm động, Diêm hoàng vô cùng may mắn được nàng yêu; Diêm hoàng cũng thật bất hạnh, không hiểu cách giữ chặt cô gái tốt đẹp như vậy.

“Được, chuyện này ta giúp, ta sẽ mau sớm an bài xong thuyền bè cùng xe ngựa. Bất quá trước lúc này, tiểu thư phải nghiêm túc đem thân thể điều dưỡng thật tốt, nếu không coi như mới có tâm, cũng chịu đựng không nổi khí hậu ác liệt như vậy.” Coi như mạo hiểm bị Diêm hoàng trách cứ, hắc cũng muốn thành toàn tâm nguyện của nàng.

“Cám ơn đại thúc, ta sẽ.” Nàng thật vui mừng.

9. Chương 9

Khi xe ngựa một đường vui vẻ trở lại Kim Lăng, Phùng Si Tâm một trận hoảng hốt, có cảnh vật vẫn như cũ, nhân sự toàn bộ không phải là thương tang cảm. Nàng không còn là tiểu nha đầu trong quá khứ không biết buồn là gì. Ở trên đảo sinh sống gần ba tháng, hoàn toàn thay đổi cả đời nàng.

Nàng nhìn lên tấm biển viết hai chữ “Hú viên” nhưng lại cảm thấy xa lạ, đây là nhà nàng sinh sống mười sáu năm sao? Tại sao cho nàng cảm giác xa lạ như thế?

Nàng kéo móc trên cửa đồng gỗ hai cái, rất nhanh liền có một lão ông tóc trắng tới trước quán môn. “Là ai vậy?” Lão nhoẻn mắt hỏi.

Nàng dùng giọng nũng nịu kêu lên: “Lý gia gia, là ta nha!”

“Tiểu thư —— Tứ tiểu thư?” Lão nhân gác cổng nhận ra nàng liền cao hứng, thanh âm cũng nghẹn lại, “Tứ tiểu thư, thật sự là tiểu thư, không phải là ta đang nằm mộng chứ?”

“Không phải, thật sự là ta, ta đã trở về.” Vị lão nhân gác cổng này là trưởng bối chứng kiến sự lớn lên của nàng, nhìn thấy hân, phảng phất như nhìn thấy thân nhân của mình

“Thật tốt quá, cám ơn trời đất, bên ngoài rất lạnh, người đi vào nhanh lên, ta lập tức đi thông báo với lão gia.” Hân quay người lại, càng già càng dẻo dai vừa chạy vừa gọi: “Tứ tiểu thư trở lại! Mọi người mau ra đây, là Tứ tiểu thư trở lại! Lão gia, Tam tiểu thư, các người mau ra đây, Tứ tiểu thư về rồi ——”

Mọi người Phùng gia cho là Phùng Si Tâm đi tham gia Tuyển phi yến của ma giáo sẽ một đi không trở về, trong lòng khó tránh khỏi thương tâm khi mất đi một chủ tử tâm địa thiện lương như nàng, hôm nay nhìn thấy nàng bình an trở về, không khỏi cảm tạ thần linh phù hộ.

“Tứ tiểu thư có thể bình yên vô sự trở lại thật là ông trời có mắt, Bồ Tát phù hộ.”

“Đúng nha! Tứ tiểu thư, cô không ở nhà, tất cả mọi người thật là nhớ cô đó!”

“Tứ tiểu thư, sao người lại gầy thế này? Nhất định là bởi tiểu thư ở bên ngoài chịu không ít khổ.”

“Đi đoạn đường xa như vậy, nhất định tiểu thư đang đói bụng! Tứ tiểu thư, ta lập tức đi chuẩn bị món ăn cô thích ăn nhất.”

“Đừng quên còn có đồ ngọt Tứ tiểu thư thích ăn nhất.”

Thích thân cận Phùng Si Tâm toàn bộ người làm vây quanh ở bên người nàng, bên trái một tiếng Tứ tiểu thư, bên phải một tiếng Tứ tiểu thư, làm cho người khác thềm đổ kị trong lòng.

“Các người làm cái gì vậy? Đều không làm việc sao?” Phùng Băng Tâm quát một tiếng, mọi người vội tản ra, trở lại tiếp tục công việc của mình.

Phùng Si Tâm vừa thấy được nàng, hai mắt phiếm hồng nhào qua ôm lấy nàng.

“Tam tỷ, ta rất nhớ tỷ ——”

“Buông ra! Đừng làm hỏng bộ đồ mới của ta. Tại sao tới hôm nay người mới trở về? Hại chúng ta ai cũng cho là người đã gặp bất trắc.” Nàng không nghĩ tới Phùng Si Tâm chính là thể thân của nàng, vẫn như cũ không có chút tình cảm đối với tiểu muội này, càng không cần phải nói cảm kích.

“Ta rất khỏe, tam tỷ, mấy ngày này trong nhà đều tốt sao?” Phùng Si Tâm thái độ đối với nàng cũng không thấy khó chịu.

“Đương nhiên là tốt rồi, cha còn giúp ta có một mối hôn sự, tháng sau sẽ phải thành thân.” Phùng Băng Tâm cố ý nói cho nàng nghe, chính là muốn ở trước mặt nàng khoe khoang một phen.

Phùng Si Tâm khuôn mặt vui vẻ, “Chúc mừng tam tỷ, tam tỷ phu tương lai nhất định là một người rất tuyệt.”

“Còn phải nói sao?” Phùng Bằng Tâm nàng rất có mắt nhìn người nha.

Phùng Si Tâm lại hỏi: “Phụ thân đâu? Phụ thân ở nhà chứ?”

“Ở trong thư phòng, tự mình đi tìm đi.” Phùng Bằng Tâm nói xong liền tiêu sái rời đi.

Hỉ Nhi nghe thấy tin Tứ tiểu thư trở về vội chạy tới, nước mắt lưng tròng hô to, “Tứ tiểu thư!”

“Hỉ Nhi, ta đã trở về.” Chủ tớ hai người cùng chạy về phía đối phương, ôm nhau thật chặt.

“Tứ tiểu thư, em cho là. sẽ không còn được gặp lại người.”

Phùng Si Tâm nước mắt cũng không có dừng, “Hỉ Nhi ngốc, em xem ta không phải là bình an trở về sao?”

“Thật tốt quá, thật thật tốt quá.” Hỉ Nhi không ngừng nói.

“Được rồi, chúng ta cũng đừng khóc. Mới một thời gian không gặp, em đã biến thành yêu tinh thích khóc rồi”

“Người ta là thật cao hứng!” Hỉ Nhi thút thít nói.

“Tối nay chúng ta tán gẫu tiếp, hiện tại ta có việc gấp muốn đi tìm phụ thân.”

Nàng mới nói như vậy, Hỉ Nhi thành linh kéo nàng không buông, “Tứ tiểu thư, trước hết người đừng đi, em có một chuyện rất quan trọng muốn nói với tiểu thư.”

Phùng Si Tâm gỡ tay của nàng ra, “Có chuyện gì tối nay chúng ta tán gẫu tiếp, người về phòng trước chờ ta.”

“Tứ tiểu thư ——” Hỉ Nhi chỉ có thể lo lắng nhìn theo bóng lưng của nàng.

Hỉ Nhi vô tình nghe được lão gia nói chuyện cùng Đại thiếu gia, thế mới biết thật ra thì Tứ tiểu thư không phải là máu mủ Phùng gia nên lão gia mới có thể quyết tâm để nàng thay thế Tam tiểu thư đi ma giáo chịu chết. Tứ tiểu thư thật đáng thương! Còn ngây ngốc cho là lão gia bắt đầu thích nàng.

Có nên đem chuyện này nói cho nàng biết hay không đây? Hỉ Nhi do dự.

Phùng Vũ Hoàn sớm nghe người làm thông báo, ở trong thư phòng chờ nàng chủ động tới tìm ông ta. Nha đầu này có thể còn sống trở lại, chắc là chuyện không có hoàn thành. Đông Phương Duật, mạng của người thật đúng là khó lấy.

“Cốc! Cốc!”

“Phụ thân, con là Si Tâm, con có thể vào không?” Nàng ở ngoài cửa thấp thỏm bất an hỏi.

“Vào đi.”

Đợi khi trong phòng có tiếng đáp trả, nàng mới dám đẩy ra cánh cửa kia, nhưng khi thấy lãnh ý nơi đáy mắt Phùng Vũ Hoàn, nàng lại nao núng, “Phụ thân, con đã trở về.”

“Chuyện giao phó cho người sao không hoàn thành?” Ông ta lạnh giọng hỏi.

“Con——”

Hắn cúi kính hỏi: “Không cần dài dòng”

“Phụ thân, thật xin lỗi” Phùng Si Tâm vội vàng quỳ xuống, khẩn cầu tha thứ, “Con thương hắn, cho nên con không hạ thủ được. Phụ thân, tại sao người bắt con phải hạ độc hắn? Rốt cuộc giữa hai người có thâm cừ đại hận gì, chẳng lẽ không còn cách nào hóa giải sao?”

“Người yêu hắn?” Về mặt Phùng Vũ Hoàn càng thêm nghiêm nghị, “Cho nên người mới có thể không nghe lời của ta có phải hay không?”

Nàng mãnh liệt lắc đầu, “Không phải như vậy. Bất kể phụ thân muốn con làm cái gì, con cũng nguyện ý làm, nhưng là duy chỉ có chuyện này thật sự con không làm được. Phụ thân, xin người nói cho con biết rốt cuộc là tại sao có được hay không?”

“Được, người muốn biết nguyên nhân sao? Vậy ta sẽ nói cho người biết, bởi vì Đông Phương Hàn, phụ thân của Đông Phương Duật, đã đoạt đi nữ nhân ta yêu mến nhất, còn bắt nàng sinh hạ hài tử cho hắn, cuối cùng còn hại chết nàng. Cho nên ta muốn Đông Phương gia vĩnh viễn tuyệt hậu, muốn nhi tử của Đông Phương Hàn phải đền mạng. Đây chính là nguyên nhân, hiện tại người nghe rõ ràng rồi chứ?” Thanh âm của ông ta, vẻ mặt của ông ta ẩn chứa hận ý nồng không thể diệt khiến lòng người kinh sợ.

Cả người Phùng Si Tâm cũng ngây dại, “Phụ thân, tại sao người có thể đem ân oán một đời đặt trên người Duật? Chuyện này căn bản một chút quan hệ cùng hắn cũng không có.”

“Sao không có quan hệ? Chỉ cần hắn là nhi tử của Đông Phương Hàn thì chính là cừu nhân của ta. Ta muốn giết hắn, thay Trần muội báo thù.” Ông ta không nghe vào lời của nàng.

“Nhưng Duật cũng là máu mủ bà ấy mang thai mười tháng mới sinh hạ, con tin tưởng bà ấy cũng không hi vọng phụ thân hại chết con trai của nàng.” Không có mẫu thân nào nhẫn tâm nhìn con của mình chết đi.

Phùng Vũ Hoàn lộ ra nụ cười làm cho người ta rợn cả tóc gáy, “Vậy người sai lầm rồi! Trần muội khi mang thai hài tử đã từng len lén nhờ người gửi thư cho ta, trong thư viết nàng thống hận hài tử trong bụng, nhiều lần nghĩ hết biện pháp muốn bỏ hắn, nhưng đều bị Đông Phương Hàn phát hiện ngăn lại. Nàng không thương đứa bé này, cho nên dù ta giết hắn, Trần muội cũng sẽ không oán ta.

“Không, sẽ không ——” Tại sao bà ấy là mẫu thân lại muốn tự tay hại chết máu thịt của mình? Nếu Duật biết chuyện này, trong lòng sẽ có cảm tưởng thế nào?

“Đây là nguyện vọng của Trần muội, ta nhất định phải giúp nàng hoàn thành.” Trong mắt ông ta gợn đầy sát khí.

Đôi mắt nàng đầm lệ ngây ngốc hỏi: “Thật không hóa giải được sao?”

“Phương pháp hóa giải duy nhất chính là hắn phải chết! Trong thư ta cũng viết rất rõ ràng, nếu như người không cách nào làm được, liền vĩnh viễn không muốn người bước vào đại môn Phùng gia, từ nay về sau, ta không bao giờ ... thừa nhận người là người Phùng gia ta nữa.”

“Phụ thân, Người nói thật sao?” Phùng Si Tâm cả kinh thất sắc.

Phùng Vũ Hoàn trở mặt hét lớn, “Đừng gọi ta là cha, ta không phải là cha người!”

“Không! Người là cha ta, Người vĩnh viễn là phụ thân của ta, cầu xin Người hãy nhận ta.” Nàng quỳ xuống ôm lấy bắp đùi của ông ta, “Con biết phụ thân đang tức giận, Người sẽ không thật nhẫn tâm mà không nhận con.”

“Ta không phải là cha người, người cũng không phải là nữ nhi ruột thịt của ta. Coi là ta đây mười mấy năm qua uống công nuôi người, lại giúp đỡ người ngoài. Cút! Người cút ra ngoài cho ta!” Ông ta tức giận vặn bung cánh tay của nàng ra, rống to.

Phùng Si Tâm mặt ngơ ngác nhìn hắn, “Người nói gì?”

“Người chỉ là một hài tử từ bên ngoài nhặt về, một chút quan hệ cùng Phùng gia chúng ta cũng không có.”

Lúc này nàng nghe được rất rõ ràng, không phải là lỗi tại có vấn đề.

“Người gạt con! Đây không phải là thật ——” Máu huyết toàn thân nàng đông cứng, một lát sau mới hoàn toàn tiếp thu lời nói của Phùng Vũ Hoàn.

“Không! Con là nữ nhi của người, cũng là hài tử của Phùng gia.”

“Có phải hay không ta còn không biết sao? Cũng bởi vì người không phải là ruột thịt của ta mới cho người thay thế Băng Tâm đi tham gia Tuyển phi yến. Không nghĩ tới thậm chí ngay cả chút chuyện này người cũng làm không xong, ngược lại còn yêu cầu nhân, đây là chuyện khiến ta không thể nhin được. Vậy lưu lại

người còn có ích lợi gì? Lập tức cút ra ngoài cho ta, từ nay về sau đừng để cho ta nhìn thấy người!” Hấn đem hận ý đối với phụ tử Đông Phương Hàn toàn bộ gia tăng ở trên người Phùng Si Tâm.

Phùng Si Tâm cự tuyệt tin tưởng sự thật này, “Không thể nào, không thể nào! Phụ thân, con là con gái của người. Người có thể không thích con, không thương con, nhưng con không muốn người không thừa nhận con.”

Đừng mà! Ông trời già đừng tàn khốc đối với nàng như vậy, lòng của nàng vỡ thành từng mảnh, từng mảnh vụn.

“Mười mấy năm qua ta coi thường sự tồn tại của người, cũng là bởi vì người không phải là ruột thịt của ta, điều này còn chưa đủ để chứng minh sao? Nếu không phải là Uyển Nhu có lòng tốt, kiên trì muốn ta thu dưỡng người thì ta đã sớm thả người tự sinh tự diệt.” Từng lời hấn nói như xát muối vào vết thương trong lòng nàng.

Nàng ngây ngốc nói: “Ta không phải là nữ nhi của phụ thân, ta không phải là nữ nhi của phụ thân”

Nàng không phải là hài tử Phùng gia, cũng không phải là nữ nhi của phụ thân, nàng cái gì cũng không phải!

Giống như một du hồn cơ khổ không chỗ nương tựa, Phùng Si Tâm ngây ngô ngơ ngác rời thư phòng, xuyên qua hành lang dài, chỉ cảm thấy thế giới sụp đổ.

Duật hận nàng đã phản bội, cho nên không muốn nàng.

Ngay cả hài tử trong bụng cũng bởi vì nhất thời vô ý mà bị sẩy thai.

Hôm nay, nơi nàng sinh sống mười sáu năm, cả người nhà thân ái nhất cũng là giả, chưa từng có cái gì thuộc về nàng —— Không! Phải nói là cho tới bây giờ thì nàng không phải là một phần tử trong đó.

Nàng cái gì cũng không có, mang theo tâm tình trống rỗng, cũng không biết nên đi về nơi nào?

Hỉ Nhi không yên lòng, cho nên vẫn canh giữ ở bên ngoài, nhìn nàng ra ngoài, lập tức chào đón, “Tứ tiểu thư, người làm sao vậy? Khí sắc người thật là xấu, có phải bị bệnh hay không? Có muốn em đi mời đại phu hay không?”

Phùng Si Tâm trong miệng vẫn thì thầm: “Ta không phải là nữ nhi của phụ thân, ta không phải là nữ nhi của phụ thân”

“Tứ tiểu thư, có phải lão gia đã nói cho người biết hay không? Ai nha! Tay của người thật lạnh.” Hỉ Nhi đưa tay sờ trán của nàng, cả kinh, không phải chuyện đùa. “Thật là nóng! Tứ tiểu thư, người sốt rồi, mau! Ta đỡ tiểu thư trở về phòng, rồi lập tức đi gọi đại phu.”

“Không, không được.” Nàng chậm lại lắc đầu, “Phụ thân muốn ta rời đi, ta không thể không đi, ta muốn là đứa bé ngoan biết nghe lời của phụ thân.”

Hỉ Nhi gấp đến độ khóc lớn, “Tứ tiểu thư, tiểu thư không dễ dàng mới trở về, lão gia sẽ không ác tâm đem tiểu thư đuổi ra ngoài như vậy, ta đi tìm lão gia.”

“Ai nói cũng không được!” Phùng Vũ Hoàn cũng đi ra ngoài.

“Lão gia, Tứ tiểu thư đang sốt. Nếu người cứ đem tiểu thư đuổi ra ngoài như vậy, tiểu thư sẽ chết mất.” Hỉ Nhi khóc sụt sùi quỳ xuống cầu khẩn, “Lão gia, van cầu người từ bi.”

Hấn gầm thét, “Một tiện tì như người cũng dám thay nó cầu xin tha thứ? Người đã quan tâm nó như vậy thì cùng nó cút ra ngoài, vĩnh viễn đừng trở về nữa.”

Những người làm khác cam như hén núp ở một bên, cho dù muốn giúp Phùng Si Tâm thuyết tình, cũng là có lòng nhưng lực không đủ.

“Hỉ Nhi, không nên nói nữa, ta không muốn liên lụy người.” Phùng Si Tâm nhìn lại “Phụ thân” mười sáu năm qua của mình. “Con phải đi, cảm ơn người chiếu cố qua nhiều năm như vậy, xin người tự bảo trọng.”

“Tứ tiểu thư, ta đi cùng tiểu thư.” Nàng không thể quên ân phụ nghĩa, cõi đời này chỉ có Tứ tiểu thư thật lòng đối với nàng, ngay cả cha mẹ ruột thịt cũng không bằng. Cho nên dù chết đói, chết rét, nàng cũng muốn ở bên cạnh Tứ tiểu thư.

Chủ tớ hai nàng đỡ lẫn nhau đi ra khỏi Hú viên, khi đại môn “Phanh!” Cảnh vật trước mắt thấy đều là tuyết trắng xóa, không phân rõ Đông Nam Tây Bắc.

“Tứ tiểu thư, chúng ta đi đâu bây giờ?” Hỉ Nhi mờ mịt luống cuống hỏi.

Phùng Si Tâm hé môi muốn nói gì, nhưng là đầu cảm thấy nặng chịch, nóng quá, tựa hồ có cái gì đó ở bên trong sắp nổ tung, cái gì nàng cũng không kịp nói, thân thể chợt mềm nhũn, rơi vào trong ngực Hỉ Nhi.

Hỉ Nhi phát ra tiếng thét chói tai thê lương, “Tứ tiểu thư, người tỉnh dậy đi, người đừng chết a! Nếu người chết, Hỉ Nhi biết phải làm sao bây giờ? Ông trời ơi, van cầu người cứu Tứ tiểu thư, nàng thiện lương lại hảo tâm như vậy đừng đem nàng mang đi nhanh như vậy, Tứ tiểu thư ——”

“Người khóc như vậy cũng không cứu được nàng.” Có người đi tới bên cạnh các nàng.

Hỉ Nhi khẽ nâng gương mặt đầy nước mắt, kinh ngạc nhìn cô gái so Tam tiểu thư còn xinh đẹp gấp mấy trăm lần, vừa khóc vừa cười nói: “Người. . . . Là tiên nữ? Tiên nữ, người là tới cứu Tứ tiểu thư ta nhà phải không vậy?”

Tiên nữ? Ngọc Tu La không khỏi muốn bật cười, người người ai cũng gọi nàng là “Yêu nữ”, chứ “Tiên nữ” còn là lần đầu nghe thấy.

“Ta không phải là tiên nữ, bất quá ta đúng là tới cứu nàng.” May mà nàng tới, nếu là chậm một chút nữa, sợ rằng ngay cả thần tiên cũng không cứu được .

Diêm cung tổng đàn Giang Nam

Được Hỉ Nhi không ngủ không nghỉ toàn tâm chăm sóc mấy ngày nay, cuối cùng bệnh tình của Phùng Si Tâm cũng ổn định lại. Nàng bị gió rét, lại mới vừa sanh non không lâu, thân thể chưa điều dưỡng hảo, suýt nữa đã mất mạng mạng, thật may là sớm cứu được, mạng nhỏ lại nhất trở lại.

Hỉ Nhi bưng mới vừa chén thuốc, vừa thổi nguội, vừa đi tới trước giường.

“Tứ tiểu thư, thừa dịp thuốc còn nóng hãy uống nhanh lên, thân thể mới có thể sớm bình phục, tới! Em dứt nhé.” Hỉ Nhi múc một muỗng thả vào môi trước thổi thổi, mới tiến tới bên miệng nàng.

Phùng Si Tâm mềm mại đem thuốc uống vào, một tia nước thuốc từ khóe miệng tràn ra, Hỉ Nhi lấy khăn tay giúp nàng lau đi, lại múc thìa thứ hai cho nàng uống. “Tứ tiểu thư ngoan nhất, nghe lời nhất, uống hết chén thuốc này, bệnh sẽ rất nhanh khỏi.”

“Ừ, Si Tâm là đứa bé ngoan.” Nàng ngây thơ cười một tiếng, bỗng nhiên rướn cổ lên nhìn về cửa. “Di, có người tới?”

Hỉ Nhi quay đầu lại, “Không ai nha!”

“Có a! Rõ ràng đã có người.” Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn nói.

Lần này Hỉ Nhi bán tín bán nghi đứng dậy tới cửa, nhìn quanh thật lâu, “Bên ngoài nào có ai đâu, ngay cả một con con ruồi cũng không có. Tứ tiểu thư, người nhìn lầm rồi.”

“A! Ta còn tưởng rằng là hán tới.” Thì ra là không phải.

Hỉ Nhi hồ nghi hỏi: “Tứ tiểu thư đang đợi người nào?”

Phùng Si Tâm thần bí che miệng ha ha cười, “Bí mật, không nói cho em biết.”

“Không nói thì thôi, quý hẹp hòi, tới, uống nữa.” Hỉ Nhi lại tiếp tục bón thuốc cho nàng uống, trong lòng cảm thấy không đúng lắm, “Tứ tiểu thư, tiểu thư có chỗ nào không thoải mái không?”

“Không có, ta rất khỏe, tại sao hỏi như vậy?” Nàng mỉm cười hỏi.

Quan sát nàng một lát, Hỉ Nhi mới xác định có thể thần kinh mình quá nhạy cảm, mới có thể nghi thần nghi quỷ. “Không có gì, tâm tình Tứ tiểu thư hôm nay dường như không tệ, thấy tiểu thư như vậy, Hỉ Nhi cũng rất vui vẻ.”

“Hỉ Nhi, em đối với ta thật tốt.” Phùng Si Tâm vuốt ve đầu của nàng nói.

Ánh mắt của nàng đỏ một chút, “Bởi vì Tứ tiểu thư cũng rất tốt với Hỉ Nhi. Mặc dù Hỉ Nhi không có đọc sách, nhưng là cũng hiểu được bốn chữ có ơn lo đáp này. Chỉ cần Tứ tiểu thư không ngại, Hỉ Nhi sẽ vĩnh viễn phụng bồi người.”

“Tốt! Chúng ta cả đời cũng không tách ra.” Nói xong, Phùng Si Tâm giang hai cánh tay ôm cổ nàng.

Hỉ Nhi nằm ở đầu vai nàng, rung động kêu: “Tứ tiểu thư ——”

“Di, có người tới ư?” Nàng lại nói.

“Không có ai tới, Tứ tiểu thư, rốt cuộc là người nào muốn tới?” Ngay cả cái bóng ma cũng không có, sao nàng lại nói có người tới đây?

Phùng Si Tâm không tin liếc hướng Hỉ Nhi, “Rõ ràng có người, người còn gạt ta, tự ta đi xem.”

Phùng Si Tâm bước xuống giường, đôi chân trần bé nhỏ chạy trên sàn nhà, thế nào cũng phải tự mình đi nhìn mới cam tâm.

“Ta đã nói không ai, tiểu thư còn không tin.” Tứ tiểu thư đến tột cùng làm sao vậy?

Về mặt nàng như đưa đám, “Tại sao còn chưa tới đây?”

“Tứ tiểu thư, sàn nhà lạnh như thế, cẩn thận lại cảm lạnh, chúng ta về trên giường trước đi.” Hỉ Nhi đỡ nàng trở lại trong chăn, lừa gạt nói: “Uống xong thuốc, liền nhắm mắt lại ngủ, nói không chừng sáng sớm ngày mai tỉnh dậy, người kia đã tới rồi.”

“Có thật không?” Tỉnh ngủ là có thể thấy hấn sao?

“Đương nhiên là thật, nghe lời.”

Nghe được Hỉ Nhi bảo đảm, nàng mới treo nụ cười ngọt ngào chìm vào giấc ngủ.

Bệnh tình của Tứ tiểu thư có phải còn chưa khỏe hay không? Sáng mai nàng phải nhớ đi mời đại phu tới đây nhìn một chút. Hỉ Nhi thổi tắt ngọn nến trên bàn, trong lòng nghĩ ngợi nói.

Đợi nàng chân trước vừa đi, Phùng Si Tâm liền mở cặp mắt trừng trừng.

Nàng ngồi dậy đột nhiên lên, sau đó từ trong y thụ chọn một món y đường màu Thu Hương, tiếp lại tìm ra một cây kim còn có châm tuyến (cuộn chỉ), liền bắt đầu may vá.

“Tứ tiểu thư sớm, di?” Hỉ Nhi mê hoặc không dứt nhìn vải vụn còn trên đất, cảm thấy có chút quen mắt, dường như là y phục của Tứ tiểu thư, sao lại chia năm xẻ bảy thế này? “Đây là chuyện gì xảy ra? Tứ tiểu thư, sao lại đem y phục cắt vụn ra thế này?”

Phùng Si Tâm bận rộn tới mức không có thời gian ngẩng đầu, “Những y phục này chất liệu cũng rất tốt, mà ta cũng không dùng tới, không mặc rất lãng phí, liền lấy một món ra ngoài sửa lại một chút, còn có thể làm hai kiện tiểu y phục.”

“Tiểu y phục?” Hỉ Nhi tiến lên nhìn kỹ mới thấy đây là y phục của con nít mới sinh. “Tứ tiểu thư, người cả đêm không ngủ thì ra là đều ở đây vá cái này, chuẩn bị muốn đưa người sao?”

“Đương nhiên là tự ta muốn dùng, chờ hài tử trong bụng ra đời, sẽ phải dùng những y phục này.” Nàng sẽ phải làm mẹ, dĩ nhiên phải làm quần áo cho hài tử rồi.

Hỉ Nhi “Đụng!” một tiếng ngã phải chổng vó, “Tứ tiểu thư, người cũng không nên nói giỡn Hỉ Nhi như thế! Hỉ Nhi nhất gan, sợ không chịu nổi.”

Ngọc Đường chủ không phải nói hài tử đã bị sẩy rồi sao? Ngay cả đại phu cũng đã nói như vậy, nhưng là tại sao Tứ tiểu thư nói muốn làm y phục cho hài tử trong bụng mặc?

“Hỉ Nhi, em mau giúp ta xem một chút, ta đây mỗi một đường khâu đều rất cẩn thận, cũng không dám lười biếng một chút nào, hiện tại mỗi đường may cũng giấu rất kĩ, có phải có tiến bộ hay không?” Nàng cũng không kỳ vọng người ta trả lời, mà đắm chìm trong vui sướng sắp được làm mẹ.

“Tứ tiểu thư, hài tử. . . Đã sớm không còn.” Nàng nói nhưng trong lòng run sợ.

Phùng Si Tâm nhăn mày tròng nàng một cái, “Em nói lung tung! Bé đang ngủ ở trong bụng ta, không tin em sờ mà xem. Nhưng phải nhẹ tay một chút, tránh đánh thức bé dậy.”

“Tứ tiểu thư ——” Hỉ Nhi không biết làm sao bắt được tay của nàng, “tiểu thư còn nhận ra em là ai không?”

” Em là Hỉ Nhi nha! Ta dĩ nhiên biết chứ.” Còn không quên vỗ nàng một cái.

Nguy hiểm thật! Nàng vỗ ngực một cái, “VẬY tiểu thư biết đây là nơi nào sao?”

Phùng Si Tâm phốc hù dọa cười một tiếng, “Nơi này đương nhiên là nhà chúng ta, Hỉ Nhi, người còn chưa tỉnh ngủ sao?”

“Tứ tiểu thư, tiểu thư không phải là thật hồ đồ chứ?”

“Hồ đồ chính là em mới đúng. Hỉ Nhi, ta thật đói bụng, hài tử trong bụng cũng rất đói, có thể cho chúng ta đồ ăn hay không?” Phùng Si Tâm sờ sờ gương mặt ảm ướt của nàng, “Hỉ Nhi, tại sao em khóc? Ai khi dễ em?”

Hỉ Nhi đem nước mắt ép trở về, ” Em không sao, em lập tức đi giúp tiểu thư chuẩn bị đồ ăn sáng, rất nhanh sẽ trở lại.”

Khóc không cứu được người, tìm cứu binh quan trọng hơn.

“Ngọc Đường chủ! Ngọc Đường chủ!” Nàng vội vàng chạy như bay về phía Ngọc Tu La, hôm nay chỉ có thể dựa vào “Tiên nữ”. ” Tứ tiểu thư nhà ta nàng. nàng.”

“Nàng thế nào? Từ từ nói.” Ngọc Tu La lệ mầu trầm xuống.

“Ta không biết. nên nói như thế nào, mời. . . đi theo ta là được.” Lấp bắp đem lời nói xong, Hỉ Nhi lôi kéo nàng trở về.

Vào phòng, đứng dịp Phùng Si Tâm cũng nâng gương mặt lên, thấy Ngọc Tu La bước vào liền từ trên cái băng ghế đang ngồi nhảy dựng lên, thân thiết kéo bàn tay nhỏ bé của nàng.

“Đại tỷ, hôm nay sao lại rảnh rồi về nhà thăm chúng ta? Gần đây được không? Đại tỷ phu có cùng tỷ trở lại không?”

Về mặt Ngọc Tu La sững sốt, nhìn về khuôn mặt u sầu của Hỉ Nhi, trong lòng nhất thời hiểu rõ.

“Phùng Tứ tiểu thư, ta không phải là đại tỷ tiểu thư.” Chẳng lẽ là kích thích quá sâu, cho nên thần trí thác loạn ?

“Đại tỷ, tỷ không phải là luôn luôn gọi muội là Si Tâm sao? Sao lại đột nhiên trở nên khách khí như vậy.” Phùng Si Tâm vẫn nói: “Đúng rồi, đại tỷ, tỷ giúp ta xem một chút những y phục nhỏ này có đẹp không? Nếu như không đẹp sẽ phải đổi thật nhanh, nếu không chờ tiểu oa nhi ra đời sẽ không thể mặc.”

“Tiểu oa nhi?” Ngọc Tu La giật mình hỏi.

Phùng Si Tâm vuốt bụng của mình, mặt phỉm hồng ngất, “Đúng nha! Muội có hài tử, mấy tháng nữa muội sẽ làm mẹ.”

Ngọc Tu La sầu lo nhíu mi tâm, “Người vẫn cho là trong bụng còn có hài tử sao? Người có nhớ chuyện người từ trên cái băng ghế ngồi té xuống mà sanh non không?”

Nàng từng nhận được tin tức Hách Liên Bình gửi tới, biết được Phùng Si Tâm từng mang thai lại bất hạnh sanh non.

“Ta không có té từ trên cái băng ghế ngồi xuống, hài tử vẫn hoàn hảo ở trong bụng. ”Nàng hoảng sợ hai tay ôm bụng, “Các người đừng thương tổn hài tử của ta, ta muốn sinh hần ra, bởi vì hần là người ta yêu thứ hai.”

Chuyện thật không ổn, Ngọc Tu La thầm nghĩ.

“Như vậy người thứ nhất người yêu là ai?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

Phùng Si Tâm lộ ra thần sắc mê vờng, ánh mắt nhìn về phía thật là xa.

“Người kia phải phải là ai nhỉ? Tại sao ta không nhớ?”

Ngọc Tu La lau trán, “Có phải gọi là Đông Phương Duật không?”

“Đúng a! Tên hần là Đông Phương Duật, nhưng ta gọi hần là Duật.” Nàng mở to mắt nở rộ ra một nụ cười, “Ta luôn luôn chờ hần tới đón ta, Duật sẽ không quên ta cùng con của chúng ta, cho nên bất kể phải đợi bao lâu, ta cũng sẽ vẫn chờ đợi, cho đến khi hần tới mới thôi.”

Hỉ Nhi đứng một bên đã bụm mặt, khóc đến thê thảm.

“Nếu hần không đến thì sao?” Ngọc Tu La lại hỏi.

Ánh mắt Phùng Si Tâm tinh khiết, hiện ra một tia ánh sáng vô cùng tín nhiệm, “Hần sẽ đến, đại tỷ không biết hần cho nên không biết được, Duật rất yêu ta, mặc dù giữa chúng ta có chút hiểu lầm, nhưng là một ngày nào đó hần sẽ hiểu ta chưa từng có nghĩ tới muốn phản bội hần, sau đó sẽ đến đón chúng ta về nhà, từ đó chúng ta một nhà ba người mà có thể vĩnh viễn sinh hoạt chung một chỗ .”

“Tứ tiểu thư, tiểu thư thanh tĩnh một chút có được hay không?” Hỉ Nhi ôm nàng dùng sức lay động, “Người ngàn vạn lần đừng điên mất a! Tứ tiểu thư, coi là Hỉ Nhi cầu xin tiểu thư——”

Phùng Si Tâm buồn cười nhìn nàng, “Hỉ Nhi, em thế nào càng ngày càng thích khóc! Đừng khóc, đồ ăn sáng của ta đâu? Ta đói bụng không sao, nhưng là hài tử còn nhỏ, nhất định phải làm cho bé ăn mới có thể lớn lên, nhanh đi chuẩn bị đi!”

Ngọc Tu La nháy mắt ra ám hiệu, Hỉ Nhi mới miễn cưỡng buông nàng ra.

“Phùng Tứ tiểu thư ——”

“Đại tỷ, tỷ lại gọi muội như vậy, muội giận đó!” Phùng Si Tâm hơi sáng giọng.

“Được rồi! Vậy ta gọi người là Si Tâm.” Ngọc Tu La không thể làm gì khác hơn là phối hợp với nàng, “Người còn nhớ rõ khi cha ở trong thư phòng đã nói gì với người không? Cần thận suy nghĩ một chút, người cũng còn nhớ rõ mới đúng.”

Phùng Si Tâm chấn động, động tác dừng lại một chút, “Phụ thân không có nói gì với ta.”

“Người đây là đang trốn tránh thực tế, ta muốn người nghiêm túc nhớ lại.” Nàng rất rõ ràng đem mình rúc vào bên trong, cự tuyệt chấp nhận sự thật mình không phải là nữ nhi Phùng gia.

“Ta nói không có là không có, tại sao đại tỷ nhất định bắt ta nói vậy?” Nàng để ý hỏi.

Ngọc Tu La không thể làm gì khác hơn là có chừng có mực, không ép hỏi tới nữa, “Thân thể người tốt hơn chút nào không?”

Nàng e lệ cười một tiếng, “Đã tốt hơn nhiều, hài tử cũng rất tốt, thật hy vọng hần lớn nhanh lên một chút. Nếu Duật biết mình là phụ thân, nhất định sẽ vô cùng vui vẻ.”

“Ta cũng muốn vậy, người chiếu cố thân thể của mình thật tốt.” Phải mau sớm đem chuyện của Phùng Tứ tiểu thư truyền về Diêm Cung, tâm bệnh phải chữa bằng tâm được, xem ra chỉ có diêm Hoàng mới có thể cứu được nàng.

“Ừ, ta sẽ.” Đáp một tiếng, Phùng Si Tâm lại tiếp tục công việc trên tay.

10. Chương 10: End

“Ngân Tu La, ta là Đại tiểu thư Đường Môn, ngươi lại dám vô lễ với ta?” Đường Tĩnh Mi người bị trói, trong miệng còn không ngừng phát ra âm thanh nhục mạ, “Ngân Tu La, ngươi là người điếc sao? Còn không cởi trói cho bản tiểu thư ——”

Đáng tiếc thay, dù cho nàng mắng có khó nghe hơn nữa, Ngân Tu La cũng chỉ khinh bỉ mà nhìn, rồi lặng lẽ đi phía sau nàng.

“Ngân Tu La, đối phó một nữ nhân như ngươi vậy, còn gọi gì là nam tử hán đại trượng phu?” Nàng tanh rắng trợn mắt khiêu khích, hoàn toàn không để ý hình tượng của mình là đoá hoa quý của Đường Môn, cũng chỉ vì che dấu nội tâm sợ hãi.

Ngân Tu La khinh thường hừ nhẹ, “Đối phó loại nữ nhân như ngươi, như vậy đã coi như là khách khí.”

“Ngươi —— Bản tiểu thư một ngày nào đó sẽ lấy mạng của ngươi!” Nếu không phải là nàng quá sơ sót, cũng sẽ không bị hấn bắt được dễ dàng như vậy, nếu không nàng tùy tiện dùng độc liền đủ cho hấn không chịu được.

“Bản tọa tùy thời xin đến chỉ giáo.” Nữ nhân ngu ngốc, vẫn là lão bà hấn tốt nhất.

Ngân Tu La thô lỗ đem nàng ném vào phòng nghị sự. Đường Tĩnh Mi vừa thấy được Đông Phương Duật, tức giận cùng sợ hãi nhất thời tan thành mây khói, nhưng ngoài mặt vẫn cố cựa mạnh quất.

“Các người bắt bản tiểu thư tới đây, đến tốt cùng là muốn làm gì? Người người đều sợ Diêm Cung các người nhưng Đường Môn chúng ta cũng không đem ngươi để ở trong mắt.”

Đông Phương Duật không nhìn nàng khiêu khích, lạnh lùng nhìn về hướng Ngân Tu La cùng Hách Liên Bình.

“Ai cho ta một lời giải thích.” Hấn đã biết được Hách Liên Bình cùng bọn họ tự tiện đem Phùng Si Tâm đưa về nhà, hấn cũng mở một con mắt nhắm một con mắt, làm bộ cái gì cũng không biết chuyện, như vậy còn chưa đủ tha thứ sao? Lại đem nữ nhân này tới làm cái gì?

Hách Liên Bình lẩm nhẩm chất vấn Đường Tĩnh Mi, “Bản đồ này là của Đường đại tiểu đúng không?”

Không nghĩ tới hấn sẽ hỏi trực tiếp như vậy, nàng nhất thời phản ứng không kịp, vẻ mặt cự tuyệt.

“Ngươi. đừng vu oan cho ta, ta cái gì cũng không làm.”

“Thật là vu oan sao? Như vậy xin hỏi Đường đại tiểu thư có phải đã từng đi vào bên trong phòng Phùng Tứ tiểu thư hay không?” Hấn hỏi.

Đường Tĩnh Mi nuốt nước miếng, “Đi vào thì như thế nào? Ta chỉ đi tìm nàng nói chuyện phiếm thôi mà.”

“Nhưng là tại sao chưa có bắt đầu tán gẫu, lại đột nhiên đi về?” Vấn đề của hấn hỏi liên tiếp cái này tới cái kia, chính là muốn cho nàng ứng phó không kịp.

“Bởi vì. Ta đột nhiên nghĩ đến còn có chút chuyện cần làm, chẳng lẽ như vậy cũng phạm pháp sao?” Nàng giương nanh múa vuốt hỏi. Hách Liên Bình giận tái mặt, khuôn mặt vốn dĩ tợn lại càng kinh khủng hơn.

“Như vậy trước Tuyển phi yến một ngày, có người làm nhìn thấy ngươi mới sáng sớm đã ở bên ngoài phòng Phùng Tứ tiểu thư, xin hỏi ngươi nên giải thích thế nào?” Vì vậy nàng chính là hiềm nghi lớn nhất.

“Đó là. Ta chỉ là vừa hay tản bộ gần đó, hướng chỉ ở đó lại không chỉ có mình ta, tại sao các người không đi hoài nghi bọn họ, lại tới chỗ ta tìm phiền toái?” Nàng kiểm soát qua loa tắc trách.

Ngân Tu La mất đi tính nhẫn nại, “Phương thức của ngươi quá ôn hòa, ta nghĩ nên để cho nàng biết một chút về cái gì gọi là đại hình phục vụ, bảo đảm lột nàng một lớp da, không sợ nàng không thành thật thú nhận.”

“Ngân Tu La, nếu ngươi dám đụng đến một sợi tóc của ta, chính là địch nhân của cả Đường Môn.” Nàng mang cả Đường Môn để dựa vào.

Hắn khinh thường nói hừ, “Đường Môn là cái gì, có cơ hội, bốn tọa cũng muốn lãnh giáo.”

Hách Liên Bình bắn ánh mắt như điện về phía nàng phô trương thanh thế, nói: “Xem ra nếu để cho người bị chút dạy dỗ mới bằng lòng nói ra lời nói thật, như vậy cũng chỉ phải ủy khuất Đường đại tiểu thư thôi.”

Bất kể dùng thủ đoạn gì, hắn đều phải ép hỏi ra chân tướng.

“Các người muốn dụng tư hình?” Nàng kinh hãi không khỏi kêu to, “Diêm hoàng, đây chính là đạo đài khách của các người ư? Người đã quá phóng túng thuộc hạ của người rồi.”

Đông Phương Duật âm lãnh nghiêm mặt, căn cứ vào lời nàng ta mới nói, hắn cũng cảm thấy nàng ta tương đối khả nghi.

“Chỉ cần người nói ra lời nói thật, bọn họ liền sẽ không làm thương tổn người một chút nào, nếu không —— ta sẽ tự mình xuống tay, người chỉ thảm hại hơn thôi.”

“Người đang đe dọa ta?” Đường Tĩnh Mi vặn vẹo khóe miệng hỏi.

Ngân Tu La nhướng mày,

”Tùy người nói thế nào cũng được. Diêm hoàng, xin giao nữ nhân này cho thuộc hạ xử trí, không đến nhất thời nửa khắc sẽ có thể hỏi ra kết quả.

Nàng ta sợ hãi gọi, “Ngân Tu La, người dám ——”

“Đối phó địch nhân bốn tọa cũng sẽ không hạ thủ lưu tình, cho dù đối phương là nữ nhân cũng giống như vậy.”

Đông Phương Duật vung ống tay áo lên, “Cứ giao cho người đi làm đi!”

“Đừng ——” Đường Tĩnh Mi bị dọa cho sợ đến hồn phi phách tán, “Chỉ cần các người có thể bảo đảm sẽ không làm thương tổn ta, ta mới nói.”

“Được, một lời đã định.” Ngón tay Đông Phương Duật nắm thật sâu vào tay ghế.

Nàng nuốt xuống lời mắng chửi đã dâng lên đến miệng, miễn cưỡng thừa nhận tội của mình.

“Không sai, bản đồ kia là ta vẽ, cũng là ta trộm đặt ở trong phòng Phùng Si Tâm gài tang vật cho nàng.”

“Người nói cái gì?” Đông Phương Duật gần như muốn đem tay ghế bóp nát.

Hách Liên Bình cúi kính hỏi: “Vậy làm sao người biết lá thư này cũng đọc được?”

“Chính là vào một lần ta đi tìm nàng, trong lúc vô tình nhìn thấy lá thư này dưới gối đầu, cho nên trước Tuyển phi yến một ngày ta chạy vào trong phòng, tìm chúng từ trong tủ quần áo ra đặt chung một chỗ cùng bản đồ cho người làm quét dọn phát hiện.”

“Tại sao phải làm như vậy?” Quả nhiên là nàngta!

“Bởi vì ta nhìn nàng không vừa mắt, luôn thích giả bộ vẻ mặt hồn nhiên trong sáng gạt người, bằng điều kiện của nàng ta mà muốn làm Diêm phi ư? Ta không thể để cho nàng dễ dàng đoạt đi thứ ta muốn.” Nàng không có chút ý hối cải nào, cất cao giọng.

“Người. . . nữ nhân này thật là đáng ghê tởm!” Ngân Tu La tức giận nắm chặt tay thành nắm đấm ước gì có thể đánh nàng ta một trận.

Nàng nhìn có chút hả hê cười khanh khách, hướng về phía Đông Phương Duật nói: “Ta chỉ tùy tiện vẽ tờ bản đồ, lại khiến tình cảm các người sinh ra biến cố, cũng đủ chứng minh giữa người cùng Phùng Si Tâm thiếu hụt một phần tín nhiệm, nếu không sẽ không dễ dàng tin như vậy, Diêm hoàng, muốn trách chỉ có thể trách chính người.”

Đông Phương Duật tỉnh ngộ, bộ dáng bị đả kích làm cho người ta không đành lòng.

“Dem nàng ta dẫn đi, phế võ công của nàngta.” Nàng ta nói không sai, thật muốn trách sẽ phải trách hắn, là hắn không nghe Si Tâm giải thích, cố ý hiểu lầm nàng.

Ngân Tu La kéo Đường Tĩnh Mi đi ra ngoài, nàng ta dùng hết khí lực giãy giụa, “Buông ta ra! Các người không thể phớt lờ công của ta, các người không thể nói chuyện không tính toán gì hết.”

“Diêm hoàng.” Hách Liên Bình tựa hồ còn có lời muốn nói.

Đông Phương Duật nhủ mi, “Còn có cái gì cứ việc nói thẳng đi!”

”Dạ, Ngọc Đường chủ đã phái người đưa tới báo cáo điều tra về Phùng Vũ Hoàn. Trên đó viết từ nhỏ hắn cùng mẫu thân ngài, cũng chính là bang chủ Hải Ninh Tiêu gia chi nữ Tiêu Ngọc Trân, là thanh mai trúc mã, tình cảm của hai người thâm hậu, vốn là đã tự định chung thân. Nhưng là Diêm hoàng tiền nhiệm cũng yêu nàng, xuống Diêm hoàng thiếp muốn cưới làm vợ, Tiêu Chí Uyên lại ham vị trí mình chủ vô lâm, vì vậy cưỡng chế chia rẽ một đôi uyên ương hữu tình, đem nữ nhi gả vào Diêm Cung, kế hoạch để cho nữ nhi làm nội ứng, tương lai sẽ thực hiện nội ứng ngoại hợp.

”Theo kết quả kiểm chứng, qua nhiều năm như vậy, mặc dù Phùng Vũ Hoàn đã cưới người khác, nhưng đối với Tiêu Ngọc Trân lại thủy chung nhớ mãi không quên. Hơn nữa đối với Diêm Cung lại hận thấu xương, cho nên muốn tạ lần này cử hành Tuyển phi yến triển khai hành động trả thù. Đây là Ngọc Đường chúa tể rất nhiều thời gian mới tra được.”

Đông Phương Duật nghe được xuất thần, “Như vậy tại sao cuối cùng lại phái Si Tâm tới?”

“Vốn là trong danh sách viết Phùng Tam tiểu thư, nhưng là nhiệm vụ này tương đối nguy hiểm, Phùng Vũ Hoàn tự nhiên sẽ không để cho nữ nhi ruột thịt mạo hiểm.” Hắn nói nhưng mang một hàm ý khác .

“Người nói —— Si Tâm không phải là ruột thịt của hắn?”

“Đúng vậy, Tứ tiểu thư là Phùng phu nhân ở bên ngoài nhặt về, cũng không phải là ruột thịt, Phùng Vũ Hoàn dĩ nhiên không cách nào thật lòng thương yêu nàng, cộng thêm hận ý đối với Diêm hoàng tiền nhiệm, khiến cho hắn vi phạm lương tâm của mình, quyết định lợi dụng nàng để tới gần ngài. Cho dù không may thất bại cũng không quan trọng, dù sao nàng cũng chỉ là một cô nhi lai lịch không rõ.”

Tâm của Đông Phương Duật vì thế mà co rút đau đớn, “Như vậy thật là trước đó nàng hoàn toàn không biết chuyện?”

Hách Liên Bình sâu sắc đồng tình vuốt cằm, “Đúng vậy, Tứ tiểu thư chỉ là một tiểu nữ muốn được phụ thân quan tâm mà thôi, cho nên mới đáp ứng thế thân tham gia. Có lẽ là ông trời già an bài, sau khi nàng yêu ngài, mới biết mục đích thực sự của Phùng Vũ Hoàn là muốn nàng giết ngài bằng thuốc độc. Một bên là phụ thân, một bên là người mình yêu sâu đậm, nàng bị kẹp ở giữa cũng không chịu nổi.”

“Ta đã hiểu lầm nàng thật sao? Trời ơi, ta đã làm cái gì?” Đông Phương Duật sấm hối, ánh mắt bị bao phủ bởi một tầng hơi nước. Cũng bởi vì hắn không tín nhiệm, không chỉ hại nữ nhân mình yêu mến phải chịu khổ sở, còn mất đi hài tử chưa thành hình. Người đáng chết là hắn mới đúng! “Nàng ở nơi nào? Ta muốn đi đón nàng trở lại, nàng đang ở nơi nào?”

“Trước mắt nàng ở tại Giang Nam tổng đàn, có Ngọc Đường chủ đang chiếu cố nàng, chỉ là ——”

“Chỉ là cái gì?”

“Tứ tiểu thư bị bệnh, bệnh rất nghiêm trọng.” Nhỏ dần lại tăng thêm một câu.

Diêm hoàng đại giá quang lâm, Ngọc Tu La theo như lễ tự mình nghênh đón hắn đến.

“Si Tâm ở đâu? Lập tức dẫn ta đi gặp nàng.” Đông Phương Duật cởi áo bào dính đầy bông tuyết, đây chính là câu nói đầu tiên hắn nói với Ngọc Tu La.

Nàng không nhanh không chậm nói: “Thuộc hạ lập tức liền mang ngài đi. Bất quá, vô luận như thế nào cũng xin ngài ngàn vạn lần phải khắc chế tâm tình của mình, đừng vì kích động mà hù dọa nàng.”

“Bệnh của nàng rất nghiêm trọng sao? Đại phu nói thế nào?” Hắn cấp bách, khẩu khí gần như chất vấn.

Ngọc Tu La cười một tiếng khích lệ, “Ngài so với thuốc của đại phu còn có hiệu quả hơn, chỉ cần có ngài bên cạnh, tin tưởng bệnh của nàng sẽ rất mau chóng khỏi.” Bởi vì hần chính là giải được tâm bệnh cho Si Tâm.

Đối với lời nói quý dị của nàng, Đông Phương Duật cũng không rảnh để ý tới mà đi theo nàng vào một tòa viện thanh u. Hần đã không thể chờ đợi mà vội xông vào.

“Diêm hoàng, xin hãy an tâm một chút, đừng nóng vội.” Nàng cố ý nhắc nhở, kịp thời đi sát theo cước bộ của hần.

Hai người liền đứng ở cửa nhìn vào trong nhà, Đông Phương Duật nhìn thấy người mà tâm tư tưởng niệm, mặc dù gương mặt gầy chút, bất quá xem ra khí sắc không tệ, đang cùng một tiểu nha đầu xem ra giống như là tỷ nữ vừa nói vừa cười, vì thế hần muốn cảm tạ ông trời còn chút lòng thương, không để cho nàng tiếp tục chịu khổ.

“Nàng xem ra không tệ, người chiếu cố nàng rất tốt, ta nên nói lời cảm ơn với người.” Hần mang lời cảm ơn nói.

Ngọc Tu La lại cười không nổi, “Ngài nên nghe các nàng nói chuyện một chút sẽ hiểu chuyện gì xảy ra.”

Nghe các nàng nói chuyện? Đông Phương Duật không hiểu dựng thẳng nhĩ lắng nghe.

“Tứ tiểu thư, người đã khâu nhiều y phục như vậy, có thể không cần khâu nữa đâu. Ta đã chuẩn bị rất nhiều đồ ngọt tiểu thư thích ăn nhất, mau nếm thử xem.” Hỉ Nhi hết lời khuyên can nhưng cũng không khuyên được nàng.

Phùng Si Tâm nhẹ nhàng đẩy tay của nàng, “Em đừng làm phiền ta! Ta mới khâu ba bộ, làm sao đủ cho hài tử mặc đây? Tiểu hài tử đều rất mau lớn, ta phải chuẩn bị mấy bộ để khi hần lớn một chút còn có cái mặc nữa.”

“Tứ tiểu thư, tiểu thư xem bụng tiểu thư một chút, nó vẫn như bình thường bởi vì bên trong căn bản không có hài tử nha!” Nàng nói không biết bao nhiêu lần, nhưng cũng không có cách nào làm cho Tứ tiểu thư tin tưởng hài tử đã không có ở đây.

“Bình thường? Thật vậy a! Hỉ Nhi, có phải là hài tử ngã bệnh hay không?” Phùng Si Tâm bình thần vuốt bụng, ngoeo đầu rất buồn bực hỏi: “Nhưng ta đều có ngoan ngoãn uống thuốc, mỗi ngày cũng ăn thật nhiều, hài tử làm sao có thể ngã bệnh chứ?”

Hỉ Nhi bây giờ không đành lòng nhìn nàng lo lắng, “Không bằng ngày mai ta gọi đại phu tới một chuyến, thuận tiện giúp hài tử xem bệnh, tiểu thư nói như vậy có được hay không?”

“Đương nhiên được, hài tử không phải sợ, mẹ sẽ hảo hảo bảo vệ con.” Nàng cúi đầu nhìn bụng mình tự lẩm bẩm, không có nhìn thấy Đông Phương Duật bước vào bên trong nhà.

“Si Tâm nàng ——” Lòng hần đau như dao cắt.

Giọng của Ngọc Tu La mang theo bi thương: “Khi nàng biết được mình không phải là hài tử Phùng gia liền sốt cao rồi té xỉu ở cửa đại môn, sau khi nàng tỉnh lại liền biến thành bộ dạng này. Đại phu nói, có thể là liên tục phải chịu quá nhiều kích thích nhất thời không chịu được, liền tự động đem toàn bộ chuyện thống khổ quên mất.”

“Trời ơi ——” Chưa bao giờ hần thấy hận mình như lúc này.

“Tâm của nàng đã vỡ vụn, cho dù có bao nhiêu dược liệu trân quý cũng không cứu được nàng, chỉ có thể dựa vào ngài hàn gắn nó lại thôi.”

Hỉ Nhi phát hiện bọn họ đến, đứng dậy thi lễ, “Ngọc Đường chủ, vị này là ——”

Ngọc Tu La nháy mắt, Hỉ Nhi hiểu ý cùng nàng đi ra khỏi phòng.

“Si Tâm!” Đông Phương Duật sợ sẽ làm nàng kinh sợ, cố ý hạ thấp giọng.

Phùng Si Tâm nghe thấy có người gọi nàng, tự nhiên ngẩng đầu lên; Đông Phương Duật như ngừng thở, khát vọng nàng có thể lập tức kêu lên tên của hắn, khi hắn thấy nàng mặt mày hớn hở, cho là nàng nhận ra hắn.

“Đại tỷ phu!” Nàng cười loan mất chạy về phía hắn, “Đại tỷ phu, muội rất nhớ tỷ phu a! Không nghĩ tới huynh có thời gian chạy tới thăm muội, muội thật là cao hứng a!”

“Si Tâm, nhìn kỹ ta đi, ta không phải là đại tỷ phu của nàng.” Thanh âm hắn khàn khàn nói: “Nàng nhìn lại rõ ràng một chút, ta là ai? Si Tâm, ngươi không thể nào không nhận ra ta.”

Phùng Si Tâm nhẹ giọng, sợ hãi nói “Đại tỷ phu, muội làm gì sai sao? Tại sao dữ với muội như vậy? Juội thật biết điều, rất nghe lời, huynh đừng giận ta có được hay không?”

“Ta nói rồi ta không phải là đại tỷ phu nàng, nàng có nghe hay không?” Nàng không nhận biết hắn! Ông trời ơi, đây chính là ta phải chịu báo ứng sao? Đông Phương Duật điên cuồng hét lên trong lòng.

Nàng bị hắn hù dọa, cả người lui về phía sau.

“Ngươi. . . . Không phải là đại tỷ phu ta, đại tỷ phu sẽ không rộng to với ta. Ngươi là người xấu, ngươi muốn tới tổn thương hài tử của ta có đúng hay không? Tránh ra, tránh ra! Không nên đụng tới hài tử của ta, ngươi là người xấu.”

“Si Tâm!”

Hắn muốn tiến lên, lại bị Ngọc Tu La ngăn cản.

Phùng Si Tâm sợ hãi núp ở bên cạnh tủ treo quần áo, “Hỉ Nhi, hắn là người xấu, người nhanh đuổi hắn đi, không nên để cho hắn đi vào nữa, nhanh một chút.”

“Tứ tiểu thư, ta lập tức đem hắn đuổi đi.” Hỉ Nhi ngược lại nhờ Ngọc Tu La giúp đỡ, “Ngọc Đường chủ, ngài ấy ——”

“Diêm hoàng, hay là ngài rời đi trước đã.” Chuyện không có đơn giản như nàng dự đoán vậy.

Đông Phương Duật cự tuyệt không chút nào suy tính, “Không! Nếu là ta đi, vĩnh viễn cũng không có cách nào đến gần nàng. Các ngươi cứ đi ra ngoài, để cho chúng ta riêng tư một lát.”

“Dạ, thuộc hạ cáo lui.” Ngọc Tu la cứng rắn kéo Hỉ Nhi không chịu động rời đi.

“Hỉ Nhi, Hỉ Nhi, em đừng đi.” Phùng Si Tâm liếc thấy mọi người quen thuộc ra ngoài hết, chỉ còn lại nàng cùng cái tên “Người xấu” này, toàn thân tiến vào trạng thái đề phòng, nhìn hắn không chớp mắt.

“Si Tâm, ta không phải là người xấu.” Hắn nhẹ nhàng nói rồi ngồi xuống trước mặt nàng.

Nàng tà tà liếc nhìn hắn, “Ngươi muốn tới tổn thương hài tử của ta có đúng hay không?”

“Không đúng, ta vĩnh viễn sẽ không làm thương tổn con của ngươi, bởi vì ta cũng thương hắn.” Nghĩ đến hài tử cùng hắn vô duyên, trái tim Đông Phương Duật đau xót, lệ nóng như muốn tràn ra. “Si Tâm, nàng thật không nhận ra ta sao? Ta là Đông Phương Duật, có nhớ không? Ta là Duật.”

Phùng Si Tâm nhẹ cau mày, cười ra, “Duật! Tên của ngươi cùng tên hắn lại giống nhau như đúc, nhưng dáng dấp hắn mạnh khỏe hơn ngươi, cũng uy phong hơn ngươi nhiều. Hơn nữa hắn nói với ta nói luôn là thật ôn nhu, không dữ dội giống ngươi vậy, thật là dọa chết người.”

“Thật xin lỗi, chỉ là ta nghe nói nàng ngã bệnh trong lòng nôn nóng, nói chuyện mới lớn tiếng như vậy, không phải là ta cố ý muốn hù dọa nàng.” Chuyện hắn cần làm nhất chính là làm cho phòng bị của nàng từ từ giảm bớt.

“Cám ơn ngươi quan tâm, nhưng là ta không có ngã bệnh, ta chỉ là có hài tử mà thôi.” Nàng nhìn hắn, thời điểm người này không hung dữ, cũng không giống như người xấu.

Đông Phương Duật nhẹ nhàng vuốt mặt của nàng, “Ta có thể sờ sờ nó không?” Thấy nàng do dự rừ mí mắt xuống, hắn còn nói: “Ta bảo đảm sẽ không làm thương tổn nó, xin nàng tin tưởng ta.”

Nàng liền cười, “Được rồi! Chỉ có thể sờ một cái thôi nha!” Nói xong, nàng liền không chậm trễ chút nào đứng lên đi tới trước mặt hắn, kéo bàn tay của hắn đặt ở trên bụng. “Sờ thấy không? Hài tử của ta đang ngủ bên trong.”

“Phải Ta sờ thấy.” Hắn liền quỳ gối trước nàng, lòng bàn tay đặt ở trên bụng nàng, nghẹn ngào ngay cả nói cũng không rõ.

Phùng Si Tâm lại lấy ra những bộ tiểu y phục nàng tự tay may giống như hiến vật quý, “Người xem, đây là ta tự làm a! Cũng là muốn cho hài tử mặc, người nói ta làm có đẹp hay không?”

“Nàng thật giỏi, những y phục này khâu đích thực tốt.” Hắn thật lòng ca ngợi.

Được hắn khích lệ nàng phá lệ vui vẻ, phòng bị đối với hắn cũng giảm xuống. “Đây, người —— không phải là đại tỷ phu ta, như vậy người là nhị tỷ phu có đúng hay không?”

Đông Phương Duật cười khổ, “Không đúng, ta cũng không phải là nhị tỷ phu nàng.”

“Không phải ư, như vậy người là ai? Ta nghĩ như thế nào cũng không ra đó.” Nàng rất cố gắng suy nghĩ, lại hết lần này tới lần khác không nghĩ ra, chân mày buồn bực cũng kết lại, làm cho người ta nhìn không đành lòng.

Hắn nhẹ vuốt má của nàng, “Ta là bằng hữu của Duật, ta thay hắn tới thăm nàng.”

“Người là bằng hữu của Duật?” Phùng Si Tâm vừa nghe tin tức, hai mắt lờ lờ tỏa sáng. “Vậy hắn có nói lúc nào sẽ tới đón ta về nhà không? Ta cùng hài tử đều rất nhớ hắn, mỗi ngày đều đang đợi, nhưng chờ thật lâu hắn cũng không tới.”

Đông Phương Duật nhắm chặt mắt, chua xót, “Hắn bề bộn nhiều việc, bắt quá ta tin tưởng hắn sẽ nhanh chóng tới tìm nàng.”

“A, ta biết hắn có rất nhiều chuyện phải làm, cho nên không thể quá ích kỷ chiếm đoạt hắn. Nhưng người có thể nói với hắn, chờ khi hắn không bận phải thật nhanh tới đón ta, ta sẽ ngoan ngoãn ở chỗ này chờ hắn.”

“Được, ta nhất định sẽ thay nàng chuyển lời.” Hắn không suy nghĩ liền ôm lấy nàng.

Phùng Si Tâm lúc này mới nghĩ đến mình là chủ nhân, “Nha! Ta quên giúp người châm trà, Hỉ Nhi ——”

“Đừng vội, ta không khát, Si Tâm, ta có thể thường xuyên tới thăm nàng chứ?” Hắn muốn phụng bồi nàng một tác cũng không rời.

Nàng đã tiếp nhận thân phận hắn, giọng nói chân thành tha thiết nói: “Người là bằng hữu của Duật, ta dĩ nhiên hoan nghênh, liền đem nơi này làm thành nhà của mình, đừng khách sáo.”

“Cám ơn.” Si Tâm, ta sẽ chữa khỏi tâm bệnh của nàng, sẽ không để cho nàng thương tâm thêm một lần nào nữa.

Lại trải qua hơn ngày ——

“Si Tâm, bên ngoài tuyết cũng ngừng rơi, có muốn cùng ta ra ngoài một chút hay không?” Bởi vì mấy ngày liền tiếp chung sống, Phùng Si Tâm đối với hắn dần dần quen thuộc, chẳng qua là vẫn như cũ nhận thức không ra hắn là ai, để cho Đông Phương Duật cảm giác sâu sắc hơn.

Nàng có chút khát vọng lại có chút do dự, “Nhưng. . . . Ta không thể chạy loạn, chẳng may Duật tới không tìm được ta, chàng sẽ rất buồn, ta nên đợi chàng ở chỗ này thì hơn.”

“Hắn không thể tới nhanh như vậy, cho dù hắn tới, cũng sẽ chờ nàng có phải hay không? Hôm nay bên ngoài tương đối ấm áp, đi ra ngoài một chút đối với thân thể cũng tốt, ta bảo đảm sẽ không đi quá xa, rất nhanh sẽ trở lại.” Hắn liền tục mang lừa gạt cố gắng thuyết phục nàng đáp ứng.

Phùng Si Tâm suy nghĩ lại, “Phải sớm trở lại một chút a! Ta không nên để cho Duật chờ quá lâu.”

“Ừ, ta bảo đảm.” Hắn ồ ồ lấy ra áo khoác trong tủ treo quần áo, “Tới đây, đem cái này mặc vào.”

Nàng đang muốn đưa tay nhận lấy, lại liếc thấy hà bao màu lam nhạt rủ xuống ngang hông hấn, nhanh tay đoạt lại, vết bẩn trên đó cũng đã được lau sạch.

“Đây là. lẽ vật ta đưa cho Duật, làm sao có thể.” Trong đầu có một kết giới bị mở ra.

Đông Phương Duật nhìn vẻ mặt hoảng hốt của nàng, hoảng hốt nói: “Si Tâm, cái này là ——”

“Không muốn! Không muốn!” Nàng bỗng nhiên ôm lấy đầu kêu lên.

“Si Tâm, người nghĩ tới cái gì đó có phải hay không?” Có lẽ hà bao này có thể làm cho nàng nhớ lại.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nàng nhìn chằm chằm vào hà bao trong tay hấn, “Duật hấn. Đem nó vứt trên mặt đất, sau đó còn dùng chân đạp, hấn đang giận ta, cho nên không muốn nó nữa.”

“Hấn đã không còn giận nàng nữa. Si Tâm, người có nghe thấy hay không?” Hấn đem thân thể nàng lão đảo muốn ngã ôm vào trong ngực, đây là chuyện mấy ngày nay hấn muốn làm nhất. “Hấn không có đem cái hà bao này vứt bỏ, lại len lén nhặt trở lại rồi rửa sạch sẽ. Là thật, ta không có lừa nàng.”

Phùng Si Tâm chớp chớp mắt lệ nhanh chóng chảy xuống thật nhiều, “Người gạt ta, hấn đem nó vứt bỏ, là ta tận mắt thấy —— hấn đang giận ta, lại còn lớn tiếng quát mắng ta.”

“Hấn biết trách lầm nàng, hấn vĩnh viễn sẽ không tức giận với nàng nữa, sẽ không lớn tiếng với nàng nữa. Si Tâm, van cầu nàng tỉnh lại, nàng đánh ta, mắng ta, thậm chí giết ta cũng được, chỉ cần đừng dùng loại phương thức này mà trách phạt ta.” Trên mặt Đông Phương Duật giàn giụa nước mắt, tự trách quát.

Nàng nằm trong ngực hấn khóc sục sùi, “Gạt người! Hấn không muốn ta, ô.”

“Hấn muốn nàng, đời này muốn nàng, đời sau cũng muốn nàng, mất đi nàng hấn giống như một cái xác không hồn, sống cũng không có ý nghĩa.” Những lời này xuất phát từ trong tâm hấn, hấn đem một mặt nội tâm hèn nhát hiện ra ở trước mặt nàng, “Hấn vẫn không dám yêu người nào, bởi vì hấn sợ đối phương cũng sẽ giống mẫu thân hấn, đến gần hấn chẳng qua là có ý đồ. Hấn thật vất vả mới tìm được người con gái mình mến yêu, sợ hãi cũng không vì thế mà biến mất, chẳng qua là đang đợi thời cơ lộ đầu ra —— cho đến một khắc thời cơ lại tới kia, hận ý bài sơn đảo hải liền hết sức căng thẳng mà đến, để cho hấn cũng không cách nào suy nghĩ nữa ——”

Phùng Si Tâm chẳng biết lúc nào đã an tĩnh lại, nâng tay nhỏ bé lau nước mắt trên mặt hấn, “Sao người lại khóc? Đừng khóc, nam nhi không thể dễ dàng rơi lệ, nếu để cho người khác nhìn thấy sẽ bị cười nhạo.”

“Si Tâm ——” Hấn đem mặt chôn vào cổ nàng, che giấu cảm xúc của mình.

“Ta ngâm thơ cho người nghe, người thấy không hay cũng đừng chê nhé.” Nàng nắm cả đầu của hấn, vỗ nhẹ trên lưng Đông Phương Duật, “Ta ở đầu Trường Giang, chàng ở cuối Trường Giang. Mỗi ngày nhớ chàng không thấy chàng, cộng ầm Trường Giang nước. Nước khi nào thì cạn, hận khi nào phai. Chỉ nguyện lòng chàng tựa như lòng ta, tương tư tương tư mãi.”

Đông Phương Duật hưởng ứng là than nhẹ một tiếng, che lại cái miệng nhỏ nhắn của nàng, nóng bỏng mà đói khát muốn đền bù mất đi thời gian, phẳng phất bọn họ là tách ra nhiều năm xa cách gặp lại thương người, trên thực tế cũng là như thế, một ngày không thấy nếu như cách tam thu, huống chi bọn họ đã hơn nửa tháng không gặp.

“Si Tâm, ta ——” Hấn ở môi nàng thở dài, cho đến phát hiện tầm mắt Phùng Si Tâm dừng lại trên mặt hấn, mới buông nàng ra. “Nàng đã nghĩ ra được cái gì sao? Si Tâm?”

Đầu ngón tay nàng chạm tới môi của mình, sau đó giật mình nhìn hấn.

“Người là ai? Người không phải là hấn, nhưng. lại dường như là hấn.” Cảm giác hấn hôn nàng giống như là người nàng ngày nhớ đêm mong, giờ phút này, Phùng Si Tâm đang rối loạn.

“Dùng lòng của nàng nhìn ta, ta biết nàng làm được, Si Tâm.”

Phùng Si Tâm chợt đẩy hấn ra nhảy dựng lên, “Không —— ta không thể, người không thể cứ hôn ta như vậy, nếu Duật thấy sẽ hiểu lầm, hấn cũng sẽ không yêu ta nữa, người đi ra ngoài!”

“Si Tâm!” Hấn muốn dựa vào quá khứ.

“Đừng tới, đi ra ngoài!” Nàng lại chui vào trong lớp vỏ bọc của mình.

Trong mắt Đông Phương Duật tràn đầy mắt mắ, “Được, ta đi ra ngoài, ngày mai trở lại thăm nàng được không?”

Nàng xoay người không trả lời. Hắn khẽ thở dài, nặng nề bước ra khỏi phòng.

“Có tiến triển gì không?” Hắn ra ngoài thần sắc làm cho người ta đồng tình, Ngọc Tu La hiểu có hỏi cũng là hỏi vô ích.

Hắn trầm tư, “Có lẽ là ta đã thương nàng quá sâu, cho nên cái gì nàng cũng nguyện không nhớ tới, thà rằng ôm ảo tưởng sống qua ngày. Nếu cứ để mặc nàng như vậy, nàng vĩnh viễn sẽ không có một ngày thanh tỉnh chân chính.”

“Nhưng là chúng ta còn có thể làm cái gì đây?”

“Ta chuẩn bị mang nàng trở về trên đảo, có lẽ có thể kích thích nàng.” Hắn đã quyết định.

Khi tỉnh dậy, Phùng Si Tâm nhìn trần nhà gần người, đầu óc trống không giống như là tràn vào thứ gì, không để cho nàng từ từ chủ xuống giường, ở trong phòng đi một vòng.

“Đây là nơi nào? Đường như trước kia ta đã tới nơi này. . . . Nhưng là lúc nào đây?” Nàng muốn bắt cái gì đó, nhưng là lại sợ sợ buông tha cho suy nghĩ. “Tại sao ta lại ở chỗ này? Ta muốn về nhà chờ Duật mới được. Hỉ Nhi, em đang ở đâu?”

Kêu hai tiếng không có ai đáp lại, Phùng Si Tâm phủ thêm áo khoác treo trên tường, hoảng hốt chạy ra khỏi cửa.

“A ——” cảnh vật trước mắt hóa thành các loại tà ma yêu mỹ, cười ma mị hướng nàng dựa vào tới đây, nàng theo bản năng liều mạng trốn, thật là đáng sợ! Máu huyết ở hai chân giống như muốn ngưng kết lại, nàng muốn chạy rồi lại không chạy nổi.

Đừng tới!

Nàng muốn tìm chỗ trốn, nếu không những thứ kia yêu quái sẽ đem nàng ăn hết.

Nhìn như tràn đầy không mục đích, hai chân giống như có ý thức của mình, mang theo nàng một đường chạy trốn.

“Nha đầu, là người?”

Tiếng kêu kia khiến thân thể nàng chấn động. Phùng Si Tâm thất thần nhìn chung quanh, nơi này là. . . . Nàng nhìn thấy thật là nhiều người bên cạnh đang bận rộn công việc, mùi thơm của thức ăn tràn ngập cả không gian.

Nàng theo bản năng mà lui bước, không dám đi về phía trước.

“Nha đầu, thân thể của ngươi khá hơn chút nào không?” Vương đầu bếp có hảo ý tới đây chào hỏi, “Không sao, ngươi còn trẻ, tương lai muốn cùng Diêm hoàng sinh mấy hài tử đều có thể, không cần lo vì những chuyện này mà thương tâm.”

“Không. . . .” Phùng Si Tâm hoảng sợ lướt qua hắn, nhìn chằm chằm một cô nương tuổi còn trẻ leo lên cái ghế băng, không tự chủ há to mồm muốn gọi, nhưng mà thanh âm cũng không phát ra được, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng “Phanh!” té xuống. “A ——”

Cái ghế băng ngã xuống nổ ở trong tai nàng ầm một tiếng, nàng nhấc chân bỏ chạy, dường như phía sau có quái vật đuổi theo.

Chảy máu, thật là nhiều máu ——

Ai tới cứu cứu hài tử của ta ——

Duật, chàng đang ở đâu? Mau tới cứu hài tử của chúng ta ——

Đây là ước định, sau này chúng ta mỗi ngày ở nơi này gặp mặt, không gặp không về.

Có một thanh âm ở trong đầu vang vọng. Núi nhỏ! Duật nhất định ở núi nhỏ chờ nàng. Chỉ cần tới đó là có thể nhìn thấy Duật, chỉ có hấn mới có thể cứu nàng.

Trên đất tuyết đọng thật dày, nhưng cũng không cách nào ngăn trở quyết tâm đi gặp hấn của nàng.

“Duật ——” Tập tễnh đi tới nơi hai người hai đến, gió lạnh thấu xương, nàng hô to, “Duật, chàng đang ở đâu? Duật ——”

Hấn không ở nơi này, hấn đã là quên ước định rồi sao?

Hay là bởi vì nàng đem con hạp chết, cho nên hấn không bao giờ ... muốn đến gặp nàng nữa?

Nhất định như vậy! Hài tử trong bụng đã chết, tất cả đều là lỗi của nàng!

“A ——” Phùng Si Tâm không nhịn được ôm đầu thét chói tai, cả người nằm ở trên mặt tuyết, đem thống khổ thả ra ngoài, hóa thành nước mắt tận tình rơi xuống.“Duật, Duật ——”

Đang âm thầm yên lặng mắt thấy tất cả những gì nàng trải qua, Đông Phương Duật cảm thấy cả trái tim bị moi ra máu chảy đầm đìa, cũng không kiềm chế được nữa mà hiện thân.“Si Tâm!”

Thanh âm tình thâm ý thiết kêu gọi kia lập tức liền vạch hết sương mù trong đầu Phùng Si Tâm.“Duật? Thật sự là chàng sao? Không phải là ta đang nằm mộng hoặc là ảo tưởng chứ?”

“Thật sự là ta, nàng đã nhận ra ta sao?” Hấn mở ra cánh tay trái, lệ nóng tràn mi ra.“Đến đây trong ngực ta đi! Ta tới đón nàng về nhà.”

Nàng khóc, cặp mắt vừa hồng lại vừa sưng, sợ hãi tiến lên trước một bước lại dừng lại, “Duật, ta thật xin lỗi, hài tử không còn nữa —— đều là ta không tốt, chàng cứ mang ta đi.”

Đông Phương Duật lộ ra nụ cười, “Đừng nói gì hết, chỉ cần đến trong ngực ta là đủ rồi.”

“Thật có thể không?” Nàng nhỏ giọng hoan hô một tiếng, giống như chim yến non quay về tổ, ngã vào lồng ngực mà nàng nhớ thương, “Duật, ta thật lo rằng chàng sẽ không tha thứ ta, chàng thật không tức giận sao?”

Cảm giác thống khổ hấn phải trải qua khiến hấn càng thêm hiểu được vị trí của nàng trong trái tim hấn, mặt hối tiếc nhìn nàng, “Ta vĩnh viễn sẽ không tức giận với nàng, thật xin lỗi, để cho nàng đợi lâu như vậy.”

“Ta biết chàng sẽ đến, ta vẫn tin tưởng như vậy.” Nàng vừa khóc vừa cười nói.

Nói đến tín nhiệm, hấn phải cùng nàng học tập mới đúng. Đông Phương Duật hôn nàng vừa suy nghĩ.

Năm năm sau

Phùng Si Tâm thỏa mãn đang nhìn bụng mình tròn vo, mặc dù trọng phụ của nàng cũng không ngại mới có nữ nhi, bất quá, vì để cho Đông Phương gia có đời sau, nàng hi vọng trong bụng mình có thể có một nam hài tử.

“Phụ nhân, khí trời chuyển lạnh, chúng ta nên vào trong nhà đi!” Năm nay đã là đậu khấu thì giờ Hỉ Nhi vẫn giống như cái gà mẹ tựa như nhìn chăm chăm nàng.“Nếu là lại để cho Diêm hoàng nhìn thấy, ta lại bị mắng một trận a.”

Nàng ôm bụng cười, “Các người không có nghe đại phu nói sao, phụ nữ có thai phải có vận động thích hợp, cứ nằm ở trên giường ngược lại không tốt, ta đã có một lần kinh nghiệm, không có việc gì.”

“Nói thì nói như thế không sai, bất quá lần này bụng của tiểu thư cũng thật là lớn, khó trách mọi người không yên lòng.” Không phải là nàng khoa trương, mà là sự thật.“Vì chúng ta không muốn có thêm phiền phức, tốt hơn hết là phụ nhân nên trở về phòng đi.”

Hỉ Nhi nửa cưỡng bách đem nàng trở về. Nói đùa sao, nếu là xảy ra chuyện, ai cũng không tha thứ được.

Mới vào nhà không lâu, Phùng Si Tâm chỉ thấy trượng phu dắt tiểu nữ vừa tròn hai tuổi, mặt tức giận bước vào cửa.

“Thế nào? Có phải Tiểu Tuyết Nhi không ngoan, chọc phụ thân tức giận hay không?” Nàng sùng ái, vui vẻ liếc nhìn Đông Phương Tuyết, giả bộ không vui hỏi.

Đông Phương Duật vội vàng vì nữ nhi bảo bối nói chuyện, “Không liên quan đến Tiểu Tuyết Nhi.”

“Nương, phụ thân không phải là tức giận Tuyết Nhi.” Dung mạo Đông Phương Tuyết chính là phiên bản của mẫu thân, đôi mắt to tròn chớp chớp, “Là Uy Uy tỷ tỷ cùng Nhạc Nhạc tỷ tỷ lại trốn đi, cho nên phụ thân rất tức giận.”

Phùng Si Tâm hơi kinh hãi, “Chàng lại mắng các nàng đúng không? Nếu không các nàng sẽ không vô duyên vô cớ mà trốn?”

“Các nàng trốn tránh ta, ta muốn mắng cũng mắng không được, là hai tên quỷ gây sự này không chịu an phận đợi ở trên đảo, cả ngày muốn chạy ra bên ngoài, lần này cứ nhiên lại để thư lại trốn đi. Nếu để ta bắt được, không phải là đem các nàng giam lại không thể.” Hắn bạc tóc đều là vì các nàng.

“Chính là do chàng quá nghiêm khắc, các nàng đã không còn là hài tử.”

Sắc mặt Đông Phương Duật càng khó nhìn hơn, “Nàng không biết, các nàng cứ nhiên ở trong thư viết nói muốn đi ra ngoài tìm trượng phu. Nếu có nam nhân nào dám đụng vào các nàng, ta không băm hắn làm trăm mảnh thì ta không còn là Diêm hoàng nữa.”

Nàng khe cười một tiếng, “Muốn gả đi thì có cái gì không đúng? Chàng quên các nàng cũng mười sáu tuổi rồi ư.”

“Mười sáu tuổi vẫn còn là con nít! Lập gia đình sớm như vậy làm gì?” Nữ nhi của hắn ai cũng đừng mơ tưởng nhiệm chỉ.

Phùng Si Tâm bật cười, “Lúc ta gả cho chàng cũng mới chỉ có mười sáu tuổi, cũng vẫn còn con nít, còn gả ột trượng phu tốt. Ta tin tưởng mắt nhìn người của tỷ muội các nàng cũng giống ta.”

“Không giống nhau. Nam nhân bên ngoài không tốt, rất dễ dàng bị lừa gạt. Tiểu Tuyết Nhi, phải nhớ kỹ lời của phụ thân, đừng tùy tiện tin tưởng những lời nam nhân nói, biết không?” Hắn đem bảo bối tâm can ôm trên đùi, bắt đầu dạy dỗ nàng “Trừ cha ra, nam nhân trong thiên hạ đều không phải là người tốt”.

Giọng Đông Phương Tuyết non nớt, du dương vang lên, “Vâng, phụ thân là người tốt nhất trên đời, chờ Tuyết Nhi trưởng thành sẽ gả cho phụ thân.”

“Phụ thân thích Tiểu Tuyết Nhi nhất.” Hắn cảm động hôn nhẹ mặt nữ nhi, râu chạm vào người con bé cười khanh khách không ngừng.

Phùng Si Tâm đỏ khốc đỏ cười nhìn tiểu bảo bối, lòng bàn tay đột nhiên cảm thấy một trận máy thai, tựa hồ hài tử cũng hiểu cảm thụ của nàng, nhất thời cười nhẹ. Nàng có thể trăm phần trăm xác định, hài tử trong bụng lần này chính là cái tiểu trắng đình a.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toai-tam-kiem>